

การสาร ปราชญ์

อภินันทนาการ

จาก

วารสารข้าราชการ สำนักงาน ก.พ.

การเดินทางของความหวังรอรอ แจ่มใสและฮึกหาญ
โชนไฟรุนแรงในหัวใจสาวหนุ่ม
บัณฑิตใหม่จากร่มร่วมหาวิทยาลัย
เขาและเธอเหล่านั้นกำลังแสวงหาเส้นทางของวันพรุ่งนี้
เส้นทางในสาขาวิชาที่ตราเรียนมา
เพื่อมาเป็นส่วนประกอบที่มคุณค่าต่อสังคม
หรือเพื่อรับใช้สังคมตามอุดมการณ์สูงส่ง
แต่เส้นทางที่เขาและเธอแสวงหาจะถูกกรอบอยู่ด้วย
ความต้องการกำลังคนของหน่วยราชการ องค์กร
บริษัท ห้าง ร้าน รวมทั้งรัฐวิสาหกิจต่าง ๆ
หวังเอาไว้ว่าจะไม่ทอดท้อก่อนพบวันพรุ่งนี้

สาวหนุ่ม

ขอให้โชคดี

ปก : การเดินทางของความหวัง
ออกแบบโดย : อุด อุดยศศักดิ์

วารสารข้าราชการ

ฉบับการหางานทำ

ปีที่ ๑๘

ฉบับที่ ๔

พฤษภาคม

๒๕๑๖

วัตถุประสงค์

๑. เพื่อเผยแพร่วิชาการด้านการบริหารงานบุคคล
๒. เพื่อเผยแพร่แนวคิดในการปฏิบัติราชการ
๓. เพื่อเป็นสื่อกลางระหว่างข้าราชการ เพื่อเสริมสร้างทัศนคติที่ดีสำหรับข้าราชการ

ท่านสมาชิกที่สนใจจะขอรับ ฎฎฎฎ รรเรื้อร
และรับวารสารฟรีเดือน ๖ ฎฎฎฎ หรือ ๖ ฎฎฎฎ
ขอชื่อใจโอนใจไป โปรดส่งค่าไปรษณีย์ "บรรณาธิการวารสาร" นี้

จำหน่ายปลีก เล่มละ ๔ บาท
สมาชิก ปีละ ๔๐ บาท รวมค่าส่ง
ขอรับที่ผู้จัดการวารสารข้าราชการ
สำนักงาน ก.พ. ถนนพิษณุโลก
โทร. ๔๑๔๔๔๔ หรือ ๔๑๑๑๑๑ คือ ๒๔

พิมพ์ที่กองการพิมพ์ ข้าราชการ กรุงเทพมหานคร
ทางออร์ดิ อองจิวติ ผู้พิมพ์ ผู้โฆษณา โทร. ๔๒๖๖๔๖

ที่ปรึกษา

พันเอก จินดา ๗ สงขลา
นายประวิณ ๗ นคร
นายโสรัจ สุจริต
บรรณาธิการ
ดร. อาทิตย์ สุไรค์

ผู้ช่วยบรรณาธิการ

นายเสริมสุข โทิววานิช
นายจรูญพงษ์ สิวาธรวิโรจน์

กองบรรณาธิการ

นายศักดิ์กรินทร์ สุวรรณโรจน์
นายวิเชียร เกตุสิงห์
นายสี สุธงษ์มรรณ
นายอรรถชัยศักดิ์ ศรีจินดา
นายอรรถชัย จันทรินทร์
นายเกษรศักดิ์ สอนสุวรรณ
นายอดุลย์ จันทศักดิ์
นายณรงค์ นกคณา

ผู้จัดการ

เรือเอก ศจจ สันติเจต

ผู้ช่วยผู้จัดการ

นายสมพงษ์ ศรีวัฒน์
ม.ร.ว. ชยธวัช ศรีวัชร
นายจรูญพงษ์ สิวาธรวิโรจน์

สารบัญ

	หน้า
บทบรรณาธิการ	๓
การทางานท่า:ความเชื่อมต่าระหว่างความต้องการ กับคู้ดำเรื่งการศึกษา	
ศักรินทร์ สุวรรณโรจน์	๔
ความต้องการกำลังคนในราชการพลเรือนปี ๒๕๑๔	
สมาน รังดิโยกฤษฏ์	๑๑
การจัดสรรทุนรัฐบาลเพื่อส่งบุคคลไปศึกษาวิชา ๗ ต่างประเทศ	
กาญจนา ธัญญะโชโต	๒๔
หลักศักรณและวิธีการสอบแข่งขันวิชาข้าราชการพลเรือน ชั้นจ้ความละชั้นศวี	
๓๔	
ระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยทุนเด่าเรื่งสนพลวง พ.ศ. ๒๕๑๔	๔๑
คู้สนช่าวการสอบ	
น.ช.ศ.	๔๗
การรับรองปริญญาของวิทยาลัยเอกชน	
ประจักษ์ บุญที	๕๒
ข้ญพาระเบื่ชชข้าราชการพลเรือน	
เสรีมศูช โถวิทวานิช	๕๔
ข้ญพาคดจ้	๖๒
การศึกษาในประเทศออสเตรเลีย	๖๗
ภัทรพร มงคลนาวัน	๕๖
มองคนละมุม:ทุกคนไม่รู้เรื่ง	
ธรรพธ พ่อเดีศรัศน์	๗๔
คู้เขื่อนและคู้เขื่อน	๘๗

บทบรรณาธิการ

พฤษภาคมเป็นอีกเดือนหนึ่งที่เริ่มต้นปีใหม่ ปีใหม่ที่น่าจะสำคัญทางเศรษฐกิจและสังคมอย่างยิ่งवाद เพราะเป็นอีกปีหนึ่งที่ประเทศเริ่มลงทุนระยะยาวอย่างมหาศาลในการให้การศึกษา เพื่อสร้างทรัพยากรกำลังคนของชาติ นักเรียนที่ยังไม่เคยเข้าโรงเรียนเลยก็อาจเริ่มต้นในเดือนนี้ ที่กำลังศึกษาอยู่ก็เข้าศึกษาต่อ ผู้ที่จบแล้ว ก็อาจแสวงหางานทำเพื่อสร้างชีวิตและประเทศชาติ คงจะไม่ผิดนัก ถ้าจะนึกถึงพฤษภาคมเป็นเดือนของการศึกษาและการทำงาน (เพราะอย่างน้อยที่สุดวันกรรมกรสากล ก็เดือนนี้เช่นกัน)

ชาติจะเจริญหรือไม่ ว่ากันว่า ขึ้นอยู่กับการศึกษาของประชากร ชาติจะพัฒนาหรือค่อยพัฒนา ก็อยู่ที่ว่าชาตินั้นจะมีทรัพยากรกำลังคนที่มีความรู้ความสามารถในด้านต่าง ๆ เพียงพอตามที่ต้องการหรือไม่ การที่ชาติมีจำนวนคนมากมาแต่ไม่มีความรู้ความสามารถ หรือมีแต่ไม่ตรงกับความต้องการที่จะพัฒนาประเทศ หรือมีแต่ไม่ได้ใช้ให้เกิดประโยชน์กับการพัฒนาประเทศ เหล่านี้หาถือเป็น

ทรัพยากรกำลังคนเพื่อการพัฒนาไม่ การที่จะสร้างและให้การศึกษาแก่ประชากรแต่ละคนให้มีความรู้ความสามารถที่ต่องานนั้น ชาติจะต้องลงทุนเป็นจำนวนมาก ค่าใช้จ่ายและเวลา ดังนั้น จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ชาติจะต้องรู้เสียก่อนว่า ชาติต้องการกำลังคนด้านไหน สาขาไหน ระดับไหน เป็นจำนวนเท่าไร ในระยะเวลาใด ทรัพยากรที่ชาติยังไม่สามารถกำหนดความต้องการเหล่านี้ได้อย่างถ่องแท้ ย่อมแน่ใจได้ว่า ความพยายามทั้งหลายเหล่านี้ที่ชาติได้ทุ่มเทลงไป โดยหวังว่าผลที่ได้รับจะพอดีพอคู่กับความต่องาน ซึ่งแม้แต่ชาติเองก็ไม่สามารถกำหนดไว้ได้แน่ชัดอยู่แล้ว ยิ่งเลือนลอยเต็มที่ นอกเสียจากว่าชาตินั้นจะยังคงนิยมใช้ระบบเอา "หัวมัน" ขึ้น "ตาชั่ง" อยู่

เมื่อชาติได้กำหนดความต้องการด้านกำลังคนไว้ชัดแจ้งแล้ว ควรอย่างยิ่งที่จะต้องกำหนดนโยบายการผลิตกำลังคนให้สอดคล้องกับความต้องการดังกล่าว สถาบันใดจะผลิตกำลังคนสาขาใด ระดับใด จำนวนเท่าใด ในระยะเวลาใด หรือไม่ ควรต้องอยู่ในกรอบ

นโยบายของชาติและชาติก็ขึ้นอยู่กับระหว่าง การพัฒนาซึ่งไม่อาจไม่เพื่อขอมให้มีการผลิต กำลังคนตามใจชอบได้ แม้นักปรัชญาการศึกษาบางคนจะเห็นว่าไม่เป็นการเสียหายที่ผู้ สำเร็จปริญญาตรีจะไปดื่บสามล้อก็ตาม

ผลการวิจัยความต้องการกำลังคนของ ราชการพลเรือนที่รายงานไว้ในวารสารข้าราชการฉบับนี้ แม้จะยังไม่สมบูรณ์และไม่ ครอบคลุมทั้งหมด อาจเป็นข้อมูลเบื้องต้น ที่ชี้ให้เห็นถึงปัญหาความสัมพันธ์ระหว่าง ความต้องการกับการผลิตกำลังคนในลักษณะ ที่กล่าวถึงได้ บทสรุปของรายงานนี้สอดคล้องกับทัศนะของ ฯพณฯ รัฐมนตรีว่าการ ทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ ที่เป็นห่วงว่า บาง สาขาผลิตมากเกินไปเกินความต้องการ และบาง สาขาน้อยกว่า ทั้ง ๆ ที่ทางราชการขาดแคลน มากทำให้เกิดผลเสียต่อประเทศหลายประการ ด้วยกัน

ประการแรก เมื่อผลิตเกินความต้องการ ประเทศยอมเสียค่าใช้จ่าย เวลา และ ที่สำคัญที่สุดคือกำลังคนที่อาจผลิต ในด้านที่ ต้องการได้ โดยไม่ได้รับผลคุ้มค่า ประการ ที่สองไม่ได้กำลังคนด้านที่ต้องการ ทำให้การ พัฒนาประเทศล่าช้าไป และประการที่สาม ทำให้เกิดปัญหาการไม่มั่งงานทำ อันเป็นปัญหา

ทั้งเศรษฐกิจ สังคม และอาจเป็นปัญหาการ เมืองด้วยด้วย ถ้าจะถือว่ากำลังคนเป็นทรัพยากร สำคัญที่หายากและผลิตยากแล้ว จะพอใจ เพียงให้ผลิตตรงกับความต้องการเท่านั้น คุณ จะยังไม่พอ การใช้ให้เกิดประโยชน์อย่างแท้จริง ย่อมมีความจำเป็นยิ่ง เพราะกระบวนการ ผลิตต่างหากที่บันดาลผลิตผลต่าง ๆ ขึ้น มาอันเป็นวัตถุประสงค์สุดท้ายของเรื่องทั้งหมด แต่จะมีใครสนใจกันแค่ไหน ยังไม่ชัดเจนนัก และด้วยเหตุนี้ประการหนึ่งกระมัง ที่ ทำให้ข้าราชการต่างถอยถอย ถู้อาษาทำงานกัน คนละชามสองชามอยู่เรื่อยมา

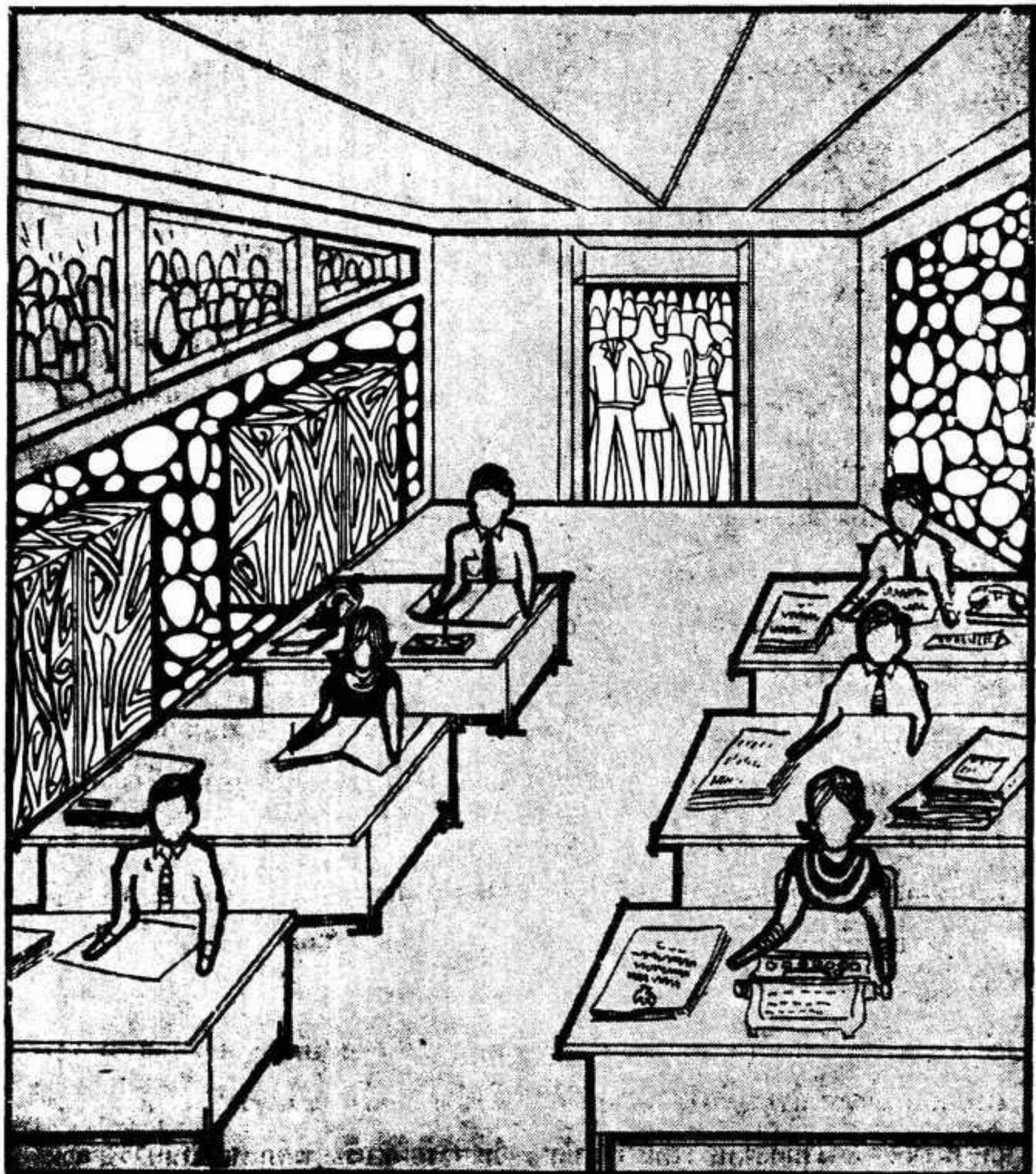
ไม่อยากจะบอก ว่า เวลาที่ควรเริ่มต้นจริงจัง ถึงเรื่องนี้ได้ค่านานานแล้วพอ ๆ กับแผนพัฒนาการ เศรษฐกิจทั้ง ๒ แผน..... แต่ก็จำใจต้องบอก

นอกจากเป็นเดือนแห่งการศึกษา และ การทำงานแล้ว พฤษภาคมยังเป็นเดือนแห่ง การเปลี่ยนแปลง..... ที่จะนำความชุ่มฉ่ำมา บรรเทาบรรยากาศอันร้อนระอุ และอารมณ์ที่ เครียด..... ที่จะพัดพา อหิวาต์อาค้นตุกะ ผู้ไม่พึงปรารถนาให้ผ่านไป..... ที่จะขับไล่ ความเฉื่อยชา และนำความกระปรี้กระเปร่า มาสู่ทุกชีวิต..... และที่จะนำการจราจรแบบ มหานครมาให้ชาวกรุงเทพฯ ได้พ้นฝ่าเป็น กิจ วัตรอีกวาระหนึ่ง.

การทำงานทำ

: ความเหลื่อมล้ำระหว่างความต้องการ
กับผู้สำเร็จการศึกษา

ศักรินทร์ สุวรรณโรจน์

เป็นความจริงที่เราปฏิเสธมิได้ที่ชีวิตปัจจุบัน จำเป็นจะต้องแข่งขันกับคนอื่นอยู่มาก เพื่อคราวอยู่รอด ความก้าวหน้า และเพื่อคงสถานะของคน ลิมดาขึ้นมาตอนเข้าก็ประสบกับตัวอย่างที่เห็นได้ชัด เค้ก ๆ กำลังไปโรงเรียน การเรียนหนังสือทุกวัน เป็นการแข่งขันกันอย่างหนึ่ง ไม่ต้องพูดถึงคอนกรีต เรือน แม้เวลาจะเข้าโรงเรียนก็ต้องแข่งขันกัน ทั้ง การสอบและการวิ่งแข่งต่าง ๆ นานา ยิ่งโรงเรียนที่ นิยมกันว่าชื่อเสียงดีหน่อย ก็ต้องออกกำลังมาก โรงเรียนราษฎร์ แม้คำว่า "แป๊ะเจี๊ยะ" จะเจียบงัน ไปก็ตาม แต่ที่มาในรูปของ "เงินบำรุงสมาคม" หรือแบบอื่นที่ทราบกันอยู่แล้ว ยิ่งระดับการศึกษาสูง ขึ้น การแข่งขันกันก็จะยิ่งมากขึ้นโดยลำดับ

การทำงานหรือการประกอบอาชีพ ก็เป็น การแข่งขันอีกแบบหนึ่งในปัจจุบัน ไม่จำเป็นต้องพูดถึงระดับการเมืองที่แย่งชิงอำนาจ หรือ เก้าอี้อะไรกันหรอก ในช่วงเวลาที่เราจะเห็น ได้ชัดเกี่ยวกับการแข่งขันในการหางานทำของ ผู้สำเร็จการศึกษาใหม่ ส่วนใหญ่จะวิ่งวุ่น เกี่ยวกับการหางานทำกันจ้าละหวั่น สอบที่ไหน สมัครที่นั่นสับสน คิด ๆ ไปแล้วก็น่าเป็น ห่วงอยู่มาก โดยที่ตำแหน่งงานต่าง ๆ นั้นยัง จะมีน้อยกว่าจำนวนผู้สำเร็จการศึกษาขึ้นทุก-วัน การแข่งขันในการเข้าทำงานจึงยิ่งมีมาก ทวีขึ้นเรื่อย ๆ ตามลำดับ ยิ่งแนวทางของการ เพิ่มขยายจำนวนนิสิตนักศึกษาของสถาบัน การศึกษาต่าง ๆ เพิ่มขยายขึ้นโดยมากจะมีได้ คิดถึงความต้องการในตลาดแรงงานเท่าไรนัก

แล้ว การแข่งขันในการหางานทำก็ยิ่งจะมีมาก กว่าปัจจุบันเป็นหลายเท่า

แต่เดิมราชการเป็นแหล่งใหญ่ในการรับ คนเข้าทำงาน และโดยที่สังคมถือว่า การทำ งานราชการมีเกียรติ มีอำนาจวาสนา จึงทำ ให้มีคนอยากเข้ารับราชการมากมายแม้กระนั้น ก็ตามคนมีความรู้อันเป็นที่ต้องการของราช- การในสมัยก่อนมีน้อย จึงไม่ต้องแข่งขันกัน อย่างในปัจจุบัน ยิ่งในบางประเภทงานไม่ สามารถสรรหาค้นหาคำความรู้ในด้านนั้น มารับ ราชการเลย ราชการจึงต้องตั้งสถานศึกษาขึ้น มาเอง เพื่อสนองความต้องการกำลังคนใน ด้านชั้นการกำเนิคมหาวิทยาลัย ในเบื้องต้นก็ มาจากการสนองความต้องการกำลังคนให้แก่ ราชการเป็นสำคัญ แต่ในปัจจุบันความต้องการ กำลังคนในราชการได้ลดลงกว่าเดิมมาก หรือหากมีการเพิ่มขยายก็ไม่มากนัก อาจจะ ประมาณได้ว่า อัตราการเพิ่มกำลังคนใน ราชการจะมีประมาณร้อยละ ๑๐ ถึงร้อยละ ๒๐ ของจำนวนข้าราชการทั้งหมดต่อปี หรือประ-มาณ ๕,๐๐๐ ตำแหน่ง และอย่างมากไม่เกิน ๑๐,๐๐๐ ตำแหน่งต่อปี เมื่อเทียบกับผู้สำเร็จ การศึกษาจากสถาบันการศึกษาในสาขาวิชา- ชีพต่าง ๆ แล้ว จะเห็นว่าในปัจจุบันราชการ ไม่อาจรับผู้สำเร็จการศึกษาเหล่านั้นไว้ในส่วน

ผู้ที่สมควรด้วยกัน จากตัวเลขอย่างคร่าว ๆ ที่สำนักงาน ก.พ. เคยสำรวจในปี พ.ศ. ๒๕๑๔ ปรากฏว่า ผู้สำเร็จการศึกษาภายในประเทศ ในวิชาชีพต่างๆ ในปีนั้น มีประมาณ ๒๕,๐๐๐ คน เฉพาะสาขาวิชาการศึกษาแขนงเดียวถึง ๑๒,๐๐๐ คน เมื่อเทียบกับความต้องการของข้าราชการพลเรือนแล้ว มีตำแหน่งว่างเพียงประมาณ ๕๐๐๐ ตำแหน่งเท่านั้น ซึ่งหากพิจารณา ดูแล้วตัวเลขนี้เป็นตัวเลขที่น่าทึ่งมาก แม้ว่าในปัจจุบันนี้ความต้องการกำลังคนนั้นมิได้อยู่ที่หน่วยราชการพลเรือนแห่งเดียวก็ตามที่ เมื่อนำความต้องการทั้งหมดมาเทียบเคียงกับ จำนวนผู้สำเร็จการศึกษาในปีต่างๆ แล้ว ก็ยังแตกต่างกันอยู่มาก โดยที่ความต้องการกำลังคนของประเทศยังน้อยกว่ากำลังผลิต และยังไม่อาจจะเพิ่มขยาย ได้เหมือนกำลังผลิตของสถานศึกษา

ถ้าเรามองในแง่ของราชการ และธุรกิจ ในการเลือกสรรบุคคลเข้าทำงานแล้ว ก็ไม่น่าจะเกิดผลเสียแต่อย่างใด การมีผู้สำเร็จการศึกษามาก ๆ ย่อมจะเป็นการดี เพราะได้มีโอกาสเลือกคนดี ๆ เข้าทำงาน แต่ถ้ามองในแง่ของการลงทุนของการศึกษา และในแง่การขาดแคลนกำลังคนบางสาขาวิชาแล้ว ก็อาจจะมีข้อเสียอยู่มาก เพราะปรากฏการณ์ในปัจจุบันนี้ว่า แม้ว่าสถานศึกษาสามารถผลิต

ผู้สำเร็จการศึกษาออกมามากมาย แต่ส่วนใหญ่เป็นสาขาวิชาทางสังคมศาสตร์ ซึ่งความต้องการกำลังอ้อมตัว ส่วนสาขาแพทย์ศาสตร์ และพยาบาล ซึ่งราชการยังขาดแคลนอยู่นั้น ไม่ได้เพิ่มขยายมากนัก จึงคาดว่าคงทำให้ราชการขาดแคลนอยู่ต่อไป และกลายเป็นว่าราชการผลิตคนมา ไม่สอดคล้องกับความต้องการ แม้แต่ของทางราชการเอง ที่ขาดแคลน ก็คงจะต้องขาดอยู่ ส่วนที่มากมายอยู่แล้ว ก็ยังจะหางานทำได้ลำบากยิ่งขึ้น

เรื่องนี้หากจะวิจารณ์จริง ๆ แล้ว จะมีปัญหาที่ควรวิจารณ์อยู่อย่างน้อย ๒ ประการ คือ

ประการแรก ปัญหาเกี่ยวกับกำลังผลิตของสถาบันศึกษา ไม่สอดคล้องกับความต้องการของประเทศ

และปัญหาประการที่ ๒ เกี่ยวกับการขาดแคลนกำลังคนในชนบท

โดยที่วารสารนี้ จะชี้คัมในแนวทางกลางๆ และมีข้อจำกัดในการวิพากษ์วิจารณ์อยู่มาก จึงขอสงวนความคิดในการวิจารณ์ในที่นี้ แต่ใครจะฝากข้อสังเกตบางประการไว้ เพื่อประกอบการพิจารณาของผู้อ่านต่อไป

ปัญหาในประการแรก

ปัญหาเกี่ยวกับกำลังผลิตของสถานศึกษา กับความต้องการกำลังคนของประเทศ นั้น ผู้เขียนคิดว่า หากสถาบันการศึกษาต่างๆ

ยังคงผลิตผู้สำเร็จการศึกษาในวิชาชีพต่าง ๆ ในอัตราที่เป็นอยู่ในปัจจุบันแล้ว อีกไม่กี่ปีก็จะมีปัญหา โดยที่ความต้องการไม่ได้เพิ่มขึ้นมากนัก เพื่อความชัดเจนขอให้พิจารณาจากตารางข้างล่างนี้

สาขาวิชา	ความต้องการ	ผู้สำเร็จการศึกษา
วิศวกรรมศาสตร์	๑,๑๐๘	๑,๗๗๕
วิทยาศาสตร์	๒๖๔	๗๓๓
แพทยศาสตร์	๑,๔๔๗	๑,๕๓๕
สังคมศาสตร์	๑,๓๘๐	๔,๕๘๘
มานุษยศาสตร์	๔๔	๘๐๘
เกษตรศาสตร์	๔๔๕	๑,๒๕๗
ศิลปศาสตร์	๘๓	๘๒๕
กฎหมาย	๑๑๒	๑,๕๗๗
การศึกษา	๔๔	๑,๒๑๖

ตารางข้างบนนี้ แสดงการเปรียบเทียบให้เห็นระหว่างความต้องการกำลังคนเฉพาะในราชการพลเรือน ซึ่งถือว่าเป็นแหล่งใหญ่ที่จะรับผู้สำเร็จการศึกษา กับจำนวนผู้สำเร็จการศึกษา เฉพาะระดับอุดมศึกษา ซึ่งสำนักงาน ก.พ. ได้สำรวจเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๔ จะเห็นว่า หากเปรียบเทียบกันแล้ว จะพบว่าผู้สำเร็จการศึกษาในแต่ละสาขานั้น เกินความต้องการ ซึ่งบางสาขานั้นเกินจะมากจนเกินไปเสียแล้ว อย่างไรก็ตามจากตารางนี้

มีข้อสังเกตอยู่ ๒ ประการ คือ ในประการแรก ถ้าพิจารณาจากตัวเลขของตารางแล้ว การที่กล่าวกันว่าวิศวกรไม่พอ แพทย์ไม่พอนั้น น่าจะไม่เป็นความจริงเสียแล้ว ข้อนี้อาจจะยืนยันได้เพียงคนเดียวที่ได้พิสูจน์แล้วว่า ทั่ววิศวกรไม่พอนั้น ต่อไปคงจะพอ และไม่ถือว่า วิศวกรรมศาสตร์ เป็นสาขาวิชาชีพราชการขาดแคลนอีกต่อไป จากตัวเลขในตารางก็คงจะเห็นได้ชัด ส่วนแพทย์นั้นบังเอิญได้จำกัดความไว้อย่างหลวม ๆ เพราะในที่นี้หมายรวมถึงเภสัชศาสตร์ และวิทยาศาสตร์การแพทย์ด้วย ถ้าถือตามตัวเลขข้างบนนั้น อาจสรุปว่าแพทย์ไม่ขาดแคลน ซึ่งอาจไม่ถูกต้องนัก เพราะอันที่จริงแพทย์ซึ่งในความหมายโดยทั่วไปว่า "หมอ" นั้นยังขาดแคลนอยู่ และยังจะขาดแคลนต่อไปอีกหลายปี รวมทั้งพยาบาลด้วย

ข้อสังเกตประการที่ ๒ ในสาขาวิชาการศึกษา จะเห็นว่าความต้องการน้อย ซึ่งตัวเลขอาจจะไม่ถูกต้องความเป็นจริงนัก ถ้ามองในราชการส่วนรวม เพราะในที่นี้ไม่ได้รวมความต้องการของครูไว้เลย แต่อย่างไรก็ตามหากจะรวมความต้องการครูของสถานศึกษาต่าง ๆ ไว้แล้วก็ตาม ผู้สำเร็จวิชาการศึกษา นอกจาก

จะมากที่สุดกว่าสาขาใด ๆ แล้ว ต่อไปนี้อาจจะมีเกินพอ และอาจจะมากกว่าสาขาใด ๆ ด้วยก็ได้

ที่กล่าวมานี้ ใครจะชี้ให้เห็นว่า ในปัจจุบัน และอนาคตอันใกล้ (หรือบางทีอาจจะรวมทั้งอนาคตอันยาวนานด้วยก็ได้ ถ้าไม่รีบแก้ไขเสียก่อน) จำนวนผู้สำเร็จการศึกษาในสาขาวิชาต่าง ๆ ส่วนใหญ่ยังจะมีมากกว่าความต้องการของประเทศมากขึ้น และยิ่งจะเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสาขาวิชาสังคมศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ รวมทั้งกฎหมาย ทั้ง ๆ ที่ปรากฏว่าแพทย์ และพยาบาลขาดแคลนอยู่มาก ผู้เขียนคิดว่า น่าที่ทางราชการจะได้รับทำการศึกษาและวิเคราะห์กันโดยละเอียด ในการวางแผนการศึกษาในระดับอุดมศึกษาด้วย โดยให้สอดคล้องกับความต้องการกำลังคนของประเทศเป็นประการสำคัญ มิใช่ให้ต่างคนต่างผลิตหรือต่างคนต่างขยายกันอย่างที่เป็นอย่างอยู่ในเวลานี้ ซึ่งอาจจะมีหน่วยงานกลางในที่ใดที่หนึ่งที่จะเป็นตัวประสานงานระหว่างสถาบันอุดมศึกษาต่างๆ โดยวิธีนี้อาจจะจำกัดจำนวนนักศึกษาของสถานศึกษาในบางสาขาลงบ้าง พร้อมทั้งก็จะสามารถขยายจำนวนนักศึกษาในวิชาชีพที่ขาดแคลนอยู่ เช่น แพทย์ หรือพยาบาล ให้

เพิ่มขยายขึ้นได้ แม้จะไม่ได้ผลในทันที ก็อาจจะ เป็น โครงการ ระยะยาว และเป็นความหวังในอนาคตได้ หรืออีกทางหนึ่งรัฐบาลก็ควรจะทุ่มเงินขยายการศึกษาทางด้าน แพทย์ หรือพยาบาลให้มากขึ้น โดยอาจจะกู้เงินมาจากต่างประเทศ หรือขอความช่วยเหลือที่สุดแล้วแต่กรณี ถิ่นที่รัฐบาลจะกระทำได้เช่นเดียวกัน

ปัญหาในประการที่ ๒

ปัญหาเกี่ยวกับการขาดแคลนกำลังคนในชนบท พึงข้อปัญหาแล้วรู้สึกแปลกอยู่ เพราะในชนบทไม่น่าจะขาดแคลนกำลังคน ทั้งนี้โดยที่ประเทศไทยเรามีประชาชนถึงร้อยละ ๘๐ อาศัยอยู่ในชนบท แต่ที่ผู้เขียนหมายถึงนี้ หมายถึงเฉพาะกำลังคนของทางราชการในตำแหน่งต่าง ๆ ที่จะไปบริการประชาชนในชนบท ซึ่งมีถึงร้อยละ ๘๐ นั้น โดยเฉพาะกำลังคนในหน้าที่จะไปบำบัดความเดือดร้อนของประชาชน หรือที่ไปให้บริการโดยตรง เช่น แพทย์ พยาบาล พนักงานอนามัย ครู เป็นต้น ปัญหาเรื่องแพทย์ และพยาบาลนี้เป็นปัญหาที่พูดกันมาแล้ว แต่ก็ไม่รู้จบ เพราะแม้แต่ในส่วนรวมของประเทศก็ยังขาดแคลนแพทย์และพยาบาล การกระจายแพทย์และพยาบาลไปในชนบท จึงเป็นเรื่องที่ปัญหา

อยู่มาก การแก้ไขใช้พนักงานอนามัชนับว่าเป็นการแก้ไขที่ได้ผลอยู่ทางหนึ่ง ปัญหาต่อไปคือการขาดแคลนครู พุศกันมาากเหมือนกัน จนเป็นคำเล่าลือกันว่าครูขาดแคลน จะผลิตเท่าไรก็ไม่พอ อันที่จริงแล้ว มิใช่ครูไม่พอเป็นปัญหาหลักเฉพาะกรณี แต่ปัญหามิใช่ครูไม่ยอมไปเป็นครูประการหนึ่ง และครูไม่ยอมไปชนบทอีกประการหนึ่ง ซึ่งทำให้ดูเหมือนว่าขาดแคลนครู ปัญหาทั้งหลายที่พูดมานักอยู่ทั่วไปไม่มีใครอยากจะไปทำงานในชนบท โดยเฉพาะอย่างยิ่งแพทย์ พยาบาล และครู ก็ใครจะเสนอความเห็นไว้ว่า ราชการน่าจะพิจารณาค่าตอบแทน หรือสวัสดิการบางอย่างเป็นพิเศษสำหรับข้าราชการ ในชนบทบ้าง ซึ่งน่าจะเป็นแรงดึงดูดใจได้ทางหนึ่ง หรืออย่างน้อยก็เป็นสิ่งสนใจสำหรับการปฏิบัติงานในชนบทอันห่างไกล

พจนานุกรม ก้อาจถึงข้อสรุปได้ โศกเศร้าโศกความดีจากเบื้องต้นที่ว่า การทำงานเป็นการแข่งขันกันวันจะแข่งขันกันอย่างมากยิ่งขึ้น เพราะมีผู้สำเร็จการศึกษามากเพิ่มขึ้น แต่ก็เป็นทางทิศทางหนึ่งที่มีผู้สำเร็จมากขึ้นนั้น จะได้ว่าบาบไปอัยชนบทได้บ้าง ทั้งนี้เพราะว่าตำแหน่งงานในชนบท ซึ่งมักจะไม่มีความใคร่อยากไป ก็คงจะมีผู้ประสงค์เข้าสัปดาห์อย่างนั้นออกดีกว่าว่างงาน และเมื่อมีผู้สมัครมาก ๆ ราชการก็อาจคัดเลือกคนที่ดีได้ และอาจไม่ต้องง้อให้ออกไปทำงานในชนบทอีกต่อไป

ข่าวราชการ

ก.พ. จะจัดสอบแข่งขันข้าราชการ
พลเรือนชั้นจัตวา

ก.พ. จะจัดสอบแข่งขันวิชาข้าราชการ
พลเรือนชั้นจัตวา อันดับ ๑ ชั้น ๕๔๐ บาท
ตำแหน่งเสมียนพนักงาน เพื่อบรรจุเข้ารับ
ราชการในราชการส่วนกลางตามส่วนราชการ
การนั้นจะต้องการบรรจุ

ผู้ใดสนใจสมัครสอบ และยื่นใบสมัคร
ได้ที่กองการสอบสำนักงาน ก.พ. ถนน
พินธุโลก กรุงเทพมหานคร

ขอใบสมัครสอบได้ในเวลาราชการตั้งแต่วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๑๖ ถึงวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๑๖

ส่วนการยื่น ใบสมัคร ให้ยื่นได้ ในเวลา
ราชการตั้งแต่วันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๑๖
ถึงวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๑๖

รายละเอียดต่าง ๆ เกี่ยวกับหลักฐานในการสมัครสอบ การประกาศรายชื่อผู้มีสิทธิเข้าสอบ เกณฑ์การตัดสิน การประกาศผลสอบ ตลอดจนหลักสูตรการสอบ ติดต่อสอบถามได้ ณ สถานที่สมัครสอบดังกล่าวข้างต้น

ความต้องการกำลังคนใน
รายการพลเรือนปี ๒๕๑๕

สยาม รัชนีโลกขง

เนื่องด้วย กำลังคน เป็นข้อจำกัดที่สำคัญซึ่งใน การบริหาร ดังนั้น เมื่อหน่วยราชการขาดกำลัง คน ก็หมายความว่า การปฏิบัติราชการต้องประ สบอุปสรรค และเป็นผลให้การดำเนินงานตาม โครงการต่าง ๆ ที่ได้กำหนดไว้ในแผนพัฒนา เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ต้องล่าช้าและไม่ บรรลุผล

วิธีการแก้ปัญหาการขาดแคลนกำลังคน ซึ่งเป็นที่ยอมรับกันในระบบการบริหารงานบุคคลสมัยใหม่ ก็คือ การวางแผนกำลังคน (manpower Planning) อันได้แก่การคาดคะเนถึงความต้องการกำลังคนของหน่วยงานใดหน่วยงานหนึ่งว่า ต้องการกำลังคนประเภทใด จำนวนเท่าใด และต้องการเมื่อไร ขณะนี้มีอยู่แล้วเท่าใด ต้องการอีกเป็นจำนวนเท่าใด ทั้งนี้ก็เพื่อจะได้กำหนดวิธีการที่จะได้ มา ซึ่งกำลังคนที่ต้องการเหล่านั้นว่า จะได้ มาจากไหน อย่างไร เป็นการล่วงหน้า

แต่ในขณะนี้ ปรากฏว่า การผลิตกำลังคนของสถานศึกษาต่าง ๆ ไม่ค่อยจะสอดคล้องกับความต้องการกำลังคนในราชการพลเรือนนัก สาเหตุประการหนึ่งก็เพราะสถานศึกษาเหล่านั้น ไม่มีข้อมูลเกี่ยวกับความต้อง

การกำลังคนในราชการพลเรือนว่า ต้องการกำลังคนประเภทใด ระดับใด จำนวนเท่าใด และต้องการเมื่อใด จึงมีผลทำให้กำลังคนที่ผลิตได้มีคุณสมบัติ ไม่ตรงกับความต้องการของส่วนราชการ และมีการผลิตมากเกินไป ความต้องการ ในบางสาขาวิชา ในขณะที่บางสาขาวิชาผลิตไม่พอกับความต้องการ

ดังนั้น เพื่อให้เป็นที่แน่ใจว่า หน่วยราชการต่าง ๆ ในฝ่ายพลเรือนจะได้มีกำลังคนที่มีคุณสมบัติเหมาะสมมาปฏิบัติราชการในจำนวนที่เพียงพอทั้งในปัจจุบันและ ในอนาคต ก็จำเป็นจะต้องมีการวางแผนกำลังคน ในราชการพลเรือนขึ้น

แต่เนื่องจากการวางแผนกำลังคนในราชการพลเรือนจำเป็นจะต้องทราบข้อมูลต่าง ๆ มากมาย เช่น จำนวนความต้องการกำลังคนทั้งหมดในแต่ละปี และจำนวนผู้สำเร็จการศึกษาในแต่ละปี เป็นต้น

เพื่อให้ได้ข้อมูลดังกล่าวข้างต้น ฝ่ายวิจัย กองวิชาการสำนักงาน ก.พ. จึงได้ทำการสำรวจถึงความต้องการกำลังคนในราชการพลเรือน และสำรวจจำนวนผู้สำเร็จการศึกษา ในปี ๒๕๑๕ ซึ่งผลการสำรวจอาจสรุปได้ดังนี้

เปรียบเทียบจำนวนความต้องการกำลังคนกับจำนวนผู้สำเร็จการศึกษา

เมื่อนำจำนวนความต้องการกำลังคนของส่วนราชการต่าง ๆ ในราชการพลเรือน

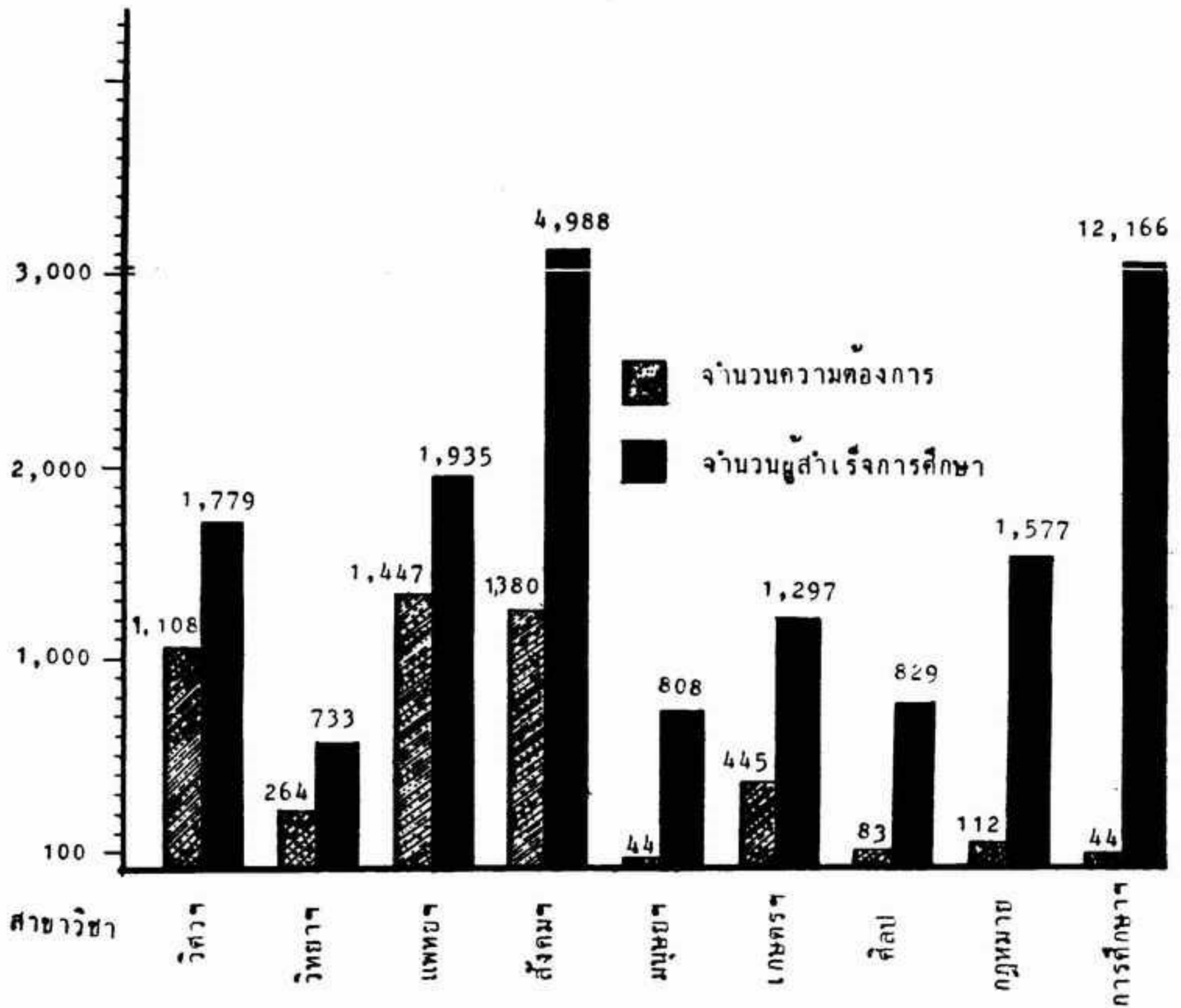
(ยกเว้นครูและตำรวจ) มาเปรียบเทียบกับจำนวนผู้สำเร็จการศึกษาแล้ว จะปรากฏดังนี้

สาขาวิชา	ความต้องการ	ผู้สำเร็จการศึกษา	จำนวนผู้สำเร็จ มากกว่า + น้อยกว่า -
ก. ระดับอุดมศึกษา			
1. วิศวกรรมศาสตร์	1,100	2,564	+ 1,456
2. วิทยาศาสตร์	264	733	+ 469
3. แพทย์ศาสตร์และวิทยาศาสตร์ การแพทย์	1,447	1,935	+ 488
4. สังคมศาสตร์	1,380	4,988	+ 3,608
5. มนุษยศาสตร์	44	808	+ 764
6. เกษตรศาสตร์	445	1,297	+ 852
7. ศิลป	83	829	+ 746
8. กฎหมาย	112	1,577	+ 1,465
9. การศึกษา	44	12,166	+ 12,122
ข. ระดับต่ำกว่าอุดมศึกษา			
1. ช่างวิศวกรรม	1,730	5,864	+ 4,134
2. วิทยาศาสตร์	36	28	- 8
3. แพทย์และวิทยาศาสตร์การแพทย์	3,348	2,450	- 898
4. สังคมศาสตร์ (รวมมนุษยศาสตร์ และการศึกษา)	1,257	35,426	+ 34,169
5. เกษตรกรรม	253	2,243	+ 1,990
6. ศิลปกรรม	133	2,348	+ 2,235

ซึ่งอาจจะแสดงเป็นแผนภูมิสรุปได้ดังรูปที่ ๑ และ ๒

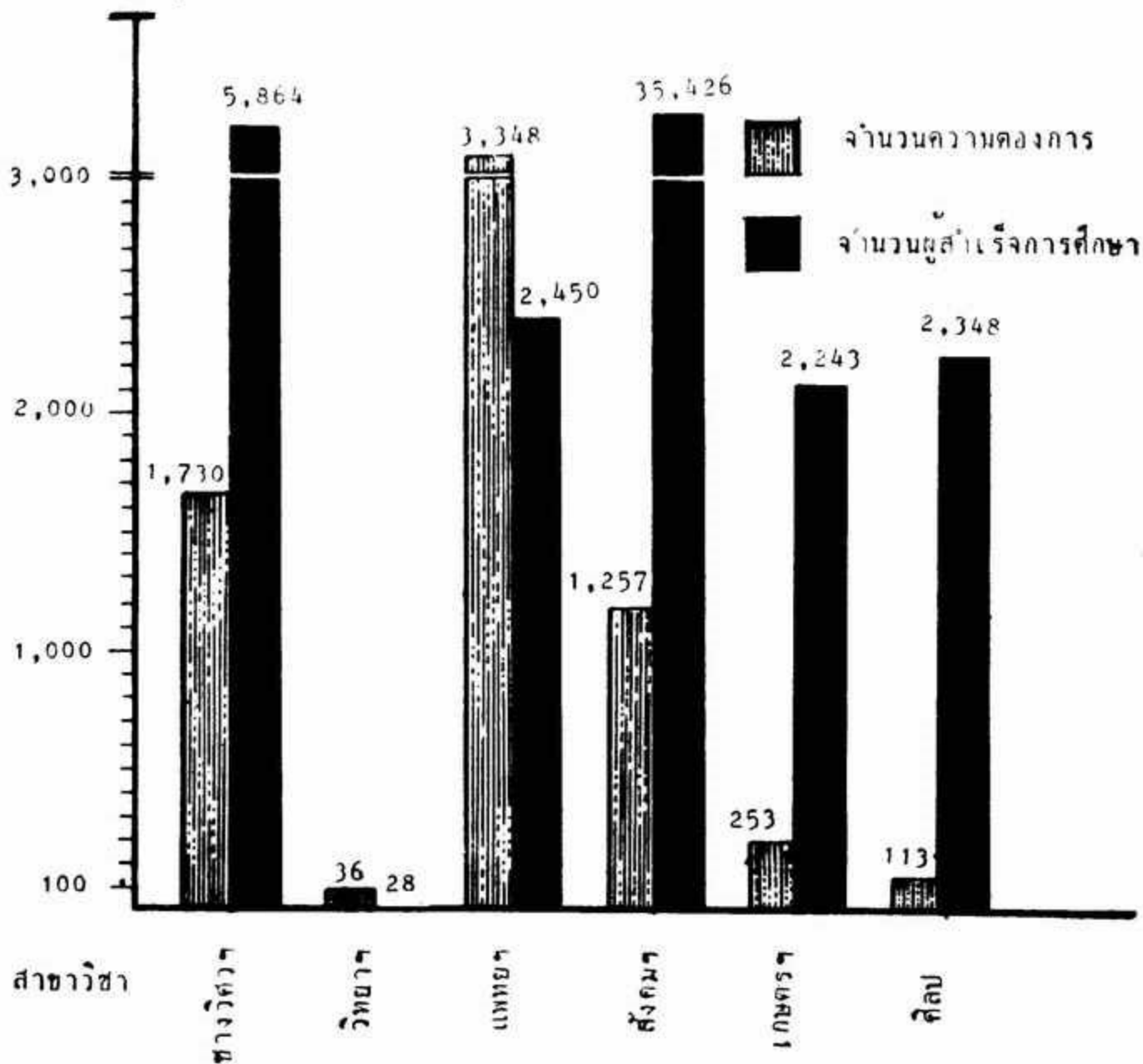
รูปที่ 1 เปรียบเทียบจำนวนความต้องการกำลังคนกับจำนวนผู้สำเร็จการศึกษาในระดับอุดมศึกษา

จำนวน (คน)

รูปที่ 2 เปรียบเทียบจำนวนความต้องการกำลังคนกับจำนวนผู้สำเร็จการศึกษาในระดับต่ำกว่าอุดมศึกษา

จำนวน (คน)

จากการเปรียบเทียบจำนวนความต้องการกำลังคนของส่วนราชการต่าง ๆ ในฝ่ายพลเรือนกับจำนวนผู้สำเร็จราชการศึกษาคง-กล่าวข้างต้น จะเห็นว่า

ก. ในระดับอุดมศึกษา

๑. สาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์ มีจำนวนผู้สำเร็จมากกว่าความต้องการของส่วนราชการต่าง ๆ ในฝ่ายพลเรือนถึง ๑,๔๕๖ คน หรือพูดอีกนัยหนึ่งมีจำนวนผู้สำเร็จการศึกษาประมาณ ๒-๓ เท่าของความต้องการ

แต่เนื่องจากผู้สำเร็จการศึกษาในสาขาวิชานี้ส่วนหนึ่งจะไปสนองความต้องการกำลังคนในด้านรัฐวิสาหกิจและธุรกิจเอกชน ดังนั้น จำนวนผู้สำเร็จการศึกษาในสาขานี้จะสามารถสนองความต้องการของส่วนราชการต่าง ๆ ในฝ่ายพลเรือน จึงมีใช้จำนวนผู้สำเร็จการศึกษาทั้งหมด นอกจากนั้น ในจำนวนความต้องการกำลังคนในสาขาวิชานี้จำนวน ๑,๑๐๘ คนนั้น ยังไม่รวมความต้องการของฝ่ายทหาร และความต้องการกำลังคนในสาขาวิชานี้ในตำแหน่งครูและอาจารย์ในสถาบันการศึกษาต่าง ๆ ความต้องการกำลังคนในค่านี้นของส่วนราชการต่าง ๆ จะมากกว่า ๑,๑๐๘ คน แต่อย่างไรก็ตาม ในขณะนี้ ปรากฏ

ว่า กำลังคนในสาขาวิชานี้ไม่ถือว่า เป็นสาขาวิชาที่ขาดแคลนอีกต่อไปแล้ว

๒. สาขาวิชาวิทยาศาสตร์ มีจำนวนผู้สำเร็จการศึกษามากกว่าความต้องการถึง ๔๖๕ คน หรือมีจำนวนผู้สำเร็จการศึกษาประมาณ ๒.๘ เท่าของความต้องการ แม้ว่าผู้สำเร็จในสาขาวิชานี้ ส่วนใหญ่จะไปเป็นครูและอาจารย์ในสถาบันการศึกษาต่าง ๆ และไปทำงานให้กับธุรกิจเอกชนก็ตาม แต่จากจำนวนผู้สำเร็จการศึกษาซึ่งมีเป็นจำนวนมาก ก็ย่อมเป็นที่แน่ใจว่าส่วนราชการต่าง ๆ ในฝ่ายพลเรือนจะยังไม่ขาดแคลน กำลังคนทางค่านี้น เว้นแต่โอกาสการทำงานทางด้านเอกชนจะขยายตัวอย่างรวดเร็วกว่าที่เป็นอยู่ในขณะนี้

๓. สาขาวิชาแพทย์ และวิทยาศาสตร์การแพทย์ มีจำนวนผู้สำเร็จการศึกษามากกว่าความต้องการของส่วนราชการต่าง ๆ ในฝ่ายพลเรือนถึง ๔๔๘ คน หรือมีจำนวนผู้สำเร็จการศึกษาประมาณ ๑.๓ เท่าของความต้องการ

แต่ถ้าพิจารณาโดยแยกเป็นสาขาวิชาชีพย่อยลงไป ซึ่งจะปรากฏดังนี้

สาขา	ความต้องการ	ผู้สำเร็จการศึกษา	จำนวนผู้สำเร็จ มากกว่า + น้อยกว่า -
แพทย์	๖๒๖	๔๒๕	- ๑๕๗
เภสัช	๗๕	๑๖๐	+ ๘๕
ทันตแพทย์	๖๕	๗๒	+ ๗
สัตวแพทย์	๕๐	๒๖	- ๒๔
เทคนิคการแพทย์	๔	๕๓	+ ๔๙
วิทยาศาสตร์การแพทย์	๔	๔๗๐	+ ๔๖๖
พยาบาล	๓๘๒	๔๒๖	+ ๔๔

จะเห็นได้ว่าจำนวนผู้สำเร็จการศึกษาสาขาวิชาชีพแพทย์และสัตวแพทย์ จะมีน้อยกว่าจำนวนความต้องการ แต่สาขาวิชาชีพเภสัช ทันตแพทย์ เทคนิคการแพทย์ และวิทยาศาสตร์การแพทย์ มีมากกว่าจำนวนความต้องการ โดยเฉพาะวิทยาศาสตร์การแพทย์มีมากกว่าความต้องการมากคือมากกว่าถึง ๔๖๖ คน

ในจำนวนผู้สำเร็จการศึกษาในสาขาวิชาชีพที่มีจำนวนน้อยกว่าจำนวนความต้องการอยู่แล้วนั้น จำนวนผู้สำเร็จการศึกษานั้นจะไปสนองความต้องการทางด้านธุรกิจเอกชน

ตัวอย่างเช่น แพทย์ที่สำเร็จการศึกษาจะออกไปทำงานส่วนตัวหรือทำงานให้กับธุรกิจเอกชนประมาณ ๒๕ % หรือประมาณ ๑๐๐ คนต่อปี (และแม้จะปรากฏว่าแพทย์ที่สำเร็จการศึกษาภายในประเทศในปีการศึกษา ๒๕๑๔ จำนวน ๔๒๒ คน อีก ๗ คน สำเร็จการศึกษาจากต่างประเทศ) นั้น ส่วนใหญ่จะได้ทำสัญญาผูกพันว่าจะปฏิบัติงานให้กับทางราชการเป็นเวลา ๓ ปีหลังจากสำเร็จการศึกษาแล้วก็ตาม แต่ก็ยังมีแพทย์ที่ทำได้ทำสัญญาโดยยอมเสียเงินค่าบำรุงการศึกษาปีละ ๑๐,๐๐๐ บาท จำนวน ๕๐ คน หรือเท่ากับ ๒๑.๓๕% แต่อย่างไรก็ดี แพทย์

ที่จะสำเร็จการศึกษาตั้งแต่ปีการศึกษา ๒๕๑๕ เป็นต้นไป ทุกคนได้ทำสัญญาผูกพันไว้กับทางราชการว่าจะปฏิบัติงานให้กับทางราชการเป็นเวลา ๓ ปี หลังจากสำเร็จการศึกษาแล้ว แต่ในจำนวนนั้นส่วนหนึ่งจะถูกจัดสรรให้กับกระทรวงกลาโหมประมาณ ๑๐-๑๕% จึงเหลือแพทย์ที่จะสนองความต้องการของส่วนราชการต่าง ๆ ในฝ่ายพลเรือนประมาณ ๘๕-๙๐% ของผู้ที่สำเร็จการศึกษาภายในประเทศของแต่ละปี

แต่อย่างไรก็ตาม หากการผลิตแพทย์ยังอยู่ในอัตราคงที่หรือเพิ่มขึ้นเพียงเล็กน้อยอย่างที่เป็นอยู่ในขณะนี้แล้ว กำลังคนด้านแพทย์จะยังคงเป็นกำลังคนที่ขาดแคลนของประเทศไทยต่อไปอีกหลายปี

ส่วนสัตว์แพทย์นั้น เนื่องจากในขณะนี้ยังไม่อาจประมาณอัตราส่วนการใช้ระหว่างราชการต่อธุรกิจเอกชน จึงยังไม่อาจประมาณได้ว่า จะขาดหรือเกินเป็นจำนวนเท่าใด

๔. สาขาวิชาสังคมศาสตร์ มีจำนวนผู้สำเร็จการศึกษามากกว่าความต้องการของส่วนราชการต่าง ๆ ในฝ่ายพลเรือนถึง ๓,๖๐๘ คน หรือมีจำนวนผู้สำเร็จการศึกษาประมาณ ๓.๖ เท่าของความต้องการ

ผู้สำเร็จการศึกษาในสาขาวิชาสังคม

ศาสตร์นี้ ส่วนใหญ่จะไปสนองความต้องการทางด้านรัฐวิสาหกิจและธุรกิจเอกชน โดยเฉพาะสาขาสำคัญ ๆ เช่น สาขาการบริหารธุรกิจ การบัญชี เศรษฐศาสตร์ เป็นต้น

แต่อย่างไรก็ตาม จากจำนวนผู้สำเร็จการศึกษาในสาขาวิชาสังคมศาสตร์ ซึ่งมีเป็นจำนวนมาก และอาชีพการรับราชการยังเป็นที่ยอมรับในสังคมไทยอยู่ จึงเป็นที่แน่ใจได้ว่าส่วนราชการต่าง ๆ จะไม่ประสบปัญหาขาดแคลนกำลังคนในสาขาวิชาสังคมศาสตร์ เว้นแต่โอกาสการทำงานทางด้านธุรกิจเอกชนจะขยายตัวอย่างรวดเร็วกว่าที่เป็นอยู่ในขณะนี้เท่านั้น

๕. สาขาวิชามนุษยศาสตร์ มีจำนวนผู้สำเร็จการศึกษามากกว่าความต้องการของส่วนราชการต่าง ๆ ในฝ่ายพลเรือนถึง ๑๖๔ คน หรือมีจำนวนผู้สำเร็จการศึกษาประมาณ ๑.๘๓ เท่าของความต้องการ

ถึงแม้ว่าผู้สำเร็จการศึกษาในสาขาวิชานี้ ส่วนใหญ่จะเป็นครู และอาจารย์ตามสถาบันการศึกษาต่าง ๆ และทำงานให้กับธุรกิจเอกชนก็ตาม แต่เนื่องจากมีผู้สำเร็จการศึกษาเป็นจำนวนมาก และอาชีพราชการยังเป็นอาชีพที่มีเกียรติภูมิสูงในสังคมไทยอยู่ดังที่ได้กล่าวมาแล้วในข้อ ๔ จึงอาจกล่าวได้ว่าส่วนราชการ

ต่าง ๆ จะไม่ขาดแคลนกำลังคนในด้านนี้ และ
เท่าที่ผ่านมาแล้วส่วนราชการต่าง ๆ ในฝ่าย
พลเรือนมีโอกาเลือกเอาคนที่ดี ๆ ในสาขา
วิชานมาปฏิบัติราชการได้มากที่สุด

๖. สาขาวิชาเกษตรศาสตร์ มีจำนวนผู้สำเร็จ
การศึกษามากกว่าความต้องการของส่วนราชการ
ต่าง ๆ ในฝ่ายพลเรือนถึง ๘๕๒ คน หรือมี
จำนวนผู้สำเร็จการศึกษาประมาณ ๒.๕ เท่า
ของความต้องการ ซึ่งก็เป็นที่แน่ใจว่า ส่วน
ราชการต่าง ๆ ในฝ่ายพลเรือนจะสามารถหา
กำลังคนในสาขาวิชานมาทำราชการได้เพียงพอ

ผู้สำเร็จในสาขาวิชานบางสาขาวิชาชีพ
เช่น การประมงและวนศาสตร์ ส่วนใหญ่จะ
ต้องพึ่งตำแหน่งทางราชการ ทั้งนี้เพราะโอกาส
การทำงานในธุรกิจเอกชนมีไม่มากนัก ดังนั้น
หากจำนวนผู้สำเร็จการศึกษาในสาขาวิชาชีพ
ดังกล่าวมีมากเกินไปความต้องการของส่วน
ราชการต่าง ๆ ก็จะเป็นการลงทุนที่สูญเปล่า
ของรัฐอย่างหนึ่ง

๗. สาขาวิชาศิลป มีจำนวนผู้สำเร็จการ
ศึกษามากกว่าความต้องการของส่วนราชการ
ต่าง ๆ ในฝ่ายพลเรือนถึง ๗๔๖ คน หรือมี
จำนวนผู้สำเร็จการศึกษาประมาณ ๘.๒ เท่า
ของความต้องการ จึงเป็นที่แน่ใจว่าส่วน
ราชการต่าง ๆ ในฝ่ายพลเรือนจะไม่ขาดแคลน
กำลังคนในสาขาวิชานแต่อย่างใด

๘. สาขาวิชากฎหมาย มีจำนวนผู้สำเร็จ
การศึกษามากกว่าความต้องการของส่วน
ราชการต่าง ๆ ในฝ่ายพลเรือนถึง ๑,๔๖๕ คน
หรือมีจำนวนผู้สำเร็จการศึกษาประมาณ ๑๔.๐
เท่าของความต้องการ

แม้ว่าผู้สำเร็จในสาขาวิชานส่วนใหญ่
จะไปสนองความต้องการทางด้านตุลาการ
ประกอบอาชีพส่วนตัว และทำงานให้กับธุรกิจ
เอกชน แต่เนื่องจากจำนวนผู้สำเร็จการศึกษา
ในสาขาวิชานมีเป็นจำนวนมาก จึงไม่เคย
ปรากฏว่าส่วนราชการต่าง ๆ ในฝ่ายพลเรือน
ขาดแคลนกำลังคนทางด้านนี้แต่อย่างใด

เนื่องจากจำนวนผู้สำเร็จการศึกษามีจํานวน
มาก จึงอาจทำให้มองเห็นไปว่า การ
ลงทุนผลิตคนในสาขาวิชานมากเกินไป และ
จะเป็นการลงทุนที่สูญเปล่าหรือไม่ เพราะ
ปรากฏว่าผู้สำเร็จการศึกษาในสาขาวิชานไม่
อาจประกอบอาชีพทางด้านกฎหมายเป็นจํานวน
มาก ซึ่งเรื่องนี้อาจจำเป็นต้องวิจัยให้แน่ชัดลง
ไป ผู้ที่สำเร็จการศึกษาในสาขาวิชานแต่ไม่ได้
ประกอบอาชีพทางด้านกฎหมายหรือเกี่ยวข้อง
กับกฎหมายมีเป็นจํานวนเท่าใด เพราะเหตุใด
ทั้งนี้เพราะเท่าที่ได้พบเห็นมานั้น ปรากฏว่า
ผู้ที่เข้าศึกษาในสาขาวิชาน ส่วนหนึ่งสำเร็จ

การศึกษาในสาขาวิชาอื่น และได้ประกอบอาชีพทางด้านอื่นมาแล้ว การเข้าศึกษาในสาขาวิชานักเพื่อเป็นความรู้เพิ่มเติม หรือเพื่อให้เป็นตามหลักที่ว่า "ทุกคนต้องรู้กฎหมาย" เท่านั้น ดังนั้นจำนวนผู้สำเร็จการศึกษาในสาขาวิชาจึงไม่มีความสัมพันธ์กับอาชีพที่จะต้องทำเท่าใดนัก

๔. สาขาวิชาการศึกษา มีจำนวนผู้สำเร็จการศึกษามากกว่าความต้องการของส่วนราชการต่าง ๆ ในฝ่ายพลเรือนถึง ๑๒,๑๒๒ คน หรือมีจำนวนผู้สำเร็จการศึกษาประมาณ ๒๗๖.๕ เท่าของความต้องการ

แต่เนื่องจากผู้สำเร็จในสาขาวิชาเกือบทั้งหมดจะไปเป็นครูอาจารย์ตามสถานศึกษาต่าง ๆ ซึ่งในปัจจุบันนี้ยังขาดกำลังคนในสาขาวิชาอยู่ โดยเฉพาะในส่วนภูมิภาค ความต้องการกำลังคนในสาขาวิชาในตำแหน่งครูและอาจารย์ก็มีบ้าง แต่ส่วนใหญ่จะเข้าไปในฐานะผู้สำเร็จการศึกษาในสาขาวิชาสังคมศาสตร์ เพราะในเงื่อนไขการบรรจุที่กำหนดให้ใช้ปริญญาทางสังคมศาสตร์ นั่นคือว่าปริญญาเป็นปริญญาทางสังคมศาสตร์อย่างหนึ่ง

อย่างไรก็ตาม ส่วนราชการต่าง ๆ ที่จำเป็นจะใช้ผู้สำเร็จสาขาวิชาโดยตรง นอกเหนือจากตำแหน่งครู และอาจารย์ก็น่าจะมี

ปัญหาอะไร เพราะเท่าที่ทราบมีผู้สำเร็จสาขาวิชาเป็นจำนวนมากที่พร้อมจะเข้ามารับราชการตำแหน่งอื่นที่ไม่ใช่ตำแหน่งครูและอาจารย์

ข. ในระดับต่ำกว่าอุดมศึกษา

๑. สาขาวิชาช่างวิศวกรรม มีจำนวนผู้สำเร็จการศึกษามากกว่าความต้องการของส่วนราชการต่าง ๆ ในฝ่ายพลเรือนถึง ๔,๑๓๔ คน หรือมีจำนวนผู้สำเร็จการศึกษาประมาณ ๓.๔ เท่าของความต้องการ

แต่เนื่องจากผู้สำเร็จการศึกษาในระดับนี้ โดยเฉพาะในระดับ มศ. ๓+๓ ปี หรือ มศ. ๕+๑ ปี นั้น จะสมัครเข้าศึกษาในระดับที่สูงขึ้นไป ซึ่งมีประมาณ ๗๐% หรือประมาณ ๓,๕๐๐ คน จำนวนผู้สำเร็จการศึกษาที่จะเข้าทำงานจึงลดลง และผู้สำเร็จการศึกษาในสาขาวิชาอีกส่วนหนึ่งจะไปสนองความต้องการกำลังคนของรัฐวิสาหกิจและธุรกิจเอกชน แต่อย่างไรก็ตามส่วนราชการต่าง ๆ จะยังไม่ขาดแคลนกำลังในด้านนี้มากนัก

๒. สาขาวิชาวิทยาศาสตร์ มีจำนวนผู้สำเร็จการศึกษาน้อยกว่าความต้องการจำนวน ๔ คน ทั้งนี้เนื่องจากได้มีการยกระดับการศึกษาในสาขาวิชาให้สูงถึงระดับอนุปริญญาขึ้นไปเป็นส่วนใหญ่ จึงให้ผู้สำเร็จการศึกษากายในสาขาในระดับต่ำกว่าอนุปริญญาเป็นจำนวนน้อยกว่าความต้องการ

ในจำนวนผู้สำเร็จการศึกษา ๒๘ คนนั้น เป็นผู้สำเร็จการศึกษาสาขาอุดมศึกษาเสีย ๒๗ คน เมื่อเทียบกับความต้องการในสาขาเดียวกันซึ่งมีจำนวน ๒๖ คน มากกว่าเพียง ๑ คนเท่านั้น ส่วนจำนวนความต้องการอีก ๑๐ คนนั้น เป็นความต้องการในสาขาวิทยาศาสตร์ทั่วไป ซึ่งไม่มีผู้สำเร็จการศึกษาในระดับนี้ เนื่องจากได้มีการยกระดับการศึกษาในสาขานี้ให้สูงขึ้นไปตั้งได้ก่แล้ว

๓. สาขาวิชาแพทย์ มีจำนวนผู้สำเร็จการศึกษาน้อยกว่าจำนวนความต้องการ ๘๕๘ คน และในจำนวนผู้สำเร็จการศึกษา ๒,๔๕๐ คนนี้ ส่วนหนึ่งจะไปรับราชการในสังกัดกระทรวงกลาโหม และไปปฏิบัติงานในสถานพยาบาลของรัฐวิสาหกิจ สถานพยาบาลของเอกชน ทำให้ส่วนราชการต่าง ๆ ในฝ่ายพลเรือนยังคงขาดแคลนในสาขาวิชาอื่นมาก ซึ่งทางราชการควรจะรีบหาทางแก้ไขโดยด่วน

๔. สาขาวิชาสังคมศาสตร์ ในจำนวนผู้สำเร็จการศึกษาในสาขาวิชาสังคมศาสตร์ จำนวน ๓๕,๔๒๖ คนนี้ ได้รวมผู้สำเร็จการศึกษาในสาขาวิชาการศึกษายุคด้วย ๓๐,๑๕๒ คน ซึ่งส่วนใหญ่จะไปเป็นครู ดังนั้นถ้าไม่รวมจำนวนผู้สำเร็จการศึกษาในสาขาวิชาการศึกษาเข้าไปด้วย ก็จะเหลือจำนวนผู้สำเร็จ

การศึกษาในสาขาวิชาอื่นเพียง ๕,๒๗๔ คน เท่านั้น เมื่อนำไปเปรียบเทียบกับจำนวนความต้องการในสาขาวิชาเดียวกัน ซึ่งมีจำนวน ๑,๒๓๑ คน (หักความต้องการในสาขาวิชาการศึกษาจำนวน ๒๖ คนออกแล้ว) จะปรากฏว่าจำนวนผู้สำเร็จการศึกษาจะยังมากกว่าความต้องการถึง ๔,๐๐๓ คน หรือมีผู้สำเร็จการศึกษาประมาณ ๔.๓ เท่าของความต้องการ

จำนวนผู้สำเร็จการศึกษาในระดับนี้ส่วนใหญ่จะสมัครเข้าศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นไป และในจำนวนผู้ที่ไม่ได้สมัครเรียนต่อนี้ ส่วนหนึ่งจะสนองความต้องการกำลังคนทางด้านรัฐวิสาหกิจ และธุรกิจของเอกชน แต่อย่างไรก็ตามส่วนราชการต่าง ๆ ก็สามารถที่จะหากำลังคนในด้านนี้มาปฏิบัติราชการได้โดยไม่ยากนัก

๕. สาขาวิชาเกษตรกรรม มีจำนวนผู้สำเร็จการศึกษามากกว่าความต้องการถึง ๑,๕๕๐ คน หรือมีจำนวนผู้สำเร็จการศึกษาประมาณ ๘.๕ เท่าของความต้องการ

แม้ว่าผู้สำเร็จการศึกษาในสาขาวิชาอื่น โดยเฉพาะในระดับ ม.ศ. ๓+๓ ปี หรือ ม.ศ. ๕+๑ ปี จะสมัครเข้าศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นไป แต่ที่เหลือก็จะเข้ารับราชการ และเนื่องจากความต้องการ ในกำลังคน ในสาขา

วิชานี้ไม่มากนัก จึงเป็นที่แน่ใจว่าทางราชการจะไม่ขาดแคลนกำลังคน ในด้านนี้แต่อย่างใด

๖ สาขาวิชาศิลปกรรม มีจำนวนผู้สำเร็จ

การศึกษามากกว่าความต้องการถึง ๒,๒๓๕ คน หรือมีจำนวนผู้สำเร็จการศึกษาเป็น ๒๐.๘ เท่าของความต้องการ

จำนวนผู้สำเร็จการศึกษา ในสาขาวิชา โดยเฉพาะในระดับ ม.ศ. ๓+๓ ปี หรือ ม.ศ. ๕+๑ ปี ส่วนใหญ่จะสมัครเรียนต่อ และส่วนหนึ่งผู้ที่ไม่เรียนต่อก็จะ ไปปฏิบัติงาน ในรัฐวิสาหกิจและธุรกิจเอกชน แต่อย่างไรก็ตาม ส่วนราชการต่าง ๆ จะไม่ขาดแคลนกำลังคน ในด้านนี้ เพราะมีเป็นจำนวนมากที่สมัครใจ จะรับราชการ

นอกจากส่วนราชการต่าง ๆ ในฝ่ายพลเรือนจะมีความต้องการกำลังคนที่ได้รับปริญญาและประกาศนียบัตรวิชาชีพสาขาต่างๆ แล้ว ยังมีความต้องการกำลังคนที่มีความรู้ในวิชาสามัญระดับ ม.ศ. ๓ หรือ ม.ศ. ๓+ ความสามารถพิเศษ เช่น พิมพ์ดีด เป็นต้น

ในต้นปีงบประมาณ ๒๕๑๕ ส่วนราชการต่าง ๆ มีความต้องการกำลังคนในระดับชั้นต้น ๔,๖๑๘ คน ซึ่งอาจจะแยกเป็น

พนักงานพิมพ์ดีด	๑๐๒ คน
เสมียนพนักงานและอื่น ๆ	๔,๕๑๖ ..
รวม	<u>๔,๖๑๘ คน</u>

สำหรับจำนวนผู้สำเร็จการศึกษาในระดับเดียวกันนี้ ไม่ได้ทำการสำรวจโดยเห็นว่าเป็นจำนวนผู้สำเร็จการศึกษามีเป็นจำนวนมาก แม้ว่าส่วนใหญ่จะศึกษาต่อ ในระดับที่สูงขึ้นไป แต่จำนวนผู้สำเร็จการศึกษาที่ไม่ศึกษาต่อก็มีจำนวนมากเกินความต้องการของส่วนราชการต่าง ๆ เป็นจำนวนมาก ดังจะเห็นได้ว่าการประกาศรับสมัครสอบแข่งขันวิชาข้าราชการพลเรือนชั้นจัตวา จะมีผู้สมัครสอบเป็นจำนวนมากหลายเท่าของตำแหน่งว่างที่จะสามารถบรรจุได้เสมอ

โอกาสในการทำงานของผู้สำเร็จการศึกษา

ดังได้กล่าวมาแล้วว่า ผู้สำเร็จการศึกษา ในสาขาวิชาต่างๆ นั้นนอกจากจะเป็นกำลังคนที่สนองความต้องการของส่วนราชการต่างๆ ในฝ่ายพลเรือนและฝ่ายอื่น ๆ แล้ว ส่วนหนึ่งจะไปสนองความต้องการทางด้านธุรกิจเอกชน

แต่ผู้สำเร็จการศึกษาในแต่ละสาขาวิชาชีพมี
โอกาสในการเลือกทำงานระหว่างราชการและ
ธุรกิจเอกชนไม่เหมือนกัน เช่น ผู้สำเร็จใน
สาขาวิชาการประมง วนศาสตร์ สังคม
สงเคราะห์ศาสตร์ เป็นต้น ส่วนใหญ่จะต้อง
พึ่งตำแหน่งราชการ เพราะโอกาสในการ
ทำงานของผู้สำเร็จการศึกษาในด้านนี้ในธุรกิจ
เอกชนมีไม่มากนัก ในขณะที่ผู้สำเร็จการ
ศึกษาในบางสาขาวิชาชีพ เช่น เศรษฐศาสตร์
การบริหารธุรกิจ การบัญชี เป็นต้น โอกาส
ที่จะเลือกจะรับราชการหรือจะทำงานให้
กับธุรกิจเอกชนมีเกือบเท่ากัน และมีบาง
สาขาวิชาชีพที่โอกาสในการทำงานในราชการ
มีน้อยมาก เช่น วิทยาศาสตร์การอาหาร เป็นต้น

จะแก้ปัญหาการขาดแคลน กำลังคนอย่างไร

วิธีการที่จะแก้ปัญหาการขาดแคลนกำลัง
คนในราชการพลเรือน ก็คือ การวางแผนกำลัง
คน และการวางแผนกำลังคนในราชการ
พลเรือนที่จะได้ผลสมบูรณ์นั้น จะต้องดำเนินการ
ดังต่อไปนี้

๑. ควรจะพิจารณาวางแผนเป็นสาขา
วิชาชีพ ๆ ไป เพราะจะทำให้สามารถศึกษา
วิเคราะห์และวางแผนได้ถูกต้องกว่าที่จะ
พิจารณาวางแผนเป็นสาขาวิชาใหญ่ ๆ และ
การวางแผนเป็นสาขาวิชาชีพ ๆ ไปนั้นจะ
สามารถเลือกวางแผนเฉพาะสาขาวิชาที่เห็นว่า
จำเป็นก่อนได้ โดยไม่จำเป็นต้องวางแผนทุก
สาขาวิชาชีพในสาขาวิชาเดียวกัน เพราะจะ
ทำให้ต้องเสียเวลามาก และในบางกรณีก็ไม่
จำเป็นที่จะต้องทำเช่นนั้นด้วย

๒. ควรจะพิจารณาวางแผนในสาขาวิชา
ที่ต่อไปก่อน

(๑) สาขาวิชาชีพที่มีจำนวนผู้สำเร็จ
การศึกษาน้อยกว่าจำนวนความต้องการของ
ส่วนราชการต่าง ๆ เช่น แพทย์ พยาบาล
 เป็นต้น ทั้งนี้ก็เพื่อจะได้กำหนดมาตรการที่
จะทำให้ส่วนราชการต่าง ๆ ได้มาซึ่งกำลังคน
ที่วิชาชีพดังกล่าวมาปฏิบัติราชการอย่างเพียงพอ
ต่อไป

(๒) สาขาวิชาชีพที่มีจำนวนผู้สำเร็จ
การศึกษามากกว่าจำนวนความต้องการของ
ส่วนราชการต่าง ๆ แต่เป็นสาขาวิชาชีพที่จะ

ต้องพึ่งตำแหน่งทางราชการเป็นส่วนใหญ่ เช่น การประมง วนศาสตร์ เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อจะได้ทราบจำนวนความต้องการกำลังคนในสาขาวิชาชีพนั้น ๆ ในส่วนราชการต่าง ๆ ให้เป็นการแน่นอนลงไปว่า ต้องการบิลละเท่าใด อันจะเป็นแนวทางให้ฝ่ายผลิต ซึ่งได้แก่มหาวิทยาลัย และสถาบันการศึกษาต่าง ๆ จะได้กำหนดจำนวนที่จะผลิต ให้มีความสัมพันธ์กับจำนวนความต้องการ อันจะเป็นวิธีการที่จะหลีกเลี่ยงในสิ่งที่เรียกว่า "การลงทุนการศึกษาที่สูญเปล่า" ได้ทางหนึ่ง

สำหรับสาขาวิชาชีพที่สามารถจะเลือกจะทำราชการหรือทำงานให้กับธุรกิจเอกชนได้ นั้น ในบางสาขาวิชาชีพอาจจำเป็นต้องวางแผนเช่นกัน ทั้งนี้ก็เพื่อที่จะให้เป็นที่แน่ใจว่า ส่วนราชการต่าง ๆ จะสามารถหากำลังคนในสาขาวิชาชีพนั้น ๆ มาปฏิบัติราชการได้อย่างเพียงพอต่อไป แต่เนื่องจากในขณะนี้สถิติต่าง ๆ เกี่ยวกับกำลังคนยังไม่สมบูรณ์ จึงยังไม่อาจทราบอัตราส่วนของการใช้กำลังคนในสาขาวิชาชีพต่าง ๆ ระหว่างส่วนราชการกับธุรกิจเอกชนได้ จึงยังไม่อาจทราบได้ว่า ในจำนวนผู้สำเร็จการศึกษาในแต่ละสาขาวิชาชีพนั้น เมื่อหักจำนวน

ที่จะไปทำงานให้กับธุรกิจเอกชนเสียส่วนหนึ่งแล้ว จำนวนที่เหลือจะเพียงพอกับความต้องการของส่วนราชการต่าง ๆ หรือไม่ เพียงใด

นอกจากนั้น ในการวางแผนกำลังคนในราชการพลเรือนจำเป็นจะต้องทราบจำนวนความต้องการกำลังคนที่แท้จริงของส่วนราชการต่าง ๆ ด้วย เพราะจำนวนความต้องการกำลังคนที่แท้จริงอาจจะมากกว่าจำนวนความต้องการกำลังคนที่สามารถบรรจุได้ เช่น จำนวนความต้องการกำลังคนในตำแหน่งแพทย์เท่าที่สามารถจะบรรจุได้ในงบประมาณ ๒๕๑๕ ก็คือ ๖๒๖ คน แต่จำนวนความต้องการที่แท้จริงจะมากกว่านั้นหลายเท่า ทั้งนี้เพราะในขณะนี้อัตราส่วนระหว่างแพทย์ต่อประชากรของประเทศไทยยังห่างไกลจากมาตรฐานสากลอีกมาก

รายงานการวิจัยในรูปของบทความเกี่ยวกับกำลังคนในราชการพลเรือนนั้นควรมีบทสรุปสั้น ๆ ว่า

การวางแผนกำลังคนในสาขาวิชาชีพใด ควรจะถือจำนวนความต้องการที่แท้จริงเป็นหลัก ไม่ควรถือจำนวนความที่ความต้องการ สามารถจะบรรจุได้เป็นหลัก

การจัดสรรทุนรัฐบาล

เพื่อส่งบุคคลไปศึกษาวิชา ณ ต่างประเทศ

กาญจนา ชัญญะโชโห

นโยบายเกี่ยวกับกำลังคนตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๓ นั้น รัฐบาลต้องการจะเร่งรัดการพัฒนากำลังคน และการใช้กำลังคนให้เป็นประโยชน์อย่างเต็มที่ รวมทั้ง การเตรียมกำลังคนที่เหมาะสมไว้เพื่อการพัฒนาประเทศ เพราะการที่จะเร่งการผลิตทั้งทางด้าน เกษตรกรรมและอุตสาหกรรม โดยเฉพาะอุตสาหกรรมที่ใช้ผลิตผลทางด้านเกษตรให้เจริญก้าวหน้า และสามารถผลิตสินค้าที่มีคุณภาพที่จะแข่งขันกับประเทศอื่นได้นั้น นอกจากจะต้องอาศัย เงินทุนและการวางแผนพัฒนาเศรษฐกิจที่เหมาะสมแล้ว ยังจะต้องอาศัยกำลังคนที่มีความรู้ความ ชำนาญในสาขาวิชาการต่าง ๆ ตลอดจนกำลังคนที่มีความรู้ความสามารถที่จะปฏิบัติงานตามโครงการพัฒนาต่าง ๆ ให้บรรลุเป้าหมายที่วางไว้ และการที่จะให้บรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าว จึงควรจะได้มีการวางแผน กำลังคนให้สอดคล้องกับการวางแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

ในฐานะที่ ก.พ. เป็นองค์การกลางด้านบริหารงานบุคคลในราชการพลเรือน ซึ่งมีความรับผิดชอบในด้านกำลังคนของส่วนราชการต่าง ๆ นอกจากจะได้รับมอบหมายหน้าที่ เกี่ยวกับกำลังคนในรูปของการแบ่งส่วนราชการ การจัดอัตรากำลัง และการกำหนดตำแหน่ง ต่าง ๆ ในราชการฝ่ายพลเรือนแล้ว ยังได้รับมอบหมายให้เป็นผู้ระดมและสรรหากำลังคน ที่มีความรู้ความชำนาญในสาขาวิชาการต่าง ๆ ในระดับสูง ได้แก่การพิจารณาจัดสรรทุนรัฐบาล เพื่อส่งบุคคลไปศึกษาวิชา ณ ต่างประเทศ ในสาขาวิชาการต่าง ๆ ตามความต้องการของ กระทรวงทบวงกรมฝ่ายพลเรือน ซึ่งเมื่อบุคคลเหล่านั้นสำเร็จการศึกษาแล้ว ก็จะกลับมาปฏิบัติ ราชการในตำแหน่งต่าง ๆ ที่ต้องใช้บรรจจากผู้วิชาชั้นนั้น ๆ ตามความต้องการของประเทศ ต่อไป

วิธีการจัดสรรทุนรัฐบาลเท่าที่ปฏิบัติอยู่ในปัจจุบัน ก.พ. ได้สอบถามไปยังส่วนราชการ ต่าง ๆ ที่ต้องการใช้ผู้สำเร็จจากต่างประเทศในสาขาวิชาต่าง ๆ แล้ววิเคราะห์ความต้องการและ ความจำเป็นก่อนหลังตามจำนวนทุนที่ได้รับงบประมาณในแต่ละปี โดยมีหลักเกณฑ์พิจารณาดังนี้

๑. พิจารณาจัดสรรโดยให้ความสำคัญแก่ทุนที่จะมีผลเป็น “ตัวคูณ” มากกว่าทุนที่เป็น “ตัวบวก” กล่าวคือ จะให้นำหนักแก่ทุนของมหาวิทยาลัยต่าง ๆ โดยเฉพาะมหาวิทยาลัยในส่วนภูมิภาค

๒. พิจารณาถึงความต้องการกำลังคนของทางราชการในด้านต่าง ๆ โดยถือแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ นโยบายของรัฐบาล ตลอดจนโครงการและแผนงานของส่วนราชการที่สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

๓. จัดสรรทุนเพื่อส่งบุคคลไปศึกษาวิชาที่เป็นสาขางานหลักหรืองานสำคัญของส่วนราชการตามความจำเป็น

๔. จัดสรรทุนเพื่อส่งบุคคลไปศึกษาในระดับปริญญาโท หรือในกรณีพิเศษและจำเป็นในระดับปริญญาตรี เพื่อกลับมาปฏิบัติงานของกระทรวงทบวงกรมต่าง ๆ ส่วนการศึกษาในระดับปริญญาเอกนั้น พิจารณาให้เฉพาะมหาวิทยาลัยหรือส่วนราชการที่มีความจำเป็นจะต้องทำการวิจัยขั้นสูง

๕. จัดสรรทุนไปศึกษาวิชาที่ไม่มีการสอนในประเทศ หรือมีสอนแต่ไม่พอกับความต้องการ

๖. จัดสรรทุนโดยถือความจำเป็นซึ่งได้วิเคราะห์จากข้อเท็จจริงดังต่อไปนี้

๖.๑ ทุนที่ได้จัดสรรให้กับส่วนราชการใดไปแล้ว แต่เมื่อดำเนินการสอบแล้วไม่มีผู้สอบได้ เมื่อส่วนราชการนั้นขอทุนในสาขาที่ไม่มีผู้สอบได้มาอีก ก็ควรสนับสนุน

๖.๒ สถิติข้าราชการในส่วนราชการนั้น ที่กำลังศึกษาวิชาดังกล่าวในต่างประเทศ

๖.๓ สถิติทุนรัฐบาลที่ส่วนราชการนั้น ๆ ได้รับในสาขาวิชาที่ขอมา

๖.๔ สถิติทุนช่วยเหลือจากต่างประเทศที่ส่วนราชการนั้น ๆ ได้รับ

ก.พ. ได้พิจารณาจัดสรรทุนรัฐบาลตามความต้องการของส่วนราชการต่าง ๆ สำหรับปีงบประมาณ ๒๕๑๗ รวมทั้งสิ้น ๗๕ ทุน จำแนกออกได้ดังนี้

๑. ทุนตามความต้องการของกระทรวงทบวงกรม ๓๔ ทุน
๒. ทุนตามความต้องการของมหาวิทยาลัย ๒๗ ทุน
๓. ทุนกลาง ก.พ.^๑ ๕ ทุน
๔. ทุนเล่าเรียนหลวง^๒ ๘ ทุน

การรับทุนรัฐบาลทำโดยวิธีเปิดสอบแข่งขันสำหรับบุคคลทั่วไป ที่มีคุณสมบัติและ
 พินความรู้ตรงตามที่ได้กำหนดไว้ในแต่ละทุน และแบ่งการสอบแข่งขันเป็น ๒ ประเภทคือ
 ประเภทที่ไปศึกษาปริญญาตรี และประเภทที่ไปศึกษาในระดับที่สูงกว่าปริญญาตรี โดยจะสอบ
 ประเภทที่ไปศึกษาระดับปริญญาตรีก่อน คือประมาณเดือนมิถุนายน ๒๕๑๖ ส่วนประเภทที่ไป
 ศึกษาสูงกว่าระดับปริญญาตรีจะสอบประมาณเดือนสิงหาคม หรือกันยายน ๒๕๑๖

ในจำนวนทุนทั้งสิ้น ๗๕ ทุน จัดจำแนกตามระดับการศึกษาได้ดังนี้

ระดับการศึกษา	จำนวนทุน	คิดเป็นร้อยละ
ปริญญาตรี	๑๗	๒๓
ปริญญาโท	๔๑	๕๕
ปริญญาโท-เอก	๑๒	๑๖
ไม่ทราบระดับ*	๕	๖

-
- * ทุนกลาง ก.พ. ได้แก่ทุนที่ยังไม่ได้จัดสรรให้แก่ส่วนราชการใด จะสอบถามความต้องการไปยัง
 ส่วนราชการต่างๆ เมื่อผู้รับทุนศึกษาสำเร็จ หรือใกล้จะศึกษาสำเร็จแล้ว
 - ๒ ทุนเล่าเรียนหลวงให้แก่ผู้ที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว พระราชทานแก่นักเรียนที่สอบประโยค
 มัธยมศึกษาตอนปลายสามสามัญของกระทรวงศึกษาธิการได้คะแนนร้อยละ ๘ ทุน แบ่งเป็นตบถ
 ดังนี้
 ๑. ผู้สอบทางแผนกศิลป์ ๓ ทุน
 ๒. ผู้สอบทางแผนกวิทยาศาสตร์ ๓ ทุน
 ๓. ผู้สอบแผนกทั่วไป ๓ ทุน
 ทุนทั้งหมดนี้ให้เพื่อการศึกษาชั้นอุดมศึกษาถึงระดับปริญญาตรี มีกำหนดไม่เกิน ๕ ปี โดยไม่มีข้อ
 สุกพันที่จะต้องกลับมารับราชการ
 ๓. ได้แก่ทุนตามความต้องการของกระทรวงศึกษาธิการ ครูสภาเป็นผู้จัดสอบแทน ก.พ. จึงยังไม่ทราบ
 ระดับการศึกษาในขณะนั้น

ถ้าจะจำแนกตามประเทศที่ไปศึกษา จะปรากฏว่าจัดสรรให้ไปศึกษา ณ สหรัฐอเมริกา ประมาณ ๖๖ % ยุโรปประมาณ ๒๒% และประเทศในเอเชียคือญี่ปุ่นประมาณ ๑๐% ทั้งนี้ไม่รวมทุนตามความต้องการของกระทรวงศึกษาธิการและทุนเล่าเรียนหลวง ซึ่งขณะนี้ยังไม่ทราบประเทศที่จะส่งนักเรียนไปศึกษา เพราะทุนตามความต้องการของกระทรวงศึกษาธิการ คุรุสภาเป็นผู้จัดสอบและกำหนดรายละเอียดแทน ก.พ. ส่วนทุนเล่าเรียนหลวงเปิดโอกาสให้ผู้รับทุนเลือกประเทศไปศึกษาได้ตามความสมัครใจ

และอาจจำแนกตามหมวดวิชา โดยไม่รวมทุนตามความต้องการของกระทรวงศึกษาธิการ และทุนเล่าเรียนหลวงซึ่งยังไม่ทราบรายละเอียดในขณะนี้ ได้ดังนี้

หมวดวิชา	จำนวน	คิดเป็นร้อยละ
๑. วิศวกรรมศาสตร์	๑๑	๑๘
๒. วิทยาศาสตร์	๗	๑๒
๓. แพทยศาสตร์	๑๔	๒๓
๔. สังคมศาสตร์	๑๗	๒๘
๕. มนุษยศาสตร์	๒	๓
๖. เกษตรศาสตร์	๒	๓
๗. ศิลป	๒	๓
๘. กฎหมาย	๔	๖
๙. การศึกษา	๑	๒
๑๐. วิชาการตำรวจ	๑	๒

มีรายละเอียดการพิจารณาจำแนกตามส่วนราชการที่ได้รับการจัดสรรดังนี้

ลำดับ ที่	ส่วนราชการ	จำนวน ทุนที่ให้	สาขาวิชา	ระดับ การศึกษา	ประเทศ ที่ไปศึกษา	หมายเหตุ
๑.	สำนักนายกรัฐมนตรี มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น	๔	๑. เคมีเน้น Analytical Chemistry	โท	อังกฤษ	
			๒. คณิตศาสตร์ เน้น Pure Mathematics	โท	ส.ร.อ.	
			๓. กายวิภาควิทยาเน้น Gross Anatomy	โท	ส.ร.อ.	
			๔. พยาบาลเน้นพยาบาล ทางไอสธและศัลย- ศาสตร์	โท	ส.ร.อ.	
	๒. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	๔	๑. ดาราศาสตร์	โท	ส.ร.อ.	
			๒. Speech Pathology & Audiology	โท	ส.ร.อ.	
			๓. เกษศาสตร์เน้น Drug Control	โท	ส.ร.อ.	
			๔. การสื่อสารมวลชนเน้น Communication Theory	โท	ส.ร.อ.	
	๓. มหาวิทยาลัยสงขล นครินทร์	๔	๑. วิศวกรรมเหมืองแร่ เน้น Mining Operation	โท	ส.ร.อ.	
			๒. วิศวกรรมอุตสาหกรรม เน้น System	โท	อังกฤษ	

ลำดับ ที่	ส่วนราชการ	จำนวน ทุนที่ให้	สาขาวิชา	ระดับ การศึกษา	ประเทศ ที่ไปศึกษา	หมายเหตุ
			Engineering & Linear Programming			
			๓. เคมีเน้น Organic Chemistry	โท	ส.ร.อ.	
			๔. พยาบาลเน้น Nursing Education	โท	ส.ร.อ.	
๔.	มหาวิทยาลัยเกษตร ศาสตร์	๓	๑. จุลชีววิทยา เน้น Immunology	โท	ส.ร.อ.	
			๒. การบัญชี เน้น School Public Auditing	โท	ส.ร.อ.	
			๓. การพลศึกษาเน้น Recreation	โท	ส.ร.อ.	
๕.	จุฬาลงกรณ์มหา วิทยาลัย	๒	๑. วิศวกรรมสำรวจเน้น Geodetic Surveying	โท	ส.ร.อ.	
			๒. เกษตรวิทยาของช่อง ปาก เน้นเกษตรวิทยา ที่เกี่ยวข้องกับทันตแพทย์	โท	ส.ร.อ.	
๖.	มหาวิทยาลัยธรรม ศาสตร์	๓	๑. การสื่อสารมวลชน เน้น การโฆษณา	โท	ส.ร.อ.	
			๒. ปรัชญาเน้นปรัชญา ตะวันตก	โท	ส.ร.อ.	
			๓. กฎหมายแพ่ง	โท	เยอรมัน	
๗.	มหาวิทยาลัยมหิดล	๒	๑. กายวิภาควิทยาเน้น Gross Anatomy	โท	ส.ร.อ.	

ลำดับ ที่	ส่วนราชการ	จำนวน ทุนที่ให้	สาขาวิชา	ระดับ การศึกษา	ประเทศ ที่ศึกษา	หมายเหตุ
๘.	มหาวิทยาลัยศิลปากร	๓	๒. พยาบาลเน้นมารดา และทารกสงเคราะห์ ๑. ประวัติศาสตร์เน้น ประวัติศาสตร์เศรษฐกิจ ๒. ศิลปเน้น Art Education ๓. ศิลปศาสตร์เน้นประวัติ ศาสตร์ศิลป์	โท โท โท โท	. ส.ร.อ. อังกฤษ . ส.ร.อ. ส.ร.อ.	
๙.	มหาวิทยาลัย รามคำแหง	๑	กฎหมายมหาชน	โท	ฝรั่งเศส	
๑๐.	สถาบันบัณฑิตพัฒน บริหารศาสตร์	๑	การพัฒนาเศรษฐกิจเน้น Research	โท	ส.ร.อ.	
	<u>กระทรวงทบวงกรม</u> ต่าง ๆ					
	<u>สำนักนายกรัฐมนตรี</u> <u>ส่วนราชการทั่วไป</u>	๕				
๑.	สำนักงาน ก.ค.ป.	๑	เศรษฐศาสตร์เน้นคณิต- ศาสตร์เศรษฐกิจ	โท	ส.ร.อ.	
๒.	สำนักงานคณะกรรมการ การส่งเสริมการลงทุน	๑	Business Adm. เน้น Industrial Management	โท	อังกฤษ	
๓.	สำนักงานพลังงาน แห่งชาติ	๑	วิศวกรรมอุตสาหกรรมเน้น City Gas Production	โท	ส.ร.อ.	

ลำดับ ที่	ส่วนราชการ	จำนวน ทุนที่ให้	สาขาวิชา	ระดับ การศึกษา	ประเทศ ที่ไปศึกษา	หมายเหตุ
๔.	สำนักงานสถิติแห่งชาติ	๑	สถิติเน้นระเบียบวิธีสถิติ	โท	ส.ร.อ.	
๕.	สำนักงาน ก.พ.	๑	Business Adm. เน้น Operation Research & System Analysis	โท	ส.ร.อ.	
๑.	กระทรวงการคลัง, สำนักงานเศรษฐกิจ การคลัง	๑	เศรษฐศาสตร์เน้นทางการ เงินและการคลัง	โท	อังกฤษ	
	กระทรวงการต่างประเทศ	๒	๑. เศรษฐศาสตร์เน้นหลัก เศรษฐศาสตร์ ๒. กฎหมาย	ตรี	อังกฤษ	
	กระทรวงเกษตรและ สหกรณ์	๓		ตรี & เนติ บัณฑิต	อังกฤษ	
๑.	กรมชลประทาน	๑	Mechanical Engin. เน้น Internal Combustion Engineering	โท	ส.ร.อ.	
๒.	กรมประมง	๑	Fisheries Biology เน้น Shrimp Culture	โท	ญี่ปุ่น	
๓.	กรมปศุสัตว์	๑	สัตวแพทยศาสตร์ เน้น Meat Technology	โท	ส.ร.อ.	
๑.	กระทรวงคมนาคม กรมการขนส่งทางบก	๑	วิศวกรรมศาสตร์ เน้น การขนส่ง	โท	ส.ร.อ.	

ลำดับ ที่	ส่วนราชการ	จำนวน ทุนที่ให้	สาขาวิชา	ระดับ การศึกษา	ประเทศ ที่ไปศึกษา	หมายเหตุ
๒.	กรมทางหลวง	๑	Soil Science เน้น	โท	ส.ร.อ.	
๓.	กรมอุตุนิยมวิทยา	๑	Engineering Properties อุตุนิยมวิทยา เน้นอุตุนิยม วิทยาอุทก	โท	อังกฤษ	
๑.	<u>กระทรวงพาณิชย์</u> กรมการค้าต่าง ประเทศ	๑	เศรษฐศาสตร์เน้นการค้า ระหว่างประเทศ	โท	ส.ร.อ.	
๑.	<u>กระทรวงมหาดไทย</u> กรมโยธาธิการ	๑	Highway Engin. เน้น Design & Construction of Rural Highway	โท	ส.ร.อ.	
๒.	กรมแรงงาน	๑	Business Adm. เน้น Insurance	โท	ส.ร.อ.	
๓.	กรมตำรวจ	๒	๑. วิชาการตำรวจ ๒. นิติเวชศาสตร์	ตรี-โท โท	ส.ร.อ. อังกฤษ	กรมตำรวจ คัดเลือกเอง

ลำดับ ที่	ส่วนราชการ	จำนวน ทุนที่ให้	สาขาวิชา	ระดับ การศึกษา	ประเทศ ที่ไปศึกษา	หมายเหตุ
๔.	กรมที่ดิน	๑.	Engin. เน้น Photogrammetry	โท	เนเธอร์แลนด์	
๕.	สำนักผังเมือง	๑	ผังเมือง (สำหรับผู้วุฒิ พื้นฐานทางเศรษฐศาสตร์)	โท	ส.ร.อ.	
	<u>กระทรวงยุติธรรม</u>	๑	กฎหมาย	ตรี หรือเนติ บัณฑิต	อังกฤษ	
	<u>กระทรวงสาธารณสุข</u>	๔				
๑.	กรมการแพทย์และ อนามัย	๒	๑. Community Mental Health เน้นบริการสุข ภาพจิตชุมชน ๒. Public Health เน้น Public Health Adm.	โท	แคนาดา	
๒.	กรมวิทยาศาสตร์ การแพทย์	๑	Biochemistry เน้น Chemical Chemistry	โท	ส.ร.อ.	
๓.	กรมส่งเสริม สาธารณสุข	๑	Biostatistics เน้น Research ทาง Vital & Health Statistics	โท	ส.ร.อ.	
	<u>กระทรวงอุตสาหกรรม</u>	๒				
๑.	กรมวิทยาศาสตร์	๑	Advanced Analytical Chemistry	โท	อังกฤษ	
๒.	กรมโรงงาน อุตสาหกรรม	๑	Industrial Engin. เน้น Production	โท	ส.ร.อ.	

ลำดับ ที่	ส่วนราชการ	จำนวน ทุนที่ให้	สาขาวิชา	ระดับ การศึกษา	ประเทศ ที่ไปศึกษา	หมายเหตุ
	<u>กระทรวงศึกษาธิการ</u>	๕	(สาขาวิชาจะ ได้สอบถาม ไปในภายหลัง)			มอบให้ คุรุสภา เป็นผู้จัด สอบ
	<u>ทบกลาง ก.พ.</u>	๕	๑. วิศวกรรมศาสตร์ ๒. วิศวกรรมศาสตร์ ๓. เศรษฐศาสตร์ ๔. เศรษฐศาสตร์ ๕. บริหารธุรกิจ	ตรี ตรี ตรี ตรี ตรี	ญี่ปุ่น ญี่ปุ่น ญี่ปุ่น ญี่ปุ่น ญี่ปุ่น	
	<u>ทุนเล่าเรียนหลวง</u>	๕	ไม่กำหนดสาขาวิชา	ตรี		รับผู้จบ มศ. ๕

หลักสูตรและวิธีการสอบแข่งขันวิชาข้าราชการพลเรือน

ชั้นจตุตถะและชั้นตรี

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๑ (๘) และมาตรา ๔๘ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๘๗ ก.พ. กำหนดหลักสูตรและวิธีการสอบแข่งขันวิชาข้าราชการพลเรือนชั้นจตุตถะและชั้นตรีไว้ดังต่อไปนี้ :-

ข้อ ๑. ให้ยกเลิกประกาศคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน เรื่องหลักสูตรและวิธีการสอบแข่งขันวิชาข้าราชการพลเรือนชั้นจตุตถะและชั้นตรี ฉบับลงวันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๔๘๘

ข้อ ๒. ก.พ. จะเป็นผู้ดำเนินการสอบแข่งขันวิชาข้าราชการพลเรือนชั้นจตุตถะ เพื่อบรรจุเข้ารับราชการในราชการส่วนกลาง แต่ในกรณีที่มีเหตุจำเป็นหรือสมควร ก.พ. จะมอบหมายให้ อ.ก.พ.ใดเป็นผู้ดำเนินการสอบแข่งขันก็ได้ ทั้งนี้ ก.พ. จะกำหนดให้มีการสอบแข่งขันเพื่อบรรจุเป็นการทั่วไป หรือสอบแข่งขันเพื่อบรรจุเฉพาะในส่วนราชการใดก็ได้

ข้อ ๓. ให้ อ.ก.พ. จังหวัดเป็นผู้ดำเนินการสอบแข่งขันวิชาข้าราชการพลเรือนชั้นจตุตถะเพื่อบรรจุเข้ารับราชการในจังหวัดนั้น

ข้อ ๔. ให้ อ.ก.พ. กระทรวง หรือ อ.ก.พ. ทบวง แล้วแต่กรณี เป็นผู้ดำเนินการสอบแข่งขันวิชาข้าราชการพลเรือนชั้นตรี เพื่อบรรจุเข้ารับราชการในกรมต่าง ๆ ภายในสังกัดกระทรวงหรือทบวงนั้น หรือจะแยกสอบเพื่อบรรจุเฉพาะในกรมใดกรมหนึ่งก็ได้

ข้อ ๕. ให้ผู้ดำเนินการสอบแข่งขันแต่งตั้งคณะกรรมการสอบแข่งขันไม่น้อยกว่าสามคนจากผู้ที่มีความประพฤติดี ความรู้ ความสามารถเหมาะสม และเป็นข้าราชการพลเรือนไม่ต่ำกว่าชั้นโท ดำเนินการสอบตามหลักสูตรและวิธีการสอบที่ ก.พ. กำหนด ในการนี้ผู้ดำเนินการสอบแข่งขันอาจแต่งตั้งบุคคลใด ๆ ที่เหมาะสมเป็นกรรมการออกข้อสอบ กรรมการสอบสัมภาษณ์ หรือกรรมการเพื่อทำการอื่นใดที่เกี่ยวข้องกับการสอบออกส่วนหนึ่งด้วยก็ได้

ในกรณีที่ อ.ก.พ. ในราชการส่วนกลางเป็นผู้ดำเนินการสอบแข่งขันให้ผู้ดำเนินการสอบแข่งขันแต่งตั้งผู้แทน ก.พ. เป็นกรรมการสอบแข่งขันร่วมด้วย ไม่น้อยกว่าหนึ่งคน

ข้อ ๖. ให้ผู้ดำเนินการสอบแข่งขันประกาศรับสมัครสอบ ในประกาศรับสมัครสอบแข่งขันให้ระบุชื่อตำแหน่งที่จะบรรจุและแต่งตั้ง คุณสมบัติและพินความรู้ของผู้สมัครสอบ และข้อความอื่นที่ผู้สมัครสอบควรทราบ เช่น

- (๑) วัน เวลา และสถานที่รับสมัครสอบ
- (๒) เอกสารและหลักฐานที่จะต้องนำมาขึ้นในการสมัครสอบ
- (๓) หลักสูตรการสอบ
- (๔) ระเบียบเกี่ยวกับการสอบ
- (๕) ข้อความอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับการสอบ

การประกาศรับสมัครสอบให้ประกาศเพื่อทราบทั่วกัน โดยให้มีกำหนดเวลาขึ้นใบสมัครไม่น้อยกว่า ๑๕ วัน

ประกาศนั้นให้เปิดเผย เช่น ที่ปิดประกาศของที่ทำราชการส่วนราชการนั้น ๆ และจะประกาศทางวิทยุกระจายเสียงหรือทางอื่นใดตามความเหมาะสมด้วยก็ได้ แล้วส่งสำเนาประกาศนั้น จำนวน ๓ ชุดไปถึง ก.พ. ก่อนวันปิดรับสมัครสอบไม่น้อยกว่า ๑๐ วัน

ข้อ ๗. ให้คณะกรรมการสอบแข่งขันตรวจสอบคุณสมบัติและพินความรู้ของผู้สมัครสอบแล้วให้ประธานกรรมการสอบแข่งขันประกาศรายชื่อผู้สมัครเข้าสอบ

ข้อ ๘. ให้คณะกรรมการสอบแข่งขันกำหนดวัน เวลา สถานที่สอบ และให้มีอำนาจระเบียบวิธีการสอบอันเป็นส่วนปลีกย่อย ซึ่งไม่ขัดกับหลักสูตรและวิธีการสอบนั้นได้ แล้วให้ประธานกรรมการสอบแข่งขันประกาศให้ผู้สมัครสอบทราบด้วย

ข้อ ๙. ผู้สมัครสอบต้องเสียค่าธรรมเนียมสอบพร้อมกับการขึ้นใบสมัครดังนี้

ชั้นจัตวา ๒๐ บาท

ชั้นตรี ๓๐ บาท

ค่าธรรมเนียมสอบจะไม่คืนให้เมื่อได้ประกาศรายชื่อผู้สมัครเข้าสอบแล้ว

ข้อ ๑๐. ผู้สมัครสอบต้องสอบได้คะแนนดังต่อไปนี้จึงจะถือว่าเป็นผู้สอบได้

- (๑) สอบวิชาภาษาไทยในภาควิชาทั่วไปได้คะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ ห้าสิบ
- (๒) สอบภาควิชาทั่วไปและภาควิชาเฉพาะ ได้คะแนนรวมกันไม่ต่ำกว่า

ร้อยละหกสิบ และ

(๓) สอบได้คะแนนรวมทั้งสิ้นไม่ต่ำกว่าร้อยละหกสิบ

ข้อ ๑๑. การสอบสัมภาษณ์ คณะกรรมการสอบแข่งขันจะกำหนดให้ผู้สมัครสอบสัมภาษณ์ทุกคน หรือให้สอบสัมภาษณ์เฉพาะผู้ที่สอบได้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในข้อ ๑๐ ก็ได้

ข้อ ๑๒. การขยับบัญชีผู้สอบแข่งขันได้ให้เรียงลำดับจากผู้สอบ ได้คะแนน สูงลงมาต่ำตามลำดับ

ในกรณีที่ผู้สอบได้ได้คะแนนรวมเท่ากัน ให้ผู้สอบได้คะแนนภาควิชาเฉพาะมากกว่าเป็นผู้อยู่ในลำดับที่สูงกว่า ถ้าได้คะแนนภาควิชาเฉพาะเท่ากันก็ให้ผู้ได้คะแนนสัมภาษณ์มากกว่าเป็นผู้อยู่ในลำดับที่สูงกว่า ถ้ายังคงได้คะแนนเท่ากันอีกก็ให้สอบสัมภาษณ์เฉพาะผู้ได้คะแนนเท่ากันนั้นใหม่ ผู้ใดได้คะแนนมากกว่าให้เป็นผู้อยู่ในลำดับที่สูงกว่า

ข้อ ๑๓. ให้คณะกรรมการสอบแข่งขันรายงานผลการสอบต่อผู้ดำเนินการสอบแข่งขัน และให้ผู้ดำเนินการสอบแข่งขันประกาศรายชื่อผู้สอบได้เรียงตามลำดับจากผู้ได้คะแนนสูงลงมาต่ำ

ข้อ ๑๔. ตามปกติการสอบแข่งขันให้มีปีละครั้ง แต่อย่างช้าต้องไม่เกินสองปี นับแต่วันประกาศรายชื่อผู้สอบแข่งขันได้ ถ้ามีการประกาศรับสมัครสอบแข่งขันอย่างเดียวกันนั้นใหม่อีกเมื่อใดแล้ว บัญชีการสอบแข่งขันคราวก่อนเป็นอันยกเลิก

ข้อ ๑๕. หลักสูตรการสอบแข่งขันวิชาข้าราชการพลเรือนชั้นจตุรา มีดังนี้

๑. ภาควิชาทั่วไป

ให้สอบวิชาดังต่อไปนี้ โดยมีระดับความยากง่ายเทียบเท่าหลักสูตร ประโยชน์ขมศึกษาตอนต้น (ม.ศ. ๓) ของกระทรวงศึกษาธิการ

(๑) ภาษาไทย ให้ทดสอบความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ภาษาไทย

(คะแนนเต็ม ๑๐๐ คะแนน)

(๒) สังคมศึกษา และระเบียบข้าราชการ ให้ทดสอบความรู้ความเข้าใจ และความคิดเกี่ยวกับหน้าที่พลเมือง ศีลธรรม วัฒนธรรม กฎศาสตร์และประวัติศาสตร์ไทย และกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน

(คะแนนเต็ม ๑๐๐ คะแนน)

(๓) คณิตศาสตร์ ให้ทดสอบความสามารถในการคิดโดยใช้คณิตศาสตร์ เป็น
พื้นฐาน

(คะแนนเต็ม ๑๐๐ คะแนน)

๒. ภาควิชาเฉพาะ

ให้ทดสอบความรู้และความเข้าใจเบื้องต้นเกี่ยวกับระเบียบงานสารบรรณ (ความรู้ในการร่างโต้ตอบหนังสือราชการ การทำบันทึก ข้อย่อย การรับส่ง และเก็บหนังสือ) เป็นวิชาบังคับหนึ่งวิชา (คะแนนเต็ม ๑๐๐ คะแนน) และถ้าผู้ดำเนินการสอบแข่งขันเห็นสมควรสอบวิชาใด ซึ่งเกี่ยวกับความรู้ความสามารถที่ต้องการใช้ในการปฏิบัติงานเฉพาะตำแหน่งเป็นวิชาเพิ่มชั้นอีกหนึ่งวิชา (คะแนนเต็ม ๑๐๐ คะแนน) ก็กำหนดให้สอบได้โดยให้ระบุไว้ในประกาศรับสมัครสอบด้วย

๓. สัมภาษณ์

ให้ทำการสัมภาษณ์เพื่อพิจารณาทั่วทั้งวาจา บุคลิกลักษณะและความเหมาะสมที่จะปฏิบัติงานในตำแหน่งหน้าที่

(คะแนนเต็ม ๑๐๐ คะแนน)

๑๖. หลักสูตรการสอบแข่งขันวิชาข้าราชการพลเรือนชั้นตรี มีดังนี้

๑. ภาควิชาทั่วไป

ให้สอบวิชาดังต่อไปนี้

(๑) ภาษาไทย ให้ทดสอบความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ภาษาไทย

(คะแนนเต็ม ๑๐๐ คะแนน)

(๒) ความรู้เกี่ยวกับสังคมศาสตร์ ให้ทดสอบความรู้และความเข้าใจ และความคิดเกี่ยวกับการเมือง เศรษฐกิจและสังคมของไทย

(คะแนนเต็ม ๑๐๐ คะแนน)

(๓) ระเบียบข้าราชการ ให้ทดสอบความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน

(คะแนนเต็ม ๑๐๐ คะแนน)

๒. ภาควิชาเฉพาะ

ให้ทดสอบความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับระเบียบงานสารบรรณ (ความรู้ในการร่างโต้ตอบหนังสือราชการ การทำบันทึกย่อเรื่องเสนอความเห็นประกอบการพิจารณา การเก็บรักษา ขั้มและทำลายหนังสือราชการ) ระเบียบงานพัสดุ (ระเบียบว่าด้วยการจ้างการพัสดุ การใช้และรักษารถยนต์ ฯลฯ) การติดต่อต้อนรับ (แนวทางปฏิบัติของข้าราชการในการติดต่อกับบุคคลที่เกี่ยวข้อง เช่น ผู้บังคับบัญชา เพื่อนข้าราชการและประชาชน รวมทั้งการต้อนรับผู้มาติดต่อ) เป็นวิชาบังคับหนึ่งวิชา (คะแนนเต็ม ๑๐๐ คะแนน) และถ้าผู้ดำเนินการสอบแข่งขันเห็นสมควรสอบวิชาใดซึ่งเกี่ยวกับความรู้ความสามารถที่ต้องการใช้ในการปฏิบัติงานเฉพาะตำแหน่งเป็นวิชาเพิ่มขนอกหนึ่งวิชา (คะแนนเต็ม ๑๐๐ คะแนน) ก็กำหนดให้สอบได้โดยให้ระบุไว้ในประกาศรับสมัครสอบด้วย

๓. สัมภาษณ์

ให้ทำการสัมภาษณ์เพื่อพิจารณาทั่วทั้งวาจา บุคลิกลักษณะและความเหมาะสมที่จะปฏิบัติงานในตำแหน่งหน้าที่

(คะแนนเต็ม ๑๐๐ คะแนน)

ข้อ ๑๗. ในวันที่หลักสูตรและวิธีการสอบแข่งขันนี้ใช้บังคับ ถ้าได้มีการประกาศรับสมัครสอบแข่งขันไว้แล้ว หรือถ้าตั้งดำเนินการสอบแข่งขันตามประกาศคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน เรื่องหลักสูตรและวิธีการสอบแข่งขันวิชาข้าราชการพลเรือนชั้นจตุราและชั้นตรี ฉบับลงวันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๕๘ ให้คงดำเนินการต่อไปตามหลักสูตรและวิธีการสอบแข่งขันนั้นได้เฉพาะการสอบครั้งนั้น

กำหนดไว้ ณ วันที่ ๒๕ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๖

(ลงชื่อ) จอมพล ถ. กิตติขจร

นายกรัฐมนตรี ประธาน ก.พ.

**ระเบียบ ก.พ.
ว่าด้วยทุนเล่าเรียนหลวง
พ.ศ. ๒๕๐๘**

ด้วยพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงมีพระราชปรารภว่า แต่เดิมมาเคยมีทุนเล่าเรียนหลวงไปศึกษาวิชา ณ ต่างประเทศ ให้แก่นักเรียนที่เรียนสำเร็จประโยคมัธยมบริบูรณ์ เมื่อนักเรียนทุนเหล่านี้เรียนสำเร็จแล้วก็ได้กลับมารับราชการเป็นกำลังสำคัญ ในการพัฒนาประเทศชาติได้เป็นอย่างดี แต่ต่อมาการให้ทุนเล่าเรียนหลวงได้ยุติลง สมควรที่จะได้จัดเรื่องขึ้นอีก

คณะรัฐมนตรีพิจารณาลงมติสนองตามพระราชปรารภให้รื้อฟื้นการให้ทุนเล่าเรียนหลวงขึ้นใหม่ โดยให้ผู้สอบได้คะแนนยอดเยี่ยมในการสอบประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย สายสามัญ สอบแข่งขันกันเพื่อรับทุนเล่าเรียนหลวงตามระเบียบที่ ก.พ. จะได้กำหนดต่อไป และคณะรัฐมนตรีได้นำความกราบบังคมทูลทูลทราบฝ่าละอองธุลีพระบาทแล้ว ก.พ. จึงวางระเบียบทุนเล่าเรียนหลวงไว้ดังต่อไปนี้

- ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า "ระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยทุนเล่าเรียนหลวง พ.ศ. ๒๕๐๘"
- ข้อ ๒ ให้ใช้ระเบียบนี้ตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ทุนเล่าเรียนหลวง

ข้อ ๓ กำหนดให้มีทุนเล่าเรียนหลวงพระราชทานแก่นักเรียนที่สอบประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย สายสามัญ ของกระทรวงศึกษาธิการได้คะแนนปีละ ๘ ทุน แบ่งเป็นแผนกดังนี้

๓.๑	ผู้สอบทางแผนกศิลป์	๓ ทุน
๓.๒	ผู้สอบทางแผนกวิทยาศาสตร์	๓ ทุน
๓.๓	ผู้สอบทางแผนกทั่วไป	๒ ทุน

ถ้าปรากฏว่าในปีใดผู้มีสิทธิจะได้รับทุนเป็นผู้ที่ไม่อยู่ในมาตรฐาน หรือเป็นผู้ที่ไม่เหมาะสมถึงขนาดแล้ว ก.พ. อาจพิจารณาให้ทุนเฉพาะรายหรือทั้งหมดก็ได้

ข้อ ๔ ทุนทั้งหมดนี้ให้เพื่อการศึกษาชั้นอุดมศึกษาถึงระดับปริญญาตรี มีกำหนดไม่เกิน ๕ ปี โดยไม่มีข้อผูกพันที่จะต้องกลับมารับราชการ

ข้อ ๕ ถ้าครบ ๕ ปี ตามที่ได้รับทุนแล้ว ผู้ได้รับทุนประสงค์จะขอรับทุนต่อ โดยสังกัดกระทรวงทบวงกรมใดหรือองค์การรัฐบาลใดก็ตาม การผูกพันเข้ารับราชการหรือเข้าทำงานย่อมเกิดขึ้นตามระเบียบและข้อตกลงแห่งทุนนั้น ๆ

คุณสมบัติของผู้สมัครสอบ

ข้อ ๖ ผู้สมัครสอบต้องเป็นผู้มีคุณสมบัติตามมาตรา ๔๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๘๗ ยกเว้น (๒)

ข้อ ๗ ผู้สมัครสอบต้องมีอายุนับถึงวันหมดเขตรับสมัครไม่เกิน ๒๐ ปีบริบูรณ์

ข้อ ๘ ผู้สมัครสอบจะต้องได้รับการตรวจสอบสุขภาพจากคณะกรรมการแพทย์ ก.พ.

ข้อ ๙ ผู้สมัครสอบต้องมีชื่อในประกาศของกระทรวงศึกษาธิการ เรื่องรายชื่อนักเรียนผู้สอบได้คะแนนยอดเยี่ยมในการสอบประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย สายสามัญ ประจำปีการศึกษา ก่อนบทมีการจัดการสอบเพื่อรับทุนเล่าเรียนหลวงขึ้นไปเพียงรุ่นเดียว โดยต้องได้คะแนนรวมในหมวดวิชาบังคับรวมทั้งรวมไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๗๐ และสำหรับแผนกวิทยาศาสตร์ต้องได้คะแนนรวมไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๘๕ ส่วนแผนกศิลป์กับแผนกทั่วไปต้องได้คะแนนรวมไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๘๐

ข้อ ๑๐ ผู้สมัครสอบจะต้องไม่เป็นผู้ที่ได้เข้าสอบประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย สายสามัญเกินกว่า ๑ ครั้ง

ข้อ ๔ แก้ไขเพิ่มเติมโดยระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยทุนเล่าเรียนหลวง (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๑๔

ข้อ ๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดยระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยทุนเล่าเรียนหลวง (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๑๔

ข้อ ๘ แก้ไขเพิ่มเติมโดยระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยทุนเล่าเรียนหลวง (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๑๖

ข้อ ๘ แก้ไขเพิ่มเติมโดยระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยทุนเล่าเรียนหลวง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๑๑

ข้อ ๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดยระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยทุนเล่าเรียนหลวง (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๑๐

ข้อ ๑๑ ผู้สมัครสอบจะต้องเป็นผู้มีศีลธรรม วัฒนธรรม และความประพฤติดี โดยมีหนังสือรับรองความประพฤติของครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ หรือผู้อำนวยการโรงเรียนที่ตนสังกัดแสดงด้วย

สิทธิในการสอบรับทุน

- ข้อ ๑๒ ผู้สมัครสอบมีสิทธิในการสมัครสอบรับทุนตามสาขาที่ตนเรียน ดังต่อไปนี้
- ๑๒.๑ ผู้ที่สมัครสอบในประกาศทางแผนกศิลป์จะต้องสอบเพื่อรับทุนตามข้อ ๓.๑
 - ๑๒.๒ ผู้ที่สมัครสอบในประกาศทางแผนกวิทยาศาสตร์จะต้องสอบเพื่อรับทุนตามข้อ ๓.๒
 - ๑๒.๓ ผู้ที่สมัครสอบในประกาศทางแผนกทั่วไปจะต้องสอบเพื่อรับทุนตามข้อ ๓.๓

วิชาที่กำหนดให้เรียน

ข้อ ๑๓ ผู้ที่ได้รับทุนเล่าเรียนหลวงจะเลือกเรียนวิชาใด ณ สถาบันอุดมศึกษาแห่งใด ในประเทศไทย ก.พ. จะพิจารณาให้ความเห็นชอบโดยพิจารณาความประสงค์ คุณวุฒิ และคุณลักษณะของผู้ที่ได้รับทุน ทั้งนี้ ผู้ได้รับทุนจะเลือกเรียนในประเทศไทยก็ได้

การสอบ

ข้อ ๑๔ ก.พ. เป็นผู้ดำเนินการสอบ กำหนดหลักสูตรและวิธีการสอบ ซึ่งจะได้ประกาศเป็นคราวๆ ไป

การควบคุมดูแล

ข้อ ๑๕ ผู้ที่ได้รับทุนเล่าเรียนหลวงต้องอยู่ในความดูแลของ ก.พ. และต้องปฏิบัติตามกฎข้อบังคับและระเบียบการของ ก.พ. โดยเคร่งครัด

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๐๘

(ลงชื่อ) จอมพล ถ. กิตติขจร

นายกรัฐมนตรี ประธาน ก.พ.

ข้อ ๑๓ แก้ไขเพิ่มเติมโดยระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยทุนเล่าเรียนหลวง (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๑๔

ระเบียบ
ว่าด้วยการพิจารณำำเนียงพิเศษสำหรับการสู้รบ
ในการปราบปรามผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ (ฉบับที่ ๒)
พ.ศ. ๒๕๑๖

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมระเบียบว่าด้วยการพิจารณำำเนียงพิเศษ
สำหรับการสู้รบในการปราบปรามผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ให้เหมาะสมยิ่งขึ้น คณะรัฐมนตรี
จึงวางระเบียบไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑. ระเบียบนี้เรียกว่า "ระเบียบว่าด้วยการพิจารณำำเนียงพิเศษสำหรับการ
สู้รบในการปราบปรามผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๑๖"

ข้อ ๒. ให้ยกเลิกความในข้อ ๑ แห่งระเบียบว่าด้วยการพิจารณำำเนียงพิเศษ
สำหรับการสู้รบในการปราบปรามผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ พ.ศ. ๒๕๑๖ และให้ใช้ความ
ต่อไปนี้แทน

"ข้อ ๑. ให้ผู้มีสิทธิได้รับ พ.ส.ร. ได้รับเงินดังกล่าวตั้งแต่วันเริ่มรับประมาณ
ถัดไปจากงบประมาณที่ปฏิบัติหน้าที่ ทั้งนี้ ภายใต้บังคับแห่งข้อ ๑๒

ผู้มีสิทธิได้รับ พ.ส.ร. ที่ต้องพ้นจากตำแหน่งหน้าที่ราชการไปก่อนหรือในวันเริ่ม
รับประมาณถัดไปจากงบประมาณที่ปฏิบัติหน้าที่ ให้ได้รับ พ.ส.ร. เพื่อผลในการคำนวณ
บำเนียงบำนาญ ก่อนวันที่พ้นจากตำแหน่งหน้าที่ราชการ ๑ วัน

ความในวรรค ๒ ให้ใช้บังคับแก่ผู้ปฏิบัติกรปราบปรามหรือสนับสนุนการปฏิบัติ
การปราบปรามผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ ตั้งแต่วันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๐๘ เป็นต้นไป"

ข้อ ๓. ให้ใช้ระเบียบนี้ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๑๕ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๑๖

จอมพล ถ. กิตติขจร

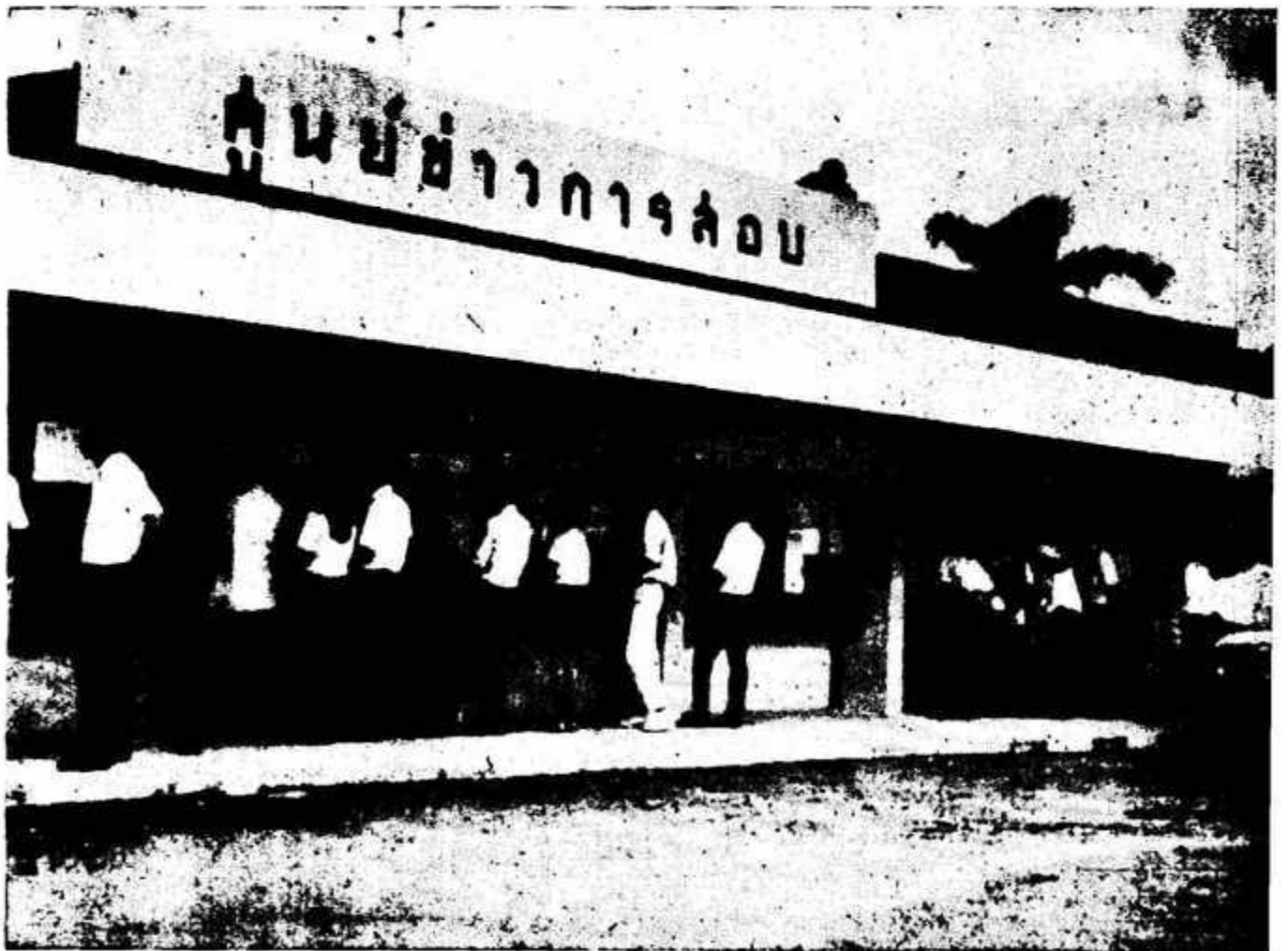
(ถนอม กิตติขจร)

นายกรัฐมนตรี

ศูนย์ข่าวการสอบ

น.ช.ธ.

ถ้าท่านนั่งรถไปตามถนนพินิจโลกจากสะพานชมราชไปทางสี่เส้าเทเวศร์ หรือจากสี่เส้าเทเวศร์ไปทางชมราช เมื่อผ่านหน้าสำนักงาน ก.พ. ซึ่งอยู่คนละฝั่งถนนกับทำเนียบรัฐบาล แล้วท่านมองเลขเข้าไปทางทิศเหนือของถนนบริเวณที่เป็นลานจอดรถของสำนักงาน ก.พ. ด้านทิศตะวันตกของตัวตึก ท่านอาจจะเห็นกลุ่มคนทั้งหญิงและชายยืนชุมนุมกันอยู่ใกล้ ๆ บ้ายประกาศในลักษณะที่กำลังดู

บ้ายประกาศต่างๆ อย่างสนใจ ท่านเองก็อาจจะเกิดความสนใจ และอาจสงสัยว่าที่นั่นเขามีอะไรกัน แต่ถ้าท่านยกระดับสายตาให้สูงขึ้นอีกหน่อย ท่านก็จะพบกับแผ่นป้ายมีข้อความตัวโตพอสมควรว่า “ศูนย์ข่าวการสอบ” ท่านอาจจะพอลึกออกกว่า กลุ่มคนเหล่านั้นเขากำลังทำอะไรกันอยู่ ถ้าท่านสนใจใคร่จะทราบเรื่องราวของศูนย์ข่าวการสอบนี้ ก็ขอได้โปรดอ่านต่อไป

ศูนย์ข่าวการสอบเพิ่งสร้างเสร็จเมื่อราวกลางปี ๒๕๑๕ นี้เอง โดยความดำริของท่านผู้ใหญ่ในสำนักงาน ก.พ. คือ ท่านเห็นว่าปัจจุบันนี้ผู้ที่จบการศึกษาในระดับต่างๆ มีจำนวนมากที่ต้องการสมัครสอบเข้ารับราชการ และก็ต้องประสบกับความลำบากในการติดตามข่าวรับสมัครสอบของกระทรวงทบวงกรมต่างๆ อีกทั้งยังสิ้นเปลืองค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปติดต่อสอบถามตามส่วนราชการต่างๆ เหล่านี้ คิดแล้วบ่งหนึ่งเป็นจำนวนเงินที่ต้องเสียไปเพราะการนี้ไม่น้อยทีเดียว ประกอบกับในทางปฏิบัติส่วนราชการต่างๆ ก็ต้องส่งสำเนาประกาศรับสมัครสอบหลักสูตรและวิธีการสอบไปยังสำนักงาน ก.พ. (ตามนัยหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ น.ว.๑๓/๒๕๐๒ ลงวันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๐๒ และที่ น.ว.

๒๑/๒๕๐๓ ลงวันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๐๓) อยู่แล้ว จึงตกลงให้จัดสร้างศูนย์ข่าวการสอบขึ้น โดยจัดสร้างในรูปของบ้ายประกาศเพื่อนำประกาศต่างๆ ที่เกี่ยวกับการรับสมัครบุคคลเข้ารับราชการของส่วนราชการต่างๆ มาเปิดไว้ให้ประชาชนโดยทั่วไปได้ทราบ จุดประสงค์สำคัญของการจัดตั้งศูนย์ข่าวการสอบก็เพื่อจะให้เป็นศูนย์รวมแห่งข่าวที่เกี่ยวกับการสอบทั่วประเทศ สำหรับบริการประชาชนที่สนใจอยากจะทราบความเคลื่อนไหวของกระทรวงทบวงกรมต่างๆ ว่า ขณะนี้ส่วนราชการใดกำลังเปิดรับสมัครสอบอยู่ โดยที่ผู้สนใจนั้นตรงมาที่ศูนย์ข่าวการสอบนี้เพียงแห่งเดียวก็จะทราบได้ทันที ไม่จำเป็นต้องตระเวนไปตามที่ต่างๆ ดังที่ต้องปฏิบัติกันมาก่อนหน้านี้ ทำให้ประหยัดทั้งเวลาและค่าใช้จ่ายอีกด้วย

ลักษณะศูนย์ข่าวการสอบนี้ตรงกับที่ฝรั่งเขาเรียกว่า One stop job information center ซึ่งมีความหมายเป็นทำนองว่า “หมดเพียงที่เดียวก็สามารถจะทราบข่าวเกี่ยวกับการรับสมัครงานได้ทั้งหมด” เพราะที่นั่นเป็นศูนย์รวมข่าวอยู่แล้ว พุดง่าย ๆ ก็คืออย่ารู้ว่าที่ไหนจะรับสมัครงานก็ให้ไปที่ศูนย์ข่าวการสอบเพียงที่เดียวก็จะทราบได้อย่างที่กล่าวมาแล้ว

ข่าวหรือ information ที่ประชาชนจะ
ได้ทราบ จากศูนย์ข่าวการสอบ ของสำนักงาน
ก.พ. ก็คือ

๑. ข่าวการรับสมัครสอบของส่วนราชการต่าง ๆ
ทุกกระทรวงทบวงกรม ทัณฑ์สำนักงาน ก.พ. ได้
รับสำเนาประกาศรับสมัคร สอบจาก ส่วนราช
การต่าง ๆ เจ้าหน้าที่ของกองการสอบ
สำนักงาน ก.พ. ก็จะสรุปข่าวจากประ
ภาศนั้นพิมพ์ลงในแบบฟอร์มที่จัดเตรียม
ไว้แล้ว โดยมีเฉพาะข้อความต่าง ๆ อย่างย่อๆ
เท่าที่จำเป็น ก็จะบอกให้ทราบว่าส่วนราช
การใดมีความประสงค์จะรับสมัคร บุคคลเข้า
ทำงานในตำแหน่งอะไร และผู้ที่สมัครต้อง
มีวุฒิการศึกษาระดับใด สาขาใด พร้อมทั้ง
กำหนดวันปิดรับสมัครไว้ด้วย ซึ่งเจ้าหน้าที่
จะไปตรวจดูทุกกระยะว่าประกาศฉบับใดหมด
อายุ (คือปิดรับสมัคร) แล้วบ้าง เมื่อพบก็
จะเก็บออกเสีย ทั้งนี้ เพื่อไม่ให้ประชาชน
ที่มาดูประกาศเกิดความสับสน ส่วนประกาศ
ใหม่ๆ ก็จะนำมาติดไว้เรื่อยๆ เท่าที่ได้
รับมา

๒. ข่าวการรับสมัครสอบของสำนักงาน ก.พ.
เอง เนื่องจากในปัจจุบันสำนักงาน ก.พ. มี
ภาระหน้าที่ที่ต้องจัดการสอบต่างๆ อยู่แล้ว
และในอนาคตก็จะมีเพิ่มมากขึ้น เช่น การ

สอบคัดเลือกพนักงานพิมพ์ คัดจัดตัว และศร
การสอบแข่งขันวิชาข้าราชการพลเรือนชั้น
จัตวา (รวม) การสอบแข่งขันตามระบบ
จำแนกตำแหน่ง เป็นต้น ซึ่งการสอบเหล่านี้
มีลักษณะเป็นแบบสอบรวม คือสอบเพื่อ
บรรจุบุคคลเข้ารับราชการในกระทรวงทบวง
กรมต่างๆ ทุกแห่ง พูดย่อๆ ก็คือ ไม่ว่า
ใครที่ต้องการเข้ารับราชการก็ต้องมาสมัคร
สอบ และสอบตามที่สำนักงาน ก.พ. ดำเนิน
การเท่านั้น (ยกเว้นบางกรณี) จึงจำเป็น
อยู่เองที่จะต้องมีการเผยแพร่ข่าวการสอบให้
ประชาชนรู้จักกันโดยทั่วไป โดยการนำ
ประกาศมาปิดไว้ที่ศูนย์ข่าวการสอบ (นอก
เหนือจากการแพร่ข่าวทางหนังสือพิมพ์ วิทยุ
กระจายเสียง โทรทัศน์ และที่ส่งประกาศ
ไปตามโรงเรียน วิทยาลัย มหาวิทยาลัย และ
กระทรวงทบวงกรมที่เกี่ยวข้อง) การปิด
ประกาศนี้รวมทั้งการประกาศอื่นๆ เช่น ราย
ชื่อผู้สอบแข่งขันหรือคัดเลือกได้ เป็นต้น

๓. ข่าวการรับสมัครงานของรัฐวิสาหกิจ
นอกจากจะบริการเผยแพร่ข่าวการสอบของ
ส่วนราชการแล้ว ยังให้บริการสำหรับรัฐ
วิสาหกิจ หรือองค์การของรัฐบาลที่ต้องการ
ประกาศให้ประชาชนทราบเกี่ยวกับ การ
รับสมัคร เพื่อบรรจุบุคคลเข้าทำงาน อีก ด้วย

เท่าที่เขยส่งสำเนาประกาศมาก็คือ การรถไฟแห่งประเทศไทย และอาจจะมองกิจการหรือรัฐวิสาหกิจอื่นให้ความร่วมมือส่งประกาศมายังศูนย์ข่าวการสอบอีกในอนาคต

การปิดประกาศตามข้อ ๑-๓ ได้จัดแบ่งป้ายประกาศ (ซึ่งมีอยู่หลายช่อง) ออกเป็นกระทรวงๆ ไป ส่วนราชการที่มีได้สังกัดกระทรวงใดและรัฐวิสาหกิจ ก็ได้แยกประกาศไว้ต่างหากจากกัน ทั้งนี้ ก็เพื่อความสะดวกของประชาชนที่มาดูประกาศจะได้ไม่สับสนอีกเช่นกัน

๔. บริการพิเศษ เนื่องจากประกาศเกี่ยวกับการรับสมัครสอบที่ปิดไว้ให้ประชาชนได้ทราบนั้น ไม่ได้มีรายละเอียดทั้งหมดไว้ (เพราะถ้าปิดประกาศรายละเอียดทั้งหมดก็จะเปลืองเนื้อที่มาก) ก็มีข้อความเฉพาะที่จำเป็น ในกรณีที่ผู้สนใจใคร่จะทราบรายละเอียดเพิ่มเติม เช่น ต้องการจะทราบว่าการไปสมัครจะต้องเตรียมหลักฐาน อะไรไปบ้าง ต้องใช้รูปถ่ายกี่รูป จะต้องเสียค่าธรรมเนียมสอบกี่บาท หรือจะสอบวิชาอะไรบ้าง ดังนั้นเป็นต้น ทางสำนักงาน ก.พ. ก็ได้จัดบริการเพื่ออำนวยความสะดวกดังกล่าวไว้แล้ว โดยให้ผู้สนใจรายละเอียดเพิ่มเติมขึ้นไปสอบถามได้ที่กองการสอบ บนตึก

สำนักงาน ก.พ. ชั้น ๔ เจ้าหน้าที่ก็จะจัดหาสำเนาประกาศฉบับสมบูรณ์มาให้อ่าน หรือจะจดข้อความที่ต้องการไปก็ได้ หรือเมื่อทราบว่าส่วนราชการใดเปิดรับสมัครแล้ว จะตรงไปติดต่อสอบถามรายละเอียดที่ส่วนราชการนั้นๆ เลยก็ได้ เพราะจะได้ข้อเท็จจริงที่มีความละเอียดถูกต้องมากที่สุด

ผู้ที่สนใจจะดูประกาศต่างๆ ณ ศูนย์ข่าวการสอบ จะดูได้ทุกวัน ทั้งในและนอกเวลาราชการ วันหยุดราชการก็ไปดูได้

สรุปแล้ว ศูนย์ข่าวการสอบจะอำนวยความสะดวกแก่ประชาชนและส่วนราชการไปพร้อมๆ กัน คือ ทำให้ประชาชนได้รับความสะดวกในการติดตามข่าวการสอบทั้งหลาย และส่วนราชการต่าง ๆ ก็จะได้รับประโยชน์ โดยจะให้ผู้มีมาสมัครสอบมากขึ้น โอกาสที่จะได้คนดีเข้ารับราชการก็มีมากขึ้น คือส่วนราชการต่างๆ มีหน้าที่ คัดเลือก บุคคลเข้ารับราชการ แต่ศูนย์ข่าวการสอบทำหน้าที่ สรรพาคคนดีมาให้คัดเลือก ถึงแม้ว่าการสรรหาจะยังไม่ไปถึงตัวประชาชนโดยตรง แต่ก็ได้ให้ความสะดวกเป็นอย่างมาก จึงกล่าวได้ว่าการจัดตั้งศูนย์การสอบนี้กระทำเพื่อส่วนรวม คือมุ่งประโยชน์แก่ประชาชนและราชการเป็นสำคัญ

ไหน ๆ ก็ได้กล่าวถึงศูนย์ข่าวการสอบ

แล้ว ก็เลขขอถือโอกาสเผยแพร่ข่าวการสอบของสำนักงาน ก.พ. เสียเลย เพื่อท่านผู้อ่านที่สนใจสมัครสอบจะได้ทราบไว้ว่าขณะนี้สำนักงาน ก.พ. กำลังเปิดรับสมัครสอบอยู่ ๒ โครงการ คือ

๑. รับสมัครสอบชิงทุนไปศึกษาต่อต่างประเทศ คือ

ทุนรัฐบาล

(ก) ให้ไปศึกษาต่อระดับปริญญาตรีที่ประเทศญี่ปุ่น จำนวน ๕ ทุน รับสมัครจากผู้ที่จบ มศ. ๓ ได้คะแนน ๘๕% ขึ้นไป (หรือ ๓.๒ ขึ้นไป สำหรับโรงเรียนที่วัดผลเป็นเกรด) รับเฉพาะชายอายุไม่เกิน ๑๘ ปี

(ข) ให้ไปศึกษาต่อระดับปริญญาตรีที่ประเทศอังกฤษ จำนวน ๒ ทุน รับสมัครจากผู้อุปชั้น มศ. ๕ ได้คะแนนยอดเยี่ยมตามประกาศของกระทรวงศึกษาธิการ

ทุนเล่าเรียนหลวง มีทั้งหมด ๕ ทุน รับสมัครจากผู้อุปชั้น มศ. ๕ ที่สอบได้คะแนนยอดเยี่ยมตามประกาศของกระทรวงศึกษาธิการ ประจำปี ๒๕๑๕ (ครั้งแล้วสุด) โดยต้องได้คะแนนรวมในหมวดวิชาบังคับ รวมไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๘๐ และคะแนนรวมไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๘๘ สำหรับแผนกวิทยาศาสตร์ ส่วนแผนก

ศิลปกับแผนกทั่วไปต้องได้คะแนนรวมไม่น้อยกว่าร้อยละ ๘๐ รับสมัครทั้งชายและหญิง อายุไม่เกิน ๒๐ ปีบริบูรณ์

ทุนเล่าเรียนหลวงนี้ ผู้สอบแข่งขันได้มีสิทธิเลือกประเทศและสาขาวิชาที่จะไปศึกษาต่อได้โดยเสรี

การรับสมัครสอบชิงทุนดังกล่าวแล้วทั้งหมดรับสมัครถึงวันที่ ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๑๖ เป็นวันสุดท้าย

๒. รับสมัครสอบแข่งขันวิชาข้าราชการพลเรือนชั้นจัตวา (สอบรวม) เพื่อบรรจุบุคคลเข้ารับราชการในตำแหน่งเสมียนพันกงาน ในส่วนราชการต่าง ๆ ทุกกระทรวงทบวงกรม (เฉพาะตำแหน่งที่บรรจุในส่วนกลาง) รับสมัครจากผู้อุปชั้น มศ. ๓ หรือเทียบเท่า อายุไม่ต่ำกว่า ๑๘ ปีบริบูรณ์ รับสมัครถึงวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๑๖

รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับการรับสมัครสอบทั้งสองโครงการนั้น สอบถามได้ที่ กองการสอบ สำนักงาน ก.พ. (ชั้น ๘) หรือ โทรศัพท์ตามหมายเลข ๘๑๐๕๐๕ หรือ ๘๑๓๓๓๓ ต่อ ๕๐ ได้ทุกวันในเวลาราชการ หรือจะไปดูที่ป้ายประกาศ ณ ศูนย์ข่าวการสอบด้านหลังลานจอดรถของสำนักงาน ก.พ. ได้ทุกวัน

การรับรองปริญญาของวิทยาลัยเอกชน

ประจักษ์ บุญดี

ผลจากการพัฒนาการศึกษาในระดับต่าง ๆ ตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมแห่งชาติ ระยะที่ ๑-๒ (พ.ศ. ๒๕๐๕-๒๕๑๔) ปรากฏว่า ปัจจุบันมีผู้สำเร็จการศึกษาเฉพาะในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.ศ. ๕) ปีละหลายหมื่นคน ในจำนวนผู้สำเร็จ ม.ศ. ๕ เหล่านี้ บางส่วนสามารถสอบเข้าเรียนต่อในมหาวิทยาลัยของรัฐได้ และที่ไม่สามารถสอบเข้าเรียนต่อในมหาวิทยาลัย ก็มีจำนวนไม่น้อย รัฐบาลได้พยายามทุกวิถีทางที่จะขยายอัตราการรับเข้าเรียนในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐให้มากที่สุดเท่าที่จะกระทำได้ แต่ก็ยังไม่สามารถจะสนองความต้องการทางการศึกษาในระดับนี้ได้เพียงพอ เพราะขาดงบประมาณที่จะดำเนินการ เนื่องจากจะต้องใช้เงินจากงบประมาณแผ่นดินพัฒนาประเทศในด้านอื่น ๆ ด้วย จึงได้กำหนดนโยบายเกี่ยวกับการจัดการศึกษาโดยรัฐใช้วิธีแบ่งแรง คือ รัฐจัดเองบ้าง และส่งเสริมให้มีคณะกรรมการ หรือเอกชนจัดตั้งบ้าง ในส่วนที่เกี่ยวกับระดับอุดมศึกษา รัฐบาลได้ใช้นโยบายที่จะแบ่งเบาภาระ โดยให้เอกชน

จัดตั้งวิทยาลัยทำการสอนในระดับอุดมศึกษา และได้ตราเป็นกฎหมายว่าด้วยวิทยาลัยเอกชนขึ้น เรียกว่า "พระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน พ.ศ. ๒๕๑๒"

ดังนั้น จึงมีคณะกรรมการจัดตั้งวิทยาลัยเอกชนขึ้น หลายแห่ง เช่น

วิทยาลัยเกริก

วิทยาลัยกรุงเทพ

วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

วิทยาลัยการค้า (วิทยาลัยการพาณิชย์เดิม)

วิทยาลัยอัสสัมชัญ บริหารธุรกิจ

วิทยาลัยพัฒนา

วิทยาลัยศรีปทุม

หลักสูตรต่าง ๆ ที่ดำเนินการสอนอยู่ในวิทยาลัยเอกชน ส่วนมากเป็นการสอนในสาขาวิชาบริหารธุรกิจ (Business Administration) สาขาวิชาทางการค้า (Commerce) และสาขาวิชาทางเศรษฐศาสตร์ (Economics) ทั้งนี้ เพราะความต้องการกำลังคน (Demand) ของประเทศทั้งในส่วนราชการ องค์กร รัฐวิสาหกิจ

ทกิจ และเอกชนในด้านดังกล่าวมีเป็นจำนวนมาก (จากแผนพัฒนาการเศรษฐกิจ และสังคมแห่งชาติระยะที่ ๓ ระบุว่า ยังมีความต้องการอยู่ประมาณ ๓๐,๐๐๐) วิทยาลัยเอกชนจึงมีส่วนแบ่งเบาภาระของรัฐบาล ในการจัดการศึกษาเพื่อสนองความต้องการของประเทศ ในด้านดังกล่าว

การจัดตั้งวิทยาลัยเอกชนนี้ ในต่างประเทศปรากฏว่าได้มีการจัดตั้งวิทยาลัยเอกชนขึ้นเป็นจำนวนมาก แต่การควบคุมมาตรฐานและการให้ประกาศนียบัตร ในวิทยาลัยเอกชนยังไม่รัดกุมพอวิทยาลัยเอกชนในต่างประเทศบางแห่ง จึงกลายเป็นสถานที่ประกอบธุรกิจการค้าระดับอุดมศึกษาไป ผู้สำเร็จการศึกษามีคุณภาพต่ำ ทำให้เกิดความเสียหายแก่ส่วนรวมมาก สำหรับประเทศไทยได้มีการพิจารณาป้องกันมิให้เหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้น เช่น ได้กำหนดหลักเกณฑ์ไว้ในมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน พ.ศ. ๒๕๑๒ ว่า วิทยาลัยเอกชนจะให้โอนปริญญา ประกาศนียบัตรชั้นสูง และปริญญาในสาขาที่มีการศึกษาในวิทยาลัยเอกชนได้ เมื่อได้รับใบรับรองมาตรฐานการศึกษา จากสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน โดยความเห็นชอบจากคณะกรรมการศึกษาแห่งชาติ

การรับรองมาตรฐานการศึกษาของวิทยาลัยเอกชนมีหลักเกณฑ์ดังนี้

๑. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนจะให้ใบรับรองมาตรฐานการศึกษาแก่วิทยาลัยเอกชนต่อเมื่อวิทยาลัยเอกชนนั้น ได้ปฏิบัติตามข้อกำหนดว่าด้วย หัวข้อที่เกี่ยวกับหลักสูตร โครงการจัดการศึกษา อุปกรณ์การศึกษา และห้องสมุดโดยสมบูรณ์แล้ว

๒. คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ จะแต่งตั้งคณะกรรมการสอบ ได้ภายนอก (External Examiners) ขึ้นคณะหนึ่งในแต่ละหมวดวิชาหรือแต่ละสาขาวิชาของวิทยาลัยเอกชนแต่ละแห่ง โดยให้มีอำนาจและหน้าที่ดังนี้

๒.๑ ให้ความเห็นชอบการออกข้อสอบแต่ละภาคการศึกษาของหลักสูตร ในชั้นปีที่ ๓ และชั้นปีที่ ๔ ของหมวดวิชาหรือสาขาวิชานั้น

๒.๒ ตรวจสอบและรับรองรายงานผลการตรวจข้อสอบตามข้อ ๒.๑

๒.๓ รับรองรายงานการวัดผลการสอบในแต่ละภาคการศึกษา

๒.๔ ส่งรายงานผลการสอบแต่ละภาคการศึกษา ให้สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนทราบก่อนประกาศผล

หากปรากฏว่า การศึกษาของมหาวิทยาลัยเอกชนเสื่อมลงกว่ามาตรฐานการศึกษาที่ได้รับการรับรองไว้ คณะกรรมการการศึกษาเอกชนอาจเพิกถอนใบรับรองมาตรฐานการศึกษาของวิทยาลัยเอกชนได้

ในด้านการศึกษาคุณวุฒิของผู้สำเร็จการศึกษาตามหลักสูตรของวิทยาลัยเอกชนนั้น ก.พ. จะพิจารณาว่า

๑. หลักสูตรของวิทยาลัยเอกชนที่เสนอขอให้พิจารณานั้น ได้รับการรับรอง (Approach) จากคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติหรือไม่

๒. วิทยาลัยเอกชนนั้น ๆ ได้รับใบรับรองมาตรฐานการศึกษา จากสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนแล้วหรือยัง

เมื่อหลักสูตรของวิทยาลัยเอกชน ได้ผ่านกรรมวิธีทั้ง ๒ ประการดังกล่าวมาแล้ว ก.พ. จึงจะพิจารณาเพื่อรักษาคุณวุฒิและกำหนดอัตราเงินเดือนของผู้สำเร็จการศึกษาดังกล่าว เพื่อการเข้ารับราชการ โดยถือตามความต้องการกำลังคน และหลักเกณฑ์การพิจารณาคุณวุฒิ ตามกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๖๒๒ (พ.ศ. ๒๕๑๓) เป็นเกณฑ์ในการพิจารณา

ปรากฏว่าขณะนี้มีวิทยาลัยเอกชน ๔ แห่ง ได้รับความเห็นชอบในด้านหลักสูตรจากคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ และได้รับใบ

รับรองมาตรฐานการศึกษาจากสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน คือ

๑. วิทยาลัยเกริก หลักสูตรปริญญาตรี สาขาวิชาบริหารธุรกิจ และสาขาวิชาเศรษฐศาสตร์

๒. วิทยาลัยกรุงเทพ หลักสูตรอนุปริญญาและปริญญาตรี สาขาวิชาการบัญชี และสาขาวิชาบริหารธุรกิจ

๓. วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ หลักสูตรปริญญาตรี สาขาวิชาบริหารธุรกิจ

๔. วิทยาลัยการค้า หลักสูตรอนุปริญญา สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ สาขาวิชาการบัญชี และหลักสูตรปริญญาตรี สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ สาขาการบัญชี และสาขาวิชาบริหารธุรกิจ

ซึ่ง ก.พ. ได้ลงมติรับรองอนุปริญญา และปริญญาตรีของวิทยาลัยเอกชนทั้ง ๔ แห่ง ดังกล่าว ว่าอาจบรรจุผู้สำเร็จการศึกษาเข้ารับราชการได้ตามกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๖๒๒ (พ.ศ. ๒๕๑๓) ดังนี้

๑. ผู้ได้รับอนุปริญญา สาขาวิชาการบัญชี สาขาวิชาบริหารธุรกิจ จากวิทยาลัยกรุงเทพ อนุปริญญา สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ สาขาวิชาการบัญชี จากวิทยาลัยการค้า อาจบรรจุเข้ารับราชการได้ไม่สูงกว่าชั้นตรี อันดับ ๑ ชั้น ๑,๐๐๐ บาท

๒. ผู้ได้รับปริญญาตรี สาขาวิชาบริหารธุรกิจ สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ จากวิทยาลัยเกริก
 ปริญญาตรี สาขาวิชาการบัญชี สาขาวิชาบริหารธุรกิจ จากวิทยาลัยกรุงเทพ ปริญญาตรี สาขาวิชาบริหารธุรกิจ จากวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต
 ปริญญาตรีสาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ สาขาวิชาการบัญชี และสาขาวิชาบริหารธุรกิจ จากวิทยาลัยการค้า อาจบรรจุเข้ารับราชการได้ไม่สูงกว่าชั้นตรีอันดับ ๒ ชั้น ๑,๒๕๐ บาท

สำหรับวิทยาลัยศรีปทุมมานั้น ก.พ. ได้รับรองประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ซึ่งมีหลักสูตร ๒ ปีต่อจาก มศ. ๖ ว่าอาจบรรจุเข้ารับราชการได้ไม่สูงกว่าชั้นตรีอันดับ ๑ ชั้น ๑,๐๐๐ บาท โดยได้ขอให้คณะกรรมการได้พยายามหาทางควบคุมและส่งเสริมมาตรฐานการศึกษาในระดับที่ของวิทยาลัยเอกชนด้วย ขณะนั้นส่วนราชการที่เกี่ยวข้องกำลังพิจารณาดำเนินการอยู่.....

การที่รัฐบาลยินยอมให้เอกชนรับผิดชอบจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาเป็นหลักการที่ดีและเหมาะสม ในภาวะที่ประเทศไทยเรามีงบประมาณในการพัฒนาประเทศทุก ๆ ด้านจำกัด

อยู่อย่างนี้ แต่ผู้เขียนใคร่ตั้งข้อสังเกตเกี่ยวกับการควบคุมและส่งเสริมการจัดการศึกษาในสถานศึกษาของเอกชนว่า ในทางปฏิบัติมักจะมีปัญหาอยู่เสมอ เช่น กรณีเก็บเงินกินเปล่า การปลอมแปลงเอกสารใบสุทธิมาตรฐานค่าของการสอนการศึกษา การบริหารโรงเรียน ตลอดจนคุณภาพครู และการใช้ครู เป็นต้น ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับโรงเรียนเอกชนเท่าที่ผ่านมา ไม่ใช่ที่เกิดขึ้นเพราะรัฐบาลไม่มีมาตรการในการควบคุม แต่ก็จะเกิดขึ้นเพราะการเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัวของบุคคลบางคน และบางกลุ่ม ซึ่งเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่เอง หรือบรรดาเจ้าของและผู้จัดการบางคนจัดตั้งโรงเรียนขึ้นมาเพื่อประโยชน์ทางการค้ามากกว่าเพื่อการศึกษาของชาติ และหาทางหลีกเลี่ยงระเบียบการต่าง ๆ เป็นต้น หากปัญหาเหล่านี้ไม่ได้รับการหยิบยกขึ้นมาพิจารณาและหาทางแก้ไขกันอย่างจริงจังแล้ว ผลที่ติดตามมาก็คือ ความเดือดร้อนของประชาชน ผู้ซึ่งจำต้องส่งบุตรหลานเข้ารับการศึกษจากโรงเรียน หรือวิทยาลัยของเอกชน และอนาคตทางการศึกษาของชาติทุกระดับรวมทั้งระดับอุดมศึกษาคงจะมีมาตรฐานต่ำลงอย่างไม่รู้ปัญหา

ปัญหา: เบียบข้าราชการพลเรือน

ควบคุมโดย เสริมสุข โกวิทวานิช
นิติกรเอก สำนักงาน ก.พ.

ตอบสมาชิกเลขที่ ๑๗๑๓

ถาม ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการลงชื่อในหนังสือราชการ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๑๖ ข้อ ๑ คำว่า "ทำการแทน" ในข้อ ๒ และข้อ ๓ แห่งระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการลงชื่อในหนังสือราชการ พ.ศ. ๒๕๐๗ ให้ใช้ว่า "ปฏิบัติราชการแทน" นั้น ระเบียบดังกล่าวประกาศเมื่อวันที่ ๑ มกราคม ๒๕๑๖ และข้อ ๒ ให้ใช้ระเบียบนี้ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป ซึ่งหมายความว่า ให้ใช้ระเบียบนี้ตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๑๖ เป็นต้นไป แต่เห็นหนังสือราชการจากกรมโดยรองอธิบดี ผู้อำนวยการกอง หรือหนังสือราชการจากจังหวัด โดยหัวหน้าส่วนราชการยังใช้คำว่า "ทำการแทน" อยู่อย่างเดิม จึงขอเรียนถามว่า ระเบียบดังกล่าวประกาศใช้แล้วหรือไม่ และทางสำนักนายกรัฐมนตรีมีหนังสือเวียนแจ้งไปให้แต่ละกระทรวงทบวงกรมทราบเพื่อถือปฏิบัติหรือไม่

ตอบ สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีได้มีหนังสือแจ้งให้ส่วนราชการต่างๆ ทราบแล้ว โดยหนังสือที่ สร. ๐๒๐๓/ว. ๕ ลงวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๑๖

ตอบสมาชิกเลขที่ ๔๘

ถาม ๑. การปรับปรุงอัตราเงินเดือนข้าราชการในคราวนี้ บางคนไม่ได้รับความเป็นธรรม เช่น ผู้ได้รับเงินเดือนชั้น ๖๕๐-๗๕๐-๘๑๐-๑,๑๐๐-๑,๘๐๐-๒,๕๐๐-๓,๕๐๐-๔,๑๐๐-๔,๖๐๐-๕,๒๐๐-๖,๓๐๐ บาท เพราะผู้ที่ได้รับเงินเดือนชั้นต่ำกว่า ๑ ชั้น ก็ได้ปรับเท่ากัน เช่น ๖๖๐ บาท ก็ได้ปรับเท่า ๖๕๐ บาท ก่อ เป็น ๖๒๐ บาท ทำให้ข้าราชการบางคนเสียกำลังใจ ถ้าจะเพิ่มให้ชั้นละ

๖๐ หรือ ๘๐ หรือ ๑๐๐ บาท ก็บวกกับเงินเดือนเดิมของแต่ละคนเข้าด้วยกัน และไม่ต้องลำบากในการคิดอัตราเงินเดือนใหม่ด้วย

๒. เมื่อมีการเพิ่มเงินเดือนข้าราชการครั้งใด ราคาสินค้าเครื่องบริโภคอุปโภคสูงขึ้นตามไปด้วยทุกครั้ง น่าจะพิจารณาเพิ่มในด้านสวัสดิการของข้าราชการ เช่น ให้เสื้อผ้า หรือข้าวสาร ซึ่งจะไม่ทำให้ราคาสินค้าเครื่องบริโภค อุปโภค พลอยสูงขึ้น ทั้งจะไม่เดือดร้อนแก่ประชาชนทั่วไปด้วย ท่านมีความคิดเห็นในเรื่องนี้อย่างไร

ตอบ ๑. เห็นใจครับสำหรับผู้ที่อยู่ในกรณีที่คุณพูดถึง วารสารข้าราชการไม่ทราบหลักเกณฑ์การพิจารณาปรับปรุงอัตราเงินเดือนข้าราชการ หนังสือพิมพ์ลงข่าวเพียงว่า ทางราชการมีความประสงค์จะกำหนดให้ขึ้นเงินเดือนของข้าราชการทหาร ข้าราชการตำรวจ และข้าราชการพลเรือนอื่น ๆ มีจำนวนเท่ากัน เพราะปัจจุบัน เงินเดือนข้าราชการทหารตั้งแต่ยศสิบตรี (ซึ่งเทียบได้กับข้าราชการพลเรือนชั้นจัตวา) ถึงยศจอมพลมี ๔๘ ชั้น ส่วนเงินเดือนข้าราชการพลเรือนสามัญ ตั้งแต่ชั้นจัตวา ชั้น ๕๔๐ บาท ถึง ปลัดกระทรวง ชั้น ๘,๖๐๐ บาท มีถึง ๕๘ ชั้น ประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ ๓๕๘ จึงได้กำหนดเงินเดือนของข้าราชการ ข้าราชการตำรวจ และข้าราชการพลเรือนอื่น ๆ ให้มีจำนวนชั้นเท่ากันคือ ๔๘ ชั้น ซึ่งในการนี้ทำให้เกิดการได้เปรียบเสียเปรียบดังที่คุณให้ข้อสังเกต

๒. เห็นด้วยกับความเห็นของคุณที่เสนอให้เน้นเรื่องการปรับปรุงสวัสดิการของข้าราชการ ซึ่งวารสารข้าราชการก็เคยให้ความเห็นท่านองฯ ในฉบับเดือนมกราคม ๒๕๑๖ แล้ว

ตอบสมาชิกเลขที่ ๒๑๘๐

ถาม ๑. ตามประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ ๒๑๖ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๑๕ ว่าด้วยการปรับปรุงกระทรวงทบวงกรมนั้น ทางราชการยังมิได้กำหนดเครื่องหมายสังกัดกระทรวงเลข ฉะนั้น จึงมีปัญหากเกิดขึ้นในบางกระทรวงว่า

จะใช้เครื่องหมายสังกัดกระทรวงอย่างไร เพื่อให้หาข้อข้องใจของข้าราชการแต่ละกระทรวง ขอดีโปรดแสดงรายละเอียดทุกกระทรวงว่า กระทรวงไหนจะใช้เครื่องหมายสังกัดอย่างไร

ตอบ กฏสำนักนายกรัฐมนตรี ฉบับที่ ๕๖ (พ.ศ. ๒๕๐๖) ออกตามความในพระราชบัญญัติเครื่องแบบข้าราชการฝ่ายพลเรือน พุทธศักราช ๒๔๗๘ (ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๘๐ ตอนที่ ๖๖ วันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๐๖) กำหนดเครื่องหมายสังกัดไว้ดังนี้

สำนักนายกรัฐมนตรี	รูปตราชสีห์ราชสีห์รักษา รัฐธรรมนูญ
กระทรวงการคลัง	รูปตราบัณฑุกวนฑูต
กระทรวงการต่างประเทศ	รูปตราบัวแก้ว
กระทรวงเกษตร (และสหกรณ์)	รูปตราพระพิรุณทรงนาค
กระทรวงคมนาคม	รูปตราพระรามทรงรถ
กระทรวงมหาดไทย	รูปตราราชสีห์
กระทรวงยุติธรรม	รูปตราพระคฤพาหะ
กระทรวงศึกษาธิการ	รูปตราเสมาธรรมจักร
กระทรวงเศรษฐการ (พาณิชย์)	รูปตราพระวิศสุกรรม
กระทรวงสาธารณสุข	รูปตราคบเพลิง มีปีก และมีงู พันคบเพลิง
กระทรวงอุตสาหกรรม	รูปตรานารายณ์เกษียรสุนทร
สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทน ราษฎร (รัฐสภา)	รูปตรารัฐธรรมนูญประดิษฐาน บนพาน ๒ ชั้น
สำนักพระราชวังและสำนัก ราชเลขาธิการ	รูปตราหมางกุญแจและอุณาโลม

ส่วนเครื่องหมายสังกัดกระทรวงพัฒนาการแห่งชาติที่ถูกยุบไปแล้วนั้น ไม่ได้นำมาลงไว้

ถาม ๒. ตามที่ทางราชการได้มีการปรับปรุงกระทรวงทบวงกรมใหม่ โดยเฉพาะยุบเลิกกระทรวงพัฒนาการแห่งชาติ และโอนสำนักงานเลขานุการรัฐมนตรี สำนักงานปลัดกระทรวง กองคลัง กองควบคุมพืชศุ กองทะเบียน สหกรณ์ ไปขึ้นกับสำนักทำเนียบนายกรัฐมนตรีรวมทั้งส่วนสารนิเทศด้วย จึงมีปัญหาก็คือ ข้าราชการที่สอบแข่งขันเข้าราชการพลเรือนชั้นตรี ข้าราชการที่สอบคัดเลือกชั้นโท ชั้นเอกได้ของแต่ละกรมกองซึ่งถูกโอนไป หรือถูกรวมเป็นกรมเดียว (กรมส่งเสริมสหกรณ์) ข้าราชการที่ประกาศผลสอบนั้น จะมีผลบังคับให้เจ้ากรมมีอำนาจในการบรรจุแต่งตั้งตามที่ตนสอบได้หรือไม่

ตอบ การวินิจฉัยปัญหานี้ จำเป็นจะต้องทราบข้อเท็จจริงโดยละเอียด และการตอบลอย ๆ ก็คงจะไม่บังเกิดประโยชน์อันใด เข้าใจว่า เมื่อกรมเจ้าสังกัดประสบปัญหาประการใด คงจะได้หารือไปยัง ก.พ. แล้ว

ถาม ๓. อยากทราบว่า ผู้ที่สอบแข่งขันเข้าราชการพลเรือนชั้นตรี และผู้ที่สอบคัดเลือกเป็นชั้นตรีได้ (จะได้รับการบรรจุหรือไม่ก็ตาม) จะมีสิทธิได้เข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยรามคำแหงหรือไม่

ตอบ มาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยรามคำแหงบัญญัติไว้ดังนี้

“ผู้มีสิทธิเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยต้องมีคุณสมบัติตามที่สภามหาวิทยาลัยกำหนด และต้อง

- (๑) สอบไล่ได้ประโยชน์มัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า หรือ
- (๒) เป็นข้าราชการพลเรือนสามัญตั้งแต่ชั้นตรีหรือเทียบเท่าขึ้นไป และมีพินความรู้สอบไล่ได้ประโยชน์มัธยมศึกษาตอนต้นหรือเทียบเท่า หรือ
- (๓) เป็นผู้ซึ่งสภามหาวิทยาลัยได้พิจารณาแล้ว เห็นสมควรให้รับเข้าศึกษาได้

ทั้งนี้ โดยไม่ต้องสอบคัดลอก” เห็นได้ว่า ตาม (๒) ของมาตรา ๑๑ ผู้ที่เป็นข้าราชการพลเรือนสามัญชั้นตรี และมีพินความรู้ตามที่กำหนดเท่านั้น จึงจะมีสิทธิเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยรามคำแหง อย่างไรก็ตาม หากสภามหาวิทยาลัย พิจารณาเห็นสมควร ก็อาจอนุมัติให้ผู้เพียงแต่สอบแข่งขันหรือสอบคัดลอกเพื่อ บรรจุเป็นข้าราชการพลเรือนชั้นตรี ได้เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยได้ตามนัย (๓)

ตาม ๔. การนับเวลาราชการที่จะขอพระราชทานเหรียญจักรพรรดิมาลา ให้ครบ ๒๕ ปีนั้น จะนับเวลาราชการตั้งแต่เป็นข้าราชการพลเรือนวิสามัญหรือเปล่า เวลาราชการนี้จะนับต่อเนื่องกันมา หรือบางคนออกจากราชการไปแล้ว กลับมารับราชการใหม่ จะนับเวลาตอนที่ออกไปรวมกับเวลาราชการใหม่หรือไม่ (รวมทั้งเวลาราชการวิสามัญและสามัญด้วย)

ตอบ ได้สอบถามไปยังกองประกาศิต สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีแล้ว ได้รับคำตอบว่า นับเวลาราชการช่วงที่เป็นข้าราชการพลเรือนวิสามัญรวมด้วย ไม่ได้ และสำหรับผู้ที่ยังออกจากราชการไปแล้วและกลับเข้ารับราชการใหม่นั้น นับเวลารวมกันได้เฉพาะช่วงเวลาที่เป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ

ตอบคุณคณิต วงศ์ศักดิ์ธา

ตาม ๑. ตามมาตรา ๑๘ วรรค ๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๘๗ แก้ไขตามประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ ๒๑๘ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๑๕ บัญญัติว่า “อ.ก.พ. กรมประกอบด้วยอธิบดีเป็นประธาน รองอธิบดี ผู้ช่วยอธิบดี ผู้อำนวยการกอง หัวหน้ากอง และเลขานุการกรม เป็นอนุกรรมการโดยตำแหน่ง”

เพราะฉะนั้น หัวหน้ากองประจำกรม เป็น อ.ก.พ. กรมใช่หรือไม่ ถ้าใช่ ทำไมคำตอบปัญหาข้อ ๓ หน้า ๓๖ ในหนังสือประมวลปัญหาและทางปฏิบัติ ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนจึงตอบว่า หัวหน้ากองประจำกรม ไม่เป็น อ.ก.พ. ตามความหมายในมาตรา ๑๘ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน

๒. ตามพระราชกฤษฎีกากำหนดคุณสมบัติ พื้นความรู้ และวิธีการ สอบคัดเลือกเพื่อบรรจุและแต่งตั้งข้าราชการในกรมที่ดิน กระทรวงมหาดไทย สำหรับส่วนราชการที่มีเหตุผลพิเศษ ๒๕๑๔ มาตรา ๓ บัญญัติว่า ตำแหน่งราชการ ในกรณีที่ดินกระทรวงมหาดไทย สำหรับส่วนราชการที่มีเหตุผลพิเศษตามพระราช- กฤษฎีกานี้ คือ เจ้าพนักงานที่ดินผู้ช่วยตรีและ พนักงานที่ดินอำเภอตรี และ มาตรา ๔ บัญญัติว่า "ผู้สอบคัดเลือกเพื่อดีงตำแหน่งตามมาตรา ๓ ต้อง เป็นข้าราชการพลเรือนสามัญสังกัดกรมที่ดิน กระทรวงมหาดไทย ฯลฯ" ฉะนั้น ผู้ที่ไม่มีคุณสมบัติดังกล่าวจึงไม่มีสิทธิ์ที่จะสอบคัดเลือกใช้หรือไม่

ถ้าใช่ ในการสอบคัดเลือกผู้ได้รับปริญญาตรีทางนิติศาสตร์หรือ ธรรมศาสตร์เพื่อบรรจุและแต่งตั้งเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญชั้นตรี ตำแหน่ง ประจำแผนก พนักงานที่ดินอำเภอตรี ฯลฯ กรมที่ดิน เมื่อวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๖ จะไม่ขัดกับพระราชกฤษฎีกาดังกล่าวข้างต้นหรือ เพราะผู้สมัครไม่มี คุณสมบัติตามมาตรา ๔ ที่จะดีงตำแหน่งตามมาตรา ๓

ตอบ ๑. มติ ก.พ. ที่ปรากฏในหนังสือประมวลปัญหาและทางปฏิบัติ ฯ นั้นถูกต้องแล้ว เพราะหัวหน้ากองที่ถูกส่งให้ไปประจำกรมแล้วนั้นไม่เป็น อ.ก.พ. กรม

๒. ตำแหน่งพนักงานที่ดินอำเภอตรีนั้นอาจบรรจุได้ ๒ ทาง ทาง หนึ่งคือบรรจุตามพระราชกฤษฎีกาที่คุณอ้างถึง ซึ่งในกรณีนี้ คุณสมบัติประการ สำคัญคือ ผู้สอบคัดเลือกต้องรับราชการในกรมที่ดิน อีกทางหนึ่งนบรรจุจาก ผู้วุฒิปริญญาตรีที่ ก.พ. กำหนด เพราะในระยะ ๔-๕ ปีที่แล้วมานี้ ในการ พิจารณากำหนดให้มีตำแหน่งพนักงานที่ดินอำเภอตรีเพิ่มขึ้นนั้น ก.พ. ได้กำหนด เงื่อนไขให้บรรจุจากผู้วุฒิปริญญา ฉะนั้นการสอบคัดเลือกผู้ได้รับปริญญาตรีทาง นิติศาสตร์ ฯลฯ เพื่อบรรจุและแต่งตั้งเป็นข้าราชการพลเรือนชั้นตรี ตำแหน่ง พนักงานที่ดินอำเภอตรี จึงไม่ขัดกับพระราชกฤษฎีกากำหนดคุณสมบัติ ฯ ดัง กล่าวข้างต้นแต่ประการใด หากเป็นการเปิดสอบในตำแหน่งพนักงานที่ดิน อำเภอตรีที่ ก.พ. กำหนดให้บรรจุจากผู้วุฒิปริญญาตรีดังกล่าวแล้ว

ปัญหาคลาส

เจอมชัย วสันต์	นิกิตพิเศษ	ศาสนิกย์ บัณฑิต	นักวิชาการคลังเอก
สนอง เทียมมณี	นิกิตโท	ปรีชา สุวรรณทัต	นิกิตโท กรมบัญชีกลาง

ตอบสมาชิกกรุงเทพมหานคร

- ถาม ๑. นาย ก. ข้าราชการบำนาญ มีภรรยาที่ก่อนพระราชบัญญัติสมรส ไม่ได้จดทะเบียนสมรส มีบุตรบรรลุนิติภาวะหมดแล้ว เมื่อนาย ก. ตาย ภรรยาและบุตรจะได้รับบำนาญตกทอด ๓๐ เท่าของเงินบำนาญรายเดือนหรือไม่
๒. ถ้าภรรยาและบุตรตายหมด บุตรบุญธรรมของนาย ก. ซึ่งอายุยังไม่บรรลุนิติภาวะ จะได้รับบำนาญตกทอดหรือไม่
๓. บิดามารดาหรือญาติพี่น้อง ซึ่งเป็นผู้รับมรดกของนาย ก. มีสิทธิได้รับบำนาญตกทอดหรือไม่
๔. หลักฐานของผู้มีสิทธิได้รับบำนาญ มีอะไรบ้าง ต้องยื่นขอรับภายในกำหนดเวลาเท่าใด

ตอบ บำนาญตกทอด ได้เปลี่ยนเป็นบำเหน็จตกทอดแล้วตั้งแต่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๐๒ ถ้าข้าราชการบำนาญหรือข้าราชการประจำตายในขณะที่ทายาทจึงได้รับเป็นบำเหน็จตกทอด

๑. ภริยามีสสิทธิได้รับ บุตรถ้าอายุครบ ๒๐ ปีบริบูรณ์แล้วไม่มีสิทธิได้รับ เว้นแต่จะได้ศึกษาอยู่ในชั้นเตรียมอุดมศึกษา หรือชั้นอุดมศึกษา หรือชั้นการศึกษาที่ทางการเทียบเท่าชั้นดังกล่าว และมีอายุยังไม่เกิน ๒๖ ปีบริบูรณ์หรือเว้นแต่เป็นบุคคลที่พิการถึงทุพพลภาพ

๒. มีสิทธิได้รับครบ

๓. บิดามารดา ภริยา และบุตรมีสิทธิได้รับ ญาติพี่น้องไม่มีสิทธิได้รับ แต่ถ้าไม่มีบิดามารดา ภริยา และบุตรผู้มีสิทธิ ญาติพี่น้องถ้าเป็นผู้อุปการะ หรือผู้อยู่ในอุปการะก็ย่อมมีสิทธิขอรับได้

๔. ถ้าภริยาขอ ในกรณีนี้ต้องส่งคำรับรองของผู้ที่เชื่อถือได้ ซึ่งรับรองว่า นาย ก. และภริยาได้สมรสกันก่อนวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๔๗๘ จริง ถ้าสมรสหลัง ๑ ตุลาคม ๒๔๗๘ ต้องส่งใบสำคัญการสมรส หรือสำเนาทะเบียนสมรส และสำเนาทะเบียนบ้านด้วย บิดามารดาส่งสำเนาทะเบียนบ้าน บุตรส่งสำเนาทะเบียนบ้าน ถ้าศึกษาอยู่ดังกล่าวในข้อ ๑ ต้องส่งใบรับรองการศึกษาของสถานศึกษาด้วย ถ้าพิการทุพพลภาพ ส่งใบรับรองแพทย์ บุตรบุญธรรม ต้องส่งหลักฐานการจดทะเบียนรับบุตรบุญธรรม และทะเบียนบ้านด้วย

การขอรับบำเหน็จตกทอด พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๕๔ ไม่ได้กำหนดอายุความการขอไว้ ขอเมื่อใดก็ได้ แต่ก็ควรขอเสียภายในเวลาอันสมควร

ตอบสมาชิกเลขที่ ๑๑๖

ถาม ผมมีข้อข้องใจบางประการ เกี่ยวกับการช่วยเหลือข้าราชการและลูกจ้าง ในเรื่องการศึกษาบุตรและการรักษาพยาบาลตามระเบียบ พ.ศ. ๒๕๑๕ ขอเรียนถามดังนี้

๑. ตามระเบียบการช่วยเหลือทั้ง ๓ ระเบียบนั้น หมายความว่า บุตรบุญธรรมที่ได้จดทะเบียนของกลุ่มสมรสทั้ง ๒ ฝ่ายในการรับบุตรบุญธรรมถูกต้องตามกฎหมาย ก็ไม่มีสิทธิใด ๆ ที่จะได้รับการช่วยเหลือตามระเบียบดังกล่าว แม้แต่อย่างเดียวใช่หรือไม่

๒. ตามข้อ ๑ ถึงแม้ว่าบุตรบุญธรรมจะได้รับการจดทะเบียนบุตรบุญธรรมไว้ก่อนใช้ระเบียบนี้ และเคยได้รับสิทธิต่าง ๆ มาก่อนแล้วก็ตาม ก็จะมี

ไม่ได้รับสิทธิใด ๆ ทั้งสิ้นอีกต่อไป เช่นเดียวกันนับตั้งแต่ระเบียบนี้ใช้บังคับใช้หรือไม่

๓. กระทรวงการคลังควรที่จะได้ วินิจฉัยพิจารณาในแง่ของความ เป็นธรรม ถึงสิทธิของข้าราชการและลูกจ้างตลอดในด้านของความเดือดร้อนต่อ ค่าครองชีพในยุคนับจวบจนบ้างตามควร ซึ่งข้าราชการหรือลูกจ้างเหล่านั้นมีหน้าที่ ต้องเลี้ยงดูบุตรบุญธรรม ซึ่งอยู่ในความรับผิดชอบมาแต่เล็กแต่น้อย ก่อนที่ ระเบียบนี้จะนำมาใช้บังคับ จะมีเป็นการรื้อถอนสิทธิของข้าราชการหรือลูกจ้าง อันพึงมีพึงได้เหล่านั้นเสียหรือ ย่อมทำให้เสียศูนย์แห่งความยุติธรรมที่มัน้อยอยู่ แล้วในบัจจุบัน อันจะเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ข้าราชการและลูกจ้างหลาย ๆ ฝ่าย ตลอดทั้งครอบครัวได้รับความกระทบกระเทือนทางด้านจิตใจอย่างมาก และจะ เป็นเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดการหาประโยชน์ที่ไม่ชอบไม่ควรในวงราชการ เพื่อเป็น การชดเชยผลประโยชน์ที่ตนเคยได้รับและเสียไป เพื่อให้พอกับค่าใช้จ่ายใน บัจจุบัน ซึ่งนับวันจะมีค่าครองชีพสูงขึ้นอยู่เรื่อย ๆ แต่สิทธิต่าง ๆ กลับถูกตัด ทอนลง และไม่ได้รับความเป็นธรรมเท่าที่ควรจะได้ ใช่หรือไม่ครับ กรุณาตอบ ให้หายข้องใจ และควรได้รับไว้เพื่อให้ท่านที่มีอำนาจในเรื่องนี้หาทาง พิจารณาด้วย

๔. ถ้ากระทรวงการคลังเกรงว่า ข้าราชการหรือลูกจ้างจะหาประ- โยชน์หรือช่วยเหลือญาติพี่น้องหรือบุคคลอื่นจากระเบียบนี้ ก็น่าจะกำหนดให้ แน่ชัดลงไปว่า หลังจากระเบียบนี้ใช้บังคับแล้ว ผู้รับบุตรบุญธรรมเข้ามาใน ภายหลัง จะไม่ได้รับสิทธิใด ๆ ทั้งสิ้น ก็จะไม่ทำให้ข้าราชการหรือลูกจ้างที่ได้ รับบุตรบุญธรรมไว้แต่เดิมมาต้องเดือดร้อน ใช่หรือไม่

๕. บุตรบุญธรรมซึ่งอยู่ในความอุปการะของบิดามารดาเลี้ยง เหล่านี้ ต้องมีปัจจัยสี่ในการดำรงชีพ คือ อาหาร ที่อยู่อาศัย เครื่องนุ่งห่ม และยารักษาโรค ตลอดทั้งความเป็นอยู่ต่าง ๆ เช่นเดียวกับบุตรอันแท้จริง

ควรที่จะได้รับสิทธิความเสมอภาคที่เหมือนกันในฐานะที่เป็นข้าราชการขององค์พระมหากษัตริย์อย่างเดียวกันกับบุตรของข้าราชการหรือลูกจ้างทั่ว ๆ ไปที่ได้รับสิทธิตามระเบียบนี้ ตามแนวรัฐธรรมนูญเดิมย่อมเสมอภาคกันทั้งในด้านกฎหมายและระเบียบอย่างเดียวกัน ใช่หรือไม่

ขอได้กรุณาอธิบายหรือแนะแนวทางถ้าเป็นไปได้ เพื่อบรรเทาความเดือดร้อนของข้าราชการซึ่งเสียสิทธิไป ขอให้เสนอกระทรวงการคลังรับพิจารณาตามที่เห็นสมควรเพื่อช่วยเหลือข้าราชการชั้นผู้น้อยตามควร

ตอบ ๑. ในปัจจุบัน ระเบียบเกี่ยวกับการช่วยเหลือข้าราชการ ซึ่งได้แก่ระเบียบช่วยเหลือการศึกษาของบุตร ช่วยค่ารักษาพยาบาล และช่วยเหลือบุตรคนละ ๕๐ บาท ไม่ให้สิทธิข้าราชการเบิกในส่วนที่เกี่ยวกับบุตรบุญธรรม ทั้งนี้ ไม่ว่าจะได้มีการจดทะเบียนรับบุตรบุญธรรมก่อนที่ใช้ระเบียบนี้ หรือภายหลังที่ใช้ระเบียบนี้ก็ตาม

๒. สภาพของบุตรบุญธรรมต่างกับบุตรโดยกำเนิดทั้งในด้านข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายหลายประการ เช่นถ้าบุตรบุญธรรมตาย ผู้รับบุตรบุญธรรมจะไม่มีสิทธิในฐานะที่เป็นทายาทของบุตรบุญธรรมอะไรเลย มรดกก็ไม่มีสิทธิได้รับ แต่โดยนัยกลับกัน กฎหมายถือว่าบุตรบุญธรรมมีฐานะอย่างเดียวกับบุตรชอบด้วยกฎหมายของผู้รับบุตรบุญธรรมนั้น

มีข้าราชการบางคนใช้สิทธิโดยไม่สุจริต กล่าวคือไปจดทะเบียนรับบุตรบุญธรรมไว้ถึง ๓๐ คน เพื่อจะใช้สิทธิเบิกเงินดังกล่าวทางราชการ

๓. โดยเจตนาารมณ์ของระเบียบดังกล่าว เป็นเรื่องที่ทางราชการสงเคราะห์แก่ข้าราชการและครอบครัวโดยตรง ซึ่งมีความผูกพันทางสายโลหิต

หรือโดยกำเนิด ฉะนั้น ด้วยเหตุผลดังกล่าวในข้อ ๒ บุตรบุญธรรมโดยสภาพ มิได้เป็นบุตรโดยกำเนิด ทางราชการจึงไม่ให้การสงเคราะห์ถึงบุตรบุญธรรมด้วย
อย่างไรก็ดี เหตุผลของคุณในเรื่องนี้เป็นเหตุผลที่ดีมาก ทาง
ราชการควรจะรับฟังเพื่อประกอบการพิจารณา ถ้าจะมีการแก้ไขระเบียบใน
โอกาสต่อไป

ขอบคุณประจวบ ศรีอุคร

ตาม ๑. ตามวิธีการเบิกจ่ายเงินช่วยเหลือบุตรข้าราชการส่วนท้องถิ่น
กำหนดให้ยื่นหลักฐานการประกอบคำขอเบิกเงินดังนี้

๑. หลักฐานแสดงการเกิดได้แก่สูติบัตร

หากสูติบัตรหาย จะใช้สำเนาทะเบียนคนเกิดแทนได้หรือไม่

๒. หลักฐานแสดงการเป็นบุตรโดยชอบด้วยกฎหมาย ได้แก่

ทะเบียนสมรส

ข้าราชการที่แต่งงานก่อนมีกฎหมายว่าด้วยการสมรส ก่อน พ.ศ.
๒๔๗๘ จึงไม่ได้จดทะเบียนสมรส บุตรที่เกิดจะถือเป็นบุตรที่ถูกต้องตาม
กฎหมายหรือไม่ และการรับรองการสมรสก่อนกฎหมายจะต้องมีหลักฐานอะไร
มาแสดง

ตอบ ๑. จะต้องไปขอใบแทนที่อำเภอก่อนการใช้สำเนาทะเบียนคนเกิด
แทนอย่างเดียวน่าจะไม่ได้ จะต้องหลักฐานของอำเภอรับรองประกอบด้วย

๒. หลักฐานอะไรก็ได้ที่แสดงว่ามีการสมรสก่อนวันที่ ๑ ตุลาคม
๒๔๗๘ ถ้าไม่มีหลักฐานอะไรเลย ก็ทำใบรับรองของตนเอง หรือจะไปบันทึก
ปากคำที่อำเภอก็ได้ ส่วนบุตรที่เกิดมาก็เป็นบุตรที่ชอบด้วยกฎหมาย

การศึกษาในประเทศออสเตรเลีย

ภัทรพร มงคลนาวิน

ในวารสารฉบับก่อนได้กล่าวถึงระบบการศึกษาในประเทศอังกฤษแล้ว ฉบับนี้จะกล่าวถึงระบบการศึกษาในประเทศออสเตรเลีย ซึ่งในปัจจุบันมีผู้สนใจอยากจะไปศึกษากันมาก เพราะอยู่ใกล้ประเทศไทย มีระบบการศึกษาที่คล้ายระบบของประเทศอังกฤษ ทำให้ง่ายในการศึกษาและความเป็นอยู่ ถึงแม้ว่าจะสูงแต่ก็ถูกกว่า เมื่อเทียบกับสหรัฐอเมริกาและประเทศในยุโรปบางประเทศ ในที่นี้จะกล่าวถึงระบบการศึกษาโดยสังเขป หากผู้อ่านใครจะทราบรายละเอียดเพิ่มเติมโปรดติดต่อสอบถามได้ที่เจ้าหน้าที่ฝ่ายวิเคราะห์และแนะแนวการศึกษา กองการศึกษาต่างประเทศ สำนักงาน ก.พ. หรือที่สถานเอกอัครราชทูต ออสเตรเลีย เลขที่ ๖๔ ตึกแองโกลไทย ถนนสีลม กรุงเทพมหานคร

ระบบการศึกษา

การศึกษาในประเทศออสเตรเลีย แบ่งได้เป็น ๓ ระดับ คือ ระดับสามัญศึกษา ระดับอาชีวศึกษา และระดับอุดมศึกษา เช่นเดียวกับในประเทศไทย ลักษณะการศึกษาในแต่ละระดับมีดังนี้

๑. ระดับสามัญศึกษา ได้แก่การศึกษาในชั้นประถมศึกษาและมัธยมศึกษา ประถมศึกษาและมัธยมศึกษา มีหลักสูตรรวมกัน ๑๒ ปี

แต่การกำหนดชั้นและการเรียกชื่อชั้นที่ศึกษาแตกต่างกันออกไปตามแต่ละท้องถิ่น

ตามปกติเด็กชาวออสเตรเลียเริ่มเรียนชั้นอนุบาลก่อนจนถึงอายุ ๖ ขวบ จึงเริ่มเข้าเรียนชั้นประถมศึกษา ตามกฎหมายของประเทศออสเตรเลีย ถือว่านักเรียนที่มีอายุ ๖-๑๕ ปี อยู่ในเกณฑ์การศึกษาภาคบังคับ และหากเข้าเรียนในโรงเรียนรัฐบาลก็จะไม่เสียค่าเล่าเรียน ในระดับสามัญศึกษา รัฐบาลออสเตรเลียได้มอบอำนาจให้แต่ละท้องถิ่นจัดการศึกษาได้ตามความเหมาะสม ครูผู้สอนสามารถช่วยจัดและปรับปรุงหลักสูตรการสอนเพื่อให้เข้ากับสภาพแวดล้อมและให้ใช้ประโยชน์ได้ดีในรัฐของตน ทั้งนี้ในชั้นประถมศึกษา จะต้องมีวิชา อ่าน เขียน คณิตศาสตร์ และสังคมศึกษา และในชั้นมัธยมศึกษา จะต้องเพิ่มวิชาภาษาต่างประเทศ วิชาด้านเทคนิค และวิชาการพาณิชย์ เข้าไปด้วย

สำหรับนักเรียนที่เรียนชั้นมัธยมศึกษาชั้นเมื่อมีอายุ ๑๖ ปี ก็อาจเข้าสอบเพื่อรับ School Leaving Certificate ซึ่งคล้ายเป็นประกาศนียบัตรมัธยมตอนต้น เพื่อเป็นพินความรู้ไปสมัครเข้าเรียนวิชาชีพ หรือหลักสูตรพิเศษอื่น ๆ ซึ่งจะกล่าวถึงต่อไปได้ และในปลายชั้น Form 5 หรือ 6 หรือในปีสุดท้าย

ท้ายของระดับมัธยมศึกษาชั้น นักเรียนที่เตรียมตัวที่จะเข้าศึกษาในระดับอุดมศึกษาจะต้องสอบ Matriculation โดยนักเรียนต้องเลือกสอบวิชาต่าง ๆ จาก ๕ หมวด คือหมวดภาษาอังกฤษ (บังคับ) หมวดภาษาต่างประเทศ, หมวดสังคมศึกษา, หมวดคณิตศาสตร์ และหมวดวิทยาศาสตร์ การสอบผ่าน Matriculation ของประเทศออสเตรเลีย กลายเป็นการเตรียมเข้าศึกษาระดับอุดมศึกษา หรือวิชาชีพชั้นสูงนั่นเอง เพราะผู้ที่สอบผ่านจะมีสิทธิสมัครเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยและวิทยาลัยชั้นสูงได้โดยมิต้องสอบเข้าอีก

ในรัฐ New South Wales การศึกษาระดับมัธยมศึกษา จัดเป็นมัธยมแบบประสม คือ นอกจากวิชาสามัญที่บังคับให้เรียนแล้ว หากนักเรียนสนใจในวิชาแขนงใดก็เลือกเรียนนั้นหนักในวิชานั้น ๆ เพื่อเป็นพื้นฐานที่จะเรียนวิชาชีพชั้นสูงขึ้น และนำไปประกอบอาชีพต่อไปได้

๒. ระดับอาชีวศึกษา ได้แก่การศึกษาในวิชาอาชีพแขนงวิชาต่าง ๆ เช่นวิชาการพาณิชย์ วิชาเกี่ยวกับด้านเทคนิคต่าง ๆ และวิชาเกษตรกรรม เป็นต้น การศึกษาวิชาเหล่านี้มีสอนในโรงเรียนอาชีวศึกษา วิทยาลัยวิชาชีพชั้นสูง และวิทยาลัยเทคนิค โดยทั่วไป

ผู้ที่ได้รับ School Leaving Certificate ก็เข้าเรียนได้ แต่บางวิชาที่รับสมัครจากผู้สำเร็จชั้น Matriculation การศึกษาระดับชั้น ปกติมีหลักสูตร ๓-๕ ปี

นอกจากนี้ ยังมีโรงเรียนเอกชนที่สอนวิชาชีพหลักสูตรสั้น ๆ ๑-๒ ปี เช่น วิชาเลขานุการ บริหารธุรกิจ และพิมพ์ดีด เป็นต้น อีกด้วย

สำหรับวิชาเกษตรกรรมนั้น ในประเทศออสเตรเลียมีวิทยาลัยของรัฐบาลสอนด้านนี้ ๘ แห่ง และมีวิทยาลัยเอกชนอีก ๑ แห่ง สถานศึกษาเหล่านี้อยู่ในความควบคุม และดำเนินการของกระทรวงเกษตรได้กำหนดหลักเกณฑ์การรับนักศึกษาแตกต่างกันออกไป บางแห่งรับผู้จบ School Leaving Certificate บางแห่งรับผู้จบ Matriculation หลักสูตรการสอนทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติรวมกัน ๒-๓ ปี จบแล้ว ได้รับประกาศนียบัตรการเกษตร วิทยาลัยเกษตรกรรมบางแห่งยังเปิดสอนหลักสูตรพิเศษ เช่น การร่อนนม การเลี้ยงสัตว์ การทำสวน เทคนิคทางอาหาร และการทำเหล้าองุ่น อีกด้วย วิทยาลัยที่เชี่ยวชาญในการค้นคว้าด้านเกษตร ได้แก่ Waite Institute ในรัฐ South Australia

หลักสูตรพิเศษอื่น ๆ เกี่ยวกับวิชาชีพ นอกจากการเกษตรกรรม ก็มีวิชาดนตรี ศิลป

กรรม อุตสาหกรรมศิลป์ ศิลปการละคร และวิชาบัลเลต์ โดยทั่วไป วิชาเหล่านี้มีหลักสูตร ๒ ปี

๓. ระดับอุดมศึกษา ได้แก่การศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย ผู้ที่จะเข้าศึกษาในระดับนี้ จะต้องมีความรู้ผ่านการสอบ Matriculation แล้ว การศึกษาแบ่งได้เป็นระดับปริญญาตรี โท และเอก ระดับปริญญาตรี มีหลักสูตร ๓-๔ ปี แต่บางวิชาหลักสูตร ๕-๖ ปี เช่น วิชาสถาปัตยกรรมศาสตร์ วิชาสัตวแพทย์ ทันตแพทย์ มีหลักสูตร ๕ ปี ส่วนวิชาแพทยศาสตร์ มีหลักสูตร ๖ ปี ระดับปริญญาโท โดยทั่วไปมีหลักสูตร ๑-๒ ปี ต่อจากปริญญาตรี ระดับปริญญาเอกมีหลักสูตร ๓ ปี ต่อจากปริญญาโท

สำหรับมหาวิทยาลัยต่าง ๆ นั้น รัฐบาลเป็นผู้ดำเนินการและจัดวางหลักสูตร วิชาสอนก็คือ วิชาอักษรศาสตร์ ภาษาศาสตร์ วรรณคดี สังคมศาสตร์ กฎหมาย แพทยศาสตร์ ทันตแพทย์ เกษตรศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ วิชาการศึกษา และจิตวิทยา วิชาวิทยาศาสตร์ เกษตรกรรม รัฐศาสตร์ พาณิชยบัญชี มานุษยศาสตร์ เทคโนโลยี ดนตรี และศิลปกรรม

มหาวิทยาลัยในประเทศออสเตรเลีย มี

รวมทั้งสิ้น ๑๕ แห่ง และหากผู้อ่านประสงค์จะทราบว่า มหาวิทยาลัยใดมีสอนวิชาใดระดับใด ก็อาจสอบถามได้ที่ กองการศึกษาต่างประเทศ สำนักงาน ก.พ. หรือที่สถานทูตออสเตรเลีย ได้

ภาคการศึกษา

สถานศึกษาในประเทศออสเตรเลียทุกระดับ เริ่มภาคการศึกษาในเดือนกุมภาพันธ์ หรือต้นเดือนมีนาคม และสิ้นสุดภาคการศึกษา กลางเดือนพฤศจิกายน หรือต้นเดือนธันวาคม โดยแบ่งเป็นภาค ดังนี้

๑. ภาคฤดูร้อน เริ่มเดือน ธันวาคม-เดือนกุมภาพันธ์
๒. ภาคฤดูใบไม้ผลิ (ภาคที่หนึ่ง) เริ่มต้นเดือนมีนาคม-เดือนพฤษภาคม
๓. ภาคฤดูหนาว (ภาคที่สอง) เริ่มเดือน มิถุนายน-เดือนสิงหาคม
๔. ภาคฤดูใบไม้ร่วง (ภาคที่สาม) เริ่มเดือนกันยายน-เดือนพฤศจิกายน

ภาคการศึกษาที่กล่าวมานี้เขียนไว้โดยประมาณ เพราะแต่ละรัฐกำหนดเปิดภาคเรียนไม่พร้อมกัน แต่จะช้าหรือเร็วกว่ากันเพียงไม่เกิน ๑๕ วัน สำหรับมหาวิทยาลัยจะเปิดภาคเรียนราวเดือนมีนาคม

ค่าใช้จ่ายและที่พัก

งบประมาณค่าใช้จ่ายของนักเรียน รวมค่าเล่าเรียน ค่าที่พัก ค่าอาหาร เครื่องใช้ในการเรียน ตลอดจนเงินติดกระเป๋า และค่าใช้จ่ายเบ็ดเตล็ดอื่น ๆ ประมาณปีละ ๔๔,๐๐๐ ถึง ๕๐,๐๐๐ บาท

สำหรับที่พักนั้น นักเรียนอาจอยู่หอพักของสถานศึกษา ห้องเช่า หรือจะเลือกพักกับครอบครัวก็ได้ ค่าที่พักรวมค่าอาหาร ๓ มื้อ รายเดือนละ ๑,๖๐๐-๒,๒๐๐ บาท

การเลือกพักกับครอบครัว ส่วนใหญ่มักไม่ใช่ครอบครัวชาวออสเตรเลีย แต่เป็นครอบครัวชาวต่างชาติที่อพยพไปอยู่ในออสเตรเลีย เพราะคนออสเตรเลียเองไม่ค่อยหารายได้ จอการให้นักเรียนต่างชาติเช่าห้องพักในบ้านของตน

อาหาร

โดยทั่วไปเป็นแบบง่าย ๆ มีเนื้อสัตว์เป็นหลัก เนื้อแกะเป็นอาหารที่ชาวออสเตรเลียนิยมมาก และราคาถูกที่สุดในประเทศของเขา แต่บางท้องถิ่นมีอาหารพื้นเมือง อย่างไรก็ดี หากนักเรียนไทยไม่ชอบก็สามารถซื้ออาหารรับประทานเองได้ ตามความพอใจ

การสมัครสถานศึกษา

นักเรียนสามารถทำได้ ๒ ทาง คือ จะติดต่อด้วยตนเอง โดยเขียนหนังสือติดต่อกับที่ External Affairs Welfare Officers and Co-ordinating Committees for Overseas-Students ซึ่งมีสำนักงานตัวแทนอยู่ในหลายท้องถิ่น เช่น ที่ Canberra Sydney, Melbourne และ Perth เป็นต้น หรือนักเรียนจะขอให้กองการศึกษาต่างประเทศ สำนักงาน ก.พ. ติดต่ोजัดหาสถานศึกษาและที่พักให้ก็ได้

ในการสมัครสถานศึกษา นักเรียนจะต้องนำส่งผลการเรียนชั้นสุดท้าย รายละเอียดประวัติส่วนตัว และรูปถ่ายไปประกอบการพิจารณารับสมัคร ควรเริ่มดำเนินการเสียแต่เนิ่น ๆ คือ ภายในเดือนมิถุนายน เพื่อให้ทันเข้าศึกษาภาคการศึกษาแรก (ปลายเดือนกุมภาพันธ์ หรือต้นเดือนมีนาคม) สถานศึกษาปีได้รับสมัครในเดือนตุลาคมของทุกปี

การกำหนดอายุและการทดสอบภาษาอังกฤษ

สำหรับระดับประถมศึกษา ทางสถานทูตออสเตรเลีย วางหลักเกณฑ์ไว้ว่า นักเรียนต่างชาติจะต้องมีอายุครบ ๑๐ ปี เป็นอย่างน้อย จึงจะอนุญาตให้ไปศึกษาได้

นักเรียนที่จะไปศึกษาระดับมัธยมศึกษา

จะต้องมีอายุไม่เกิน ๑๕ ปี นับถึงวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ของปีที่จะไปศึกษา แต่ถ้าจะไปสอบเทียบ Matriculation นักเรียนที่อายุต่ำกว่า ๒๑ ปีก็ได้รับอนุญาตให้ไปได้ ส่วนนักเรียนที่ไปศึกษาระดับอุดมศึกษาและอาชีวศึกษา ให้ไปศึกษาได้โดยไม่กำหนดอายุ

เนื่องจากรัฐบาลออสเตรเลียมีนโยบายที่จะอนุญาตเฉพาะผู้ที่มีความรู้ภาษาอังกฤษดี ใช้การได้เท่านั้น ไปศึกษา ณ ประเทศออสเตรเลีย ดังนั้น ในขั้นแรกนักเรียนที่จะไปศึกษาจะต้องผ่านการทดสอบภาษาอังกฤษ ซึ่งสถานเอกอัครราชทูตออสเตรเลีย ในกรุงเทพมหานคร เป็นผู้จัดสอบเสียก่อนจึงจะเข้าไปศึกษาในประเทศออสเตรเลียได้

สำหรับเด็กนักเรียนที่มีอายุต่ำกว่า ๑๒ ปี สถานเอกอัครราชทูตออสเตรเลีย จะออกวีซ่าให้นักเรียนไปศึกษาต่อในระดับประถมศึกษาได้ โดยไม่ต้องทำการทดสอบพินความรู้ภาษาอังกฤษ แต่เด็กเรียนผู้นั้นจะต้องมีหลักฐานการตอบรับให้เข้าศึกษาจากสถานศึกษาในประเทศออสเตรเลียด้วย

อนึ่ง เด็กนักเรียนที่จะไปศึกษาในระดับมัธยมศึกษาทุกราย จะต้องผ่านการทดสอบพินความรู้ภาษาอังกฤษ ณ สถานเอกอัครราช

ทูตออสเตรเลียในประเทศไทยก่อน เว้นไว้แต่ว่า เด็กนักเรียนที่มีอายุในเกณฑ์ ๑๒-๑๓ ปี จะขอมลคชันไปเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลายก่อน จะได้ยกเว้นไม่ต้องทดสอบพินความรู้ภาษาอังกฤษ และยังคงได้รับประโยชน์ในด้านภาษาอังกฤษที่จะต้องไปฝึกฝนเพิ่มเติม และได้รับพินความรู้ตามระบบการศึกษาของประเทศออสเตรเลีย ที่เด็กนักเรียนจะได้มีพื้นฐานการศึกษาที่แน่นแฟ้นพอที่จะศึกษาต่อในชั้นมัธยมศึกษา และอุดมศึกษาต่อไปด้วย

โดยปกติ การทดสอบภาษาอังกฤษ จัดใหม่ขึ้นระหว่างเดือนมิถุนายนถึงเดือนกันยายนทุกปี ข้อสอบที่จะทดสอบส่งมาจากประเทศออสเตรเลีย ในรูปแผ่นเสียง หรือเทป

ผลการทดสอบภาษาอังกฤษแบ่งเป็น ๓ ระดับ คือ

ระดับ A - ถ้าทดสอบได้ระดับนี้ ทางสถานทูตฯ จะออกวีซ่าให้เข้าเรียนได้เลย หากมีสถานศึกษาตอบรับ

ระดับ B - สถานทูตฯ ออกวีซ่าให้แต่เด็กนักเรียนต้องไปเข้าเรียนภาษาอังกฤษในประเทศออสเตรเลียก่อน ประมาณ ๓ เดือน

ระดับ C - ไม่ออกวิชาให้ แต่จะแนะนำให้ฝึกฝนภาษาอังกฤษเพิ่มเติม เพื่อสมัครสอบอีกครั้งหนึ่ง หลังจากการสอบครั้งแรกอย่างน้อย ๓ เดือน

นอกจากนี้ในการอนุมัติวิชา สถานเอกอัครราชทูตออสเตรเลีย จะพิจารณาให้เฉพาะผู้ที่มีสถานศึกษาและมีที่พักแน่นอนแล้วเท่านั้น

สำหรับนักเรียนไทยที่มพบความรู้สำเร็จชั้น มศ. ๕ หรือเทียบเท่าจากประเทศไทย หากจะเข้าศึกษาต่อระดับอุดมศึกษา หรือวิทยาลัยวิชาชีพชั้นสูง เมื่อทดสอบภาษาอังกฤษที่สถานทูตผ่านและได้รับอนุญาต ให้เข้าไปศึกษาในประเทศออสเตรเลียแล้ว จะต้องไปสอบเทียบระดับ Matriculation ในประเทศออสเตรเลีย ให้ได้เสียก่อน จึงจะมีสิทธิ์เข้าศึกษาในระดับอุดมศึกษาได้ โดยปกติใช้เวลาเรียนและสอบประมาณ ๑ ปี จึงจะสอบผ่านได้

ประเทศออสเตรเลีย เป็นประเทศที่น่าไปศึกษาอย่างยิ่ง เพราะมีระบบการศึกษาที่ค้ำค่าเดินทาง ค่าเล่าเรียน และค่าใช้จ่ายสูงพอ

ควร แต่ยังถูกกว่าเมื่อเทียบกับสหรัฐอเมริกา และประเทศบางประเทศในยุโรป ผู้ที่ประสงค์ไปศึกษาในประเทศนั้นจะต้องเตรียมทุนทรัพย์ในการศึกษาไว้ให้เพียงพอรวมทั้งต้องฝึกฝนภาษาอังกฤษให้ดีอีกด้วย การจะติดต่อสมัครไปศึกษา ณ ประเทศนี้ ก็อาจกระทำได้ ๒ วิธี คือ อาจเขียนหนังสือติดต่อไปที่ External Affairs Welfare Officers and Coordinating Committees for Oversea Students ประเทศออสเตรเลีย หรือจะติดต่อสอบถามและขอให้กองการศึกษาต่างประเทศ สำนักงาน ก.พ. ในเรื่องที่พักและสถานศึกษา ก็ได้

หากผู้อ่านมีความสนใจต้องการทราบรายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับการไปศึกษา ณ ประเทศออสเตรเลีย โปรดติดต่อสอบถามได้ที่เจ้าหน้าที่ฝ่ายวิเคราะห์ และแนะแนวการศึกษาของกองการศึกษาต่างประเทศ สำนักงาน ก.พ. ถนนพิษณุโลก ตรงข้ามทำเนียบรัฐบาลได้ทุกวัน ในเวลาราชการ.

"พูดกันไม่รู้เรื่อง"

ธีรพงศ์ หล่อเลิศรัตน์

ม อ ง ค น ต ะ มุ ม : ค อ ลั ม น์

ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องอธิบายก็ได้ว่า "การคิดต่อสื่อสารระหว่างบุคคล" นั้น มีความสำคัญต่อชีวิตประจำวันของคนทั่วไปเพียงใด เพราะไม่ว่าจะเป็นเรื่องของชีวิตในครอบครัว ในสังคม หรือในทางธุรกิจการงานก็ตาม "การคิดต่อสื่อสาร" ซึ่งอาจจะเป็นไปในรูปของการพูด การเขียน การส่งสัญญาณ หรือการแสดงสีหน้าท่าทางต่างๆ นั้น จัดได้ว่าเป็นเครื่องมือสำคัญที่สุดอันหนึ่งที่จะนำไปสู่ความสำเร็จ ความสมประสงค์ในสิ่งที่ประสงค์ หรือความเข้าใจร่วมกันได้

อย่างไรก็ตาม ถ้าจะพิจารณาให้ดีแล้วจะเห็นว่า การคิดต่อสื่อสารที่จะสามารถนำไปสู่ความสำเร็จ ความสมประสงค์ หรือความเข้าใจร่วมกันได้นั้น มิใช่เป็นเรื่องที่จะทำได้ง่าย ๆ โดยไม่ต้องใช้ความพยายามหรืออาศัยความสามารถแต่อย่างใด ตรงกันข้ามในการใช้ชีวิตประจำวันหรือในการปฏิบัติหน้าที่การงานของแต่ละบุคคลนั้น ปัญหาที่สำคัญและ เกิด ขึ้น บ่อย ที่ สุด ก็คือ ปัญหา ใน เรื่อง "ความไม่เข้าใจ"

ก็ไอ้เจ้า "ความไม่เข้าใจ" นี้แหละที่เป็นตัวการสำคัญทำให้เกิดเรื่องยุ่ง ๆ ทั้ง ๆ ที่เป็นเรื่องไม่น่าจะยุ่ง

และก็ไอ้เจ้า "ความไม่เข้าใจ" นี้ก็เหมือนกันที่เป็นตัวการสำคัญทำให้เรื่องยุ่ง ๆ ทั้งหลายที่มียุ่แล้ว ไม่สามารถจะจบสิ้นหรือลง

เอยไปได้ ทั้ง ๆ ที่เป็นเรื่องซึ่งไม่น่าจะมีปัญหาขัดเขอะอะไร

เมื่อใด หรือที่ใดก็ตามที่เราบังเอิญไปพบเห็น หรือได้ ชื่นคนที่กำลัง หัวเสีย แสดงอาการหัวฟัดหัวเหวียง หรือบ่นกระป๋อดกระแปดเป็นหมื่นพันว่า

"คนอาไร หุกไม่รู้เรื่อง" หรือ

"เราอธิบายเสียคอนทบนแตก ไม่เห็นว่าแกมีที่ท่าจะเข้าใจอะไรเลย" หรือ

"หุกวนไปวนมาอยู่ได้ตั้งนาน ฟังแล้วไม่เห็นรู้เรื่องว่าจะเอาซึ่งใจกันแน่" หรือ

ฯลฯ

แสดงว่าเมื่อนั้น ที่นั้น หน่วยงานนั้น หรืออย่างน้อยที่สุดก็คนคนนั้นกำลังประสบกับปัญหา เรื่อง "ความไม่เข้าใจ" เข้าให้แล้ว

รับรองได้กว่า ๑๐๐% ว่าวลต่างๆ ที่ได้หยิบยกขึ้นมาเป็นตัวอย่างข้างบนนั้น ไม่เพียงแต่จะเป็นวลที่คุ้นหูคุ้นผู้อ่านทุกท่านเท่านั้น แต่ยังเป็นวลที่คุ้นปาก ใช้กันเป็นประจำและแถมบางท่านยังสามารถสรรหาวลที่กะทัดรัด ได้ใจความและให้ภาพพจน์ที่ลงใจผู้ได้ขยได้ ฟังดีกว่าตัวอย่างที่ยกมาเสียอีก ทั้งสิ้นแล้ว แต่สำหรับผู้ที่จะอยู่ในอารมณ์ สถานการณ์ หรือความบีบคั้นทางด้านจิตใจอย่างใดและมากน้อยเพียงใด

นัย่อมเป็นเครื่องชี้ให้เห็นได้ชัดแล้วว่า
ความสำเร็จในการติดต่อสื่อสารระหว่างบุคคล
นั้นมิใช่เป็นสิ่งที่ทำได้ง่ายนัก

อะไรคือสาเหตุของการพูดกันไม่รู้เรื่อง

อะไรคืออุปสรรคของการติดต่อสื่อสาร
ระหว่างบุคคล

มีทางที่จะแก้ไขอุปสรรคหรือข้อขัด-
ข้องในการติดต่อสื่อสารระหว่างบุคคลหรือไม่

เป็นเรื่องที่ควร จะ ได้รับการหยิบยกขึ้นพิ
จารณาเป็นอันอย่างไร

ทำไมถึงพูดกันไม่รู้เรื่อง

โดยปกติการพูดจา ทำความเข้าใจหรือ
ติดต่อสื่อสารกันนั้นจะต้องเป็นการกระทำ
ของบุคคลอย่างน้อยสองคน คือผู้พูดหรือผู้
ส่งข่าวสารหนึ่ง และผู้ฟังหรือผู้รับข่าวสารอีก
หนึ่ง

ตลอดเวลาที่บุคคลทั้งสองฝ่ายติดต่อสื่อ
สารกันอยู่นั้น มักจะมีสิ่งกีดขวางเกิดขึ้นได้
เสมอ

ลองพิจารณาตัวของคุณเองในฐานะเป็น
ผู้ส่งข่าวสารดูซิครับ คุณอาจจะพบว่าสิ่งกีด
ขวางเหล่านั้นเกิดขึ้นได้จาก

- ๑. ความรู้สึกเกี่ยวกับตัวของตนเอง คุณอาจจะ
เกิดความไม่แน่ใจขึ้นได้ว่า
 - คุณมีอะไรที่ควร จะ แข็งแก่อกฝ่าย
หนึ่งจริง ๆ หรือเปล่า
 - จะเป็นการปลอดภัยแก่ตัวคุณเอง

หรือไม่ที่จะให้ข้อเสนอแนะแก่อีก
ฝ่ายหนึ่ง

- คุณต้องการให้เขามีสวนรับรู้เรื่อง
ด้วยหรือเปล่า

- ฝ่ายตรงข้ามจะเข้าใจคุณถูกต้อง
หรือไม่

- การติดต่อกันจะมีผลเสียหายแก่ข้อ
เสียงของคุณหรือเปล่า เป็นต้น

๒. ทักษะคติที่มีต่อข่าวสารที่จะส่ง เช่น

- เป็นเรื่องที่มึนค่าเพียงพอ หรือคุ้มกับ
การส่งหรือไม่

- คุณเข้าใจเรื่องที่จะส่งนั้นถูกต้อง
เพียงพอที่จะ แข็งแก่คนอื่น ได้
หรือไม่หรือ

๓. ความรู้สึกที่มีต่อปฏิกริยาของผู้รับข่าวสาร
เช่น

- คุณจะรู้ได้อย่างไรหรือไม่ว่าผู้รับจะ
เข้าใจข่าวสารนั้น ได้อย่างถูกต้อง
แท้จริงหรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ
คุณสามารถล่วงรู้จากท่าทีหรือ
ปฏิกริยาของผู้รับข่าวสารหรือไม่ว่า
การติดต่อ นั้น ได้ดำเนินไปอย่างถูก
ต้องแล้ว

ทีนี้ลองมาพิจารณาตัวของคุณเองใน
ฐานะที่เป็นผู้รับข่าวสารดูอีกทีซิครับ

คุณอาจจะไม่ได้ฟังเรื่องราวบางตอนที่ผู้ส่งข่าวสารกำลังพูดอยู่ก็ได้

ทำไมหรือ

ก็เพราะว่าเรื่องราวข่าวสารนั้นอาจไม่มีความสำคัญสำหรับ ตัวคุณหรืออาจ เป็นเรื่องที่ยากเกินไปได้

ซึ้งกว่านั้น คุณอาจเป็นคนที่ยากจะพิถีพิถันในการที่จะเลือกให้ความสนใจแก่เรื่องราวต่างๆ ที่คุณจะต้องรับรู้รับฟังก็ได้ ยกตัวอย่างเช่น

คุณอาจ มีความรู้สึก ว่าคนที่ กำลังพูดให้คุณฟังอยู่นั้น เป็นคนที่พูดจาวกวน ซ้ำๆ ซากๆ คุณเคยเลิกสนใจที่จะฟังตั้งแต่เขาเพิ่งจะเริ่มพูดไปได้เพียงไม่กี่ประโยค

หรือคุณ อาจมี สิ่งใด สิ่งหนึ่ง อยู่ในใจก่อนแล้ว เช่น กำลัง คิด หรือ กังวล เรื่องอะไรอยู่

หรือคุณอาจ จะเคยมี อะไรซัก อย่างกันในเรื่องความคิดเห็นกับผู้พูดมาก่อน

หรือคุณอาจมีความรู้สึก ว่า "เจ้าหมอนี่พูดอะไรไม่เคยรู้เรื่อง แล้วถ้าชาติหน้าชาตินี้จะไม่มีวันที่จะพูดกับรู้เรื่องแน่ ๆ "

โดยปกติแล้ว มีอยู่บ่อยครั้งที่ผู้ที่ฟังมักจะไม่ได้ใช้ประสาทสัมผัสซึ่งอาจจะเรียกได้ว่าเป็น "หูที่สาม" ในการรับฟังข่าวสารหรือ

ในการติดต่อสื่อสาร นั่นก็คือไม่ได้ใช้ประสาทสัมผัสที่จะรับการติดต่อ สื่อสารที่ ปราศจากถ้อยคำ (Nonverbal communication) เช่น การแสดงออกทางดวงตาของผู้พูด การแสดงท่าทางประกอบคำพูด หรืออากัปกริยาทั่วไปของผู้พูดหรือผู้ส่งข่าวสาร เป็นต้น

สิ่งเหล่านี้ สามารถที่จะช่วยให้การติดต่อสื่อสาร เป็นไป ด้วย ความถูกต้องและได้ผลดียิ่งขึ้นแต่ก็เป็นสิ่งที่ผู้รับข่าวสารซึ่งขาดประสาทสัมผัส หรือเป็นคนที่ไม่วิเคราะห์ใช้ประสาทสัมผัสในส่วนนี้ ไม่มีทางจะได้รับ

ว่ากันตามความเป็นจริงแล้ว ยังมีสิ่งที่เราเรียกว่า "เครื่องกีดขวาง" ในการติดต่อสื่อสารระหว่างผู้ส่งกับผู้รับข่าวสารอีกไม่น้อย ตัวอย่าง เช่น

ความแตกต่างกัน ในเรื่อง วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี หรือ

สภาพแวดล้อมในขณะรับ-ส่งข่าวสารกัน เช่น พวกกันในโรงงานซึ่งมีเสียงดังกึกก้องตลอดเวลา หรือฟังการบรรยายในห้องประชุมที่มีระบบขยายเสียงไม่ดีพอ และผู้ฟังคุยกันแข่งกับผู้พูด เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม สิ่งกีดขวางที่เกิดขึ้นคล้ายๆ กัน และเกิดบ่อยที่สุด มักจะได้แก่ "ความเข้าใจที่แตกต่างกันในเรื่องความหมาย

ของข่าวสาร” หรืออาจจะเรียกสั้น ๆ ว่าเป็น การ “เข้าใจกันไปคนละทาง” ก็เห็นจะไม่ผิดนัก เช่น

คุณอาจถามว่าฉันมีความรู้สึกอย่างไร ซึ่งสำหรับคุณแล้ว คำพูดที่ว่า “เป็นยังไงบ้าง” ไม่ได้มีความหมายอะไรมากไปกว่าการทักทายกันอย่างธรรมดา ๆ เท่านั้น

แต่ผมอาจคิดว่าคุณคงต้องการที่จะทราบความรู้สึกที่แท้จริงของผมในขณะนั้น แล้วผมก็อาจจะเดาอะไรต่ออะไรให้คุณฟังเสียชยขาวไปเลยก็ได้

พาดอย่างใดจึงจะพูดกันรู้เรื่อง

การที่คนสองคน (หรือหลาย ๆ คน) จะพูดกันรู้เรื่องได้นั้น จำเป็นจะต้องอาศัยส่วนประกอบและองค์ประกอบหลายอย่าง ส่วนประกอบที่สำคัญที่สุดก็คือ ตัวผู้พูดและผู้ฟัง ซึ่งจะต้องสำรวจและปรับปรุงวิธีการส่งและรับฟังข่าวสารให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ดังนี้

ผู้พูด

การที่จะพูดให้คนอื่นเขาฟังเรารู้เรื่องได้นั้น หลักเบื้องต้นที่รู้กันอย่างแพร่หลายแล้วก็คือ ต้องออกเสียงให้ถูกต้องชัดเจน ต้องใช้ภาษาที่คนทั่วไปเข้าใจ เช่น ไม่พูดโดยปนเอาสำเนียงหรือภาษาพื้นเมืองของภาคใดภาคหนึ่งโดยเฉพาะ ซึ่งผู้ฟังฟังแล้วไม่รู้เรื่อง

เข้าไปด้วย นอกจากนี้เสียงที่พูดต้องชวนฟังหรือเร้าใจให้ผู้ฟังสนใจด้วย

อย่างไรก็ตาม ถ้าผู้พูดต้องการให้คำพูดของตนได้รับการรับฟังอย่างถูกต้องอ่องแท้ และเป็นที่น่าสนใจของผู้ฟัง คือ “มีใช้สักแต่ว่าพูด” แล้ว ก็เป็นเรื่องจำเป็นอย่างหนึ่งที่ผู้พูดจะต้องได้รับการสนองตอบหรือย้อนกลับ (Feedback) จากผู้ฟังด้วย

การย้อนกลับของผู้ฟังทว่าน อาจเป็นไปในรูปใดรูปหนึ่งก็ได้ เช่น ถามกลับ แสดงความเห็น หรือแม้กระทั่งพยักหน้าหรือสั่นหน้า ซึ่งแสดงว่าเห็นด้วย หรือไม่เห็นด้วยกับผู้พูด เป็นต้น

การย้อนกลับนี้จะทำให้ผู้พูดรู้ว่า สิ่งใดที่ตนกำลังพูดอยู่นั้นเป็นที่เข้าใจของผู้ฟังหรือไม่ และหาทางที่จะปรับปรุงวิธีการเสียใหม่ ในกรณีที่เห็นว่าผู้ฟังกำลังอยู่ในลักษณะที่ฟังไม่รู้เรื่อง

บางครั้งผู้พูดจำเป็นต้องเป็นฝ่ายริเริ่มในการที่จะหยั่งท่าทีเกี่ยวกับความเข้าใจของผู้ฟัง เช่น อาจต้องเป็นฝ่ายถามว่า “ที่พูดมานี้ เข้าใจหรือไม่” หรือ “คุณเข้าใจว่าอย่างไร” เป็นต้น

กล่าวโดยสรุปก็คือ การที่ผู้พูดจะสามารถบรรลุถึงประสิทธิภาพสูงสุดในการ

สร้างความเข้าใจให้แก่ผู้ฟังได้นั้น ผู้พูดจะต้อง
กระทำการดองอย่างพร้อม ๆ กันไป คือ

๑. จะต้องสรรหาถ้อยคำ ลักษณะ
ท่าทางและอารมณ์ที่เหมาะสมเพื่อใช้ประกอบ
การแสดงออกในสิ่งที่ต้องการจะพูด และ

๒. จะต้องสังเกตท่าทีและแสวงหาจุดที่
จะหยั่งความรู้สึกของผู้ฟัง ถึงแม้ว่าบาง-
ครั้งจะต้องรบกวนผู้ฟังด้วยการถามก็ตาม

ผู้ฟัง

โดยปกติเรามักจะคิดกันว่า การฟังเป็น
เรื่องง่ายกว่าการพูด แต่ถ้าเราจะลองตั้งสม-
มติฐานไว้ว่า ผู้ฟังจะต้องเข้าใจเรื่องที่ผู้พูด
กำลังพูดอยู่ให้ได้อย่างแท้จริงแล้วละก็ จะ
เห็นได้ว่ามิใช่ของที่จะทำได้ง่าย ๆ ไปเสียทุก
เรื่อง

ปัญหาขั้นพื้นฐานที่เราอาจจะไม่ทราบ
หรือบังเอิญไม่ได้นึกถึงมาก่อนก็คือ "ผู้ฟัง
นั้นสามารถที่จะคิดได้เร็วกว่าที่ผู้พูดสามารถ
จะพูดได้ในระยะเวลาเท่า ๆ กัน"

เคยมีผู้เสนอผลการค้นคว้าวิจัยไว้ว่าโดย
เฉลี่ยในเวลา ๑ นาทีนั้น คนเราสามารถพูด
ได้ประมาณ ๑๒๕ คำ แต่ในการคิดนั้น
สมองของคนเราสามารถคิดได้เร็วกว่านาทีละ
๑๒๕ คำมากมายนัก คือสามารถที่จะคิดเป็น
คำพูดและภาพพจน์ต่าง ๆ ได้ด้วย

ฉะนั้น ในขณะที่กำลังฟังผู้อื่นพูดอยู่

สมองของผู้ฟังก็อาจจะกำลังคิดถึงเรื่องอื่น ๆ
ได้พร้อม ๆ กันไปด้วย

ตัวอย่าง เช่น ในงานเลี้ยงแห่งหนึ่ง
คุณกำลังคุยอยู่กับเพื่อนร่วมโต๊ะของคุณและ
กำลังฟังเพื่อนของคุณเล่าเรื่องที่สนุกสนานให้
ฟัง แต่ในขณะที่เดียวกันคุณเองก็เกิดอยากรู้
ขึ้นมาว่า สภาพสตรีในชุดสีเหลืองสดใส่ท่า
ทางมีเสน่ห์ที่นั่งอยู่ในโต๊ะถัดจากโต๊ะของคุณ
ไป กำลังพูดเรื่องอะไรอยู่ ถ้าหากว่าเสียงพูด
คุยของคนอื่น ๆ เสียงดนตรี และเสียงอะไร
ต่ออะไรในงานเลี้ยงนั้นไม่ดังจนเกินไปแล้ว
ละก็ คุณก็สามารถที่จะได้ยินและเข้าใจ
เรื่องราวที่พูดคุยกันใน โต๊ะอาหารทั้งสองโต๊ะ
นั้นได้ทีเดียว

ทุกกล่าวมานี้ มุ่งที่จะชี้ให้เห็นว่า ใน
ขณะที่สมองของเรา กำลังติดตามคำพูดของผู้
พูดอยู่นั้น สมองของเรา ยังมี "เวลาว่าง" เหลืออยู่
ที่จะใช้คิดอะไรได้อีกมากมาย ซึ่งเรื่องนเอง
ที่เป็นปัญหาใหญ่ปัญหาหนึ่งของการ "ฟังไม่
รู้เรื่อง" โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อกำลังฟังผู้พูด
ซึ่งพูดช้ากว่าปกติหรือพูดออกนอกเรื่องนอก
ราว หรือในการพูดของเขานั้นบังเอิญกระตุ้น
ความคิดของคุณให้คิดถึงเรื่องใดเรื่องหนึ่งเข้า
ด้วยละก็ เป็นการง่ายเหลือเกินที่เจ้าความ
คิดอื่น ๆ จะเข้ามาขัดจังหวะของการฟังได้
ทันที

ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดคือข้อหนึ่งก็เช่น คุณกำลังฟังเพื่อนของคุณคนหนึ่งปรับทุกข์ถึงปัญหาที่เขาประสบอยู่ในหน่วยงานของเขา แล้วในขณะที่เขาเล่าปัญหาให้คุณฟังอยู่นั้น เขายังเอื้อเอ่ยชื่อของคนคนหนึ่งซึ่งคุณก็รู้จักมาก่อน แต่ไม่ได้พบกันเป็นเวลานานมาแล้ว คุณก็จะเริ่มคิดอะไรต่ออะไรเกี่ยวกับคนคนนั้นได้อย่างง่ายดาย พอเพื่อนของคุณถามว่า ควรจะอย่างไรกับปัญหาดังกล่าว คุณก็อาจจะถึงกับต้องตีหน้าเหวอ แล้วถามเขากลับไปว่า “ปัญหาอะไร”

ปัญหาสำคัญอีกประการหนึ่งนอกเหนือจาก สมรรถภาพอันยอดเยี่ยม ของสมองที่สามารถคิดได้เร็วกว่าพูด ก็คือ “แนวโน้มของผู้ฟังในการที่จะพอสวมช่่านาหนักคำพูด ตกใจ หรือ มีความรู้สึกเห็นด้วย หรือไม่เห็นด้วยกับผู้พูด”

ตัวอย่างที่พอจะมองเห็นได้ในเรื่องนี้ก็ คือ สมมติว่า มีคนบอกกับคุณว่า “สมมติว่าคุณพรธาสพูดไว้เมื่อเช้านี้ะ ฟังแล้วเซ่อที่สุด” ความรู้สึกของคุณในขณะที่ฟังก็คือเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับคำพูดของเขา หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ปฏิกริยาในทางความคิดของคุณที่มอยู่ในขณะนั้นก็คือ ประเมินล้อยคำที่คุณได้รับฟังด้วยความคิดเห็นของคุณเอง และ ด้วยความเข้าใจที่คุณมีอยู่

ที่ว่า เป็นปัญหา ก็เพราะว่าคุณได้ค้นเกิด

ความรู้สึกเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับคนเสียก่อน ที่จะแสวงหาความเข้าใจว่าอะไรคือสาเหตุที่ทำให้เขามีสันคดีต่อคำพูดของผู้บรรยายอย่างนั้น และเขาหมายความว่าอย่างไรในการวิจารณ์คำบรรยายว่า “เซ่อ” ซึ่งถ้าคุณยังไม่เข้าใจความหมายของคำพูดและความรู้สึกของผู้พูดจริงๆ แล้ว ไม่ว่าคุณจะเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับคำพูดของเขาก็ตาม คุณกับเขาก็อาจจะยังคงคิดกันไปคนละทางอยู่ดี

ทางแก้ก็คือคุณจะต้องพยายาม “ฟังด้วยความเข้าใจ”

ที่ว่า “ฟังด้วยความเข้าใจ” ในที่นี้หมายความว่า “เข้าใจในความหมายที่แท้จริงของการแสดงออกซึ่งความคิดเห็นหรือทัศนคติ หรือความรู้สึกที่ผู้พูดมีต่อเรื่องที่พูด”

หรือจะพูดง่าย ๆ ก็คือ “ฟังโดยการเอาใจของผู้พูดมาใส่ใจเรา” นั่นเอง

วิธีที่จะทดสอบว่าคุณได้ “ฟังด้วยความเข้าใจ” แล้วหรือไม่นั้นอาจทำได้โดยการที่คุณสามารถกล่าวสรุปเรื่องที่พูดที่ได้รับฟังให้ผู้พูดได้ฟังอีกครั้งหนึ่ง แล้วผู้พูดยอมรับว่าที่คุณกล่าวสรุปมานั้นถูกต้องแล้ว (โดยคุณไม่จำเป็นต้องเห็นด้วยกับเขา)

คุณทราบหรือไม่ว่า ถ้าคุณทำได้ดังนี้แล้ว จะมีผลอะไรเกิดขึ้น

ผลที่เกิดขึ้นก็คือ คุณและคู่สนทนาของคุณได้ช่วยกันสร้างความเข้าใจร่วมกันที่

ถูกต้องจนแล้ว ซึ่งมีความหมายไกลออกไป
อีกว่า “ได้มีการติดต่อสื่อสารระหว่างบุคคล
ที่ประสบความสำเร็จแล้ว”

ฉะนั้น ถ้าจะให้สรุปถึงขั้นตอนหรือ
วิธีการที่จะเพิ่มพูนประสิทธิภาพในการรับฟัง
ข่าวสารต่างๆ แล้ว ก็พอจะสรุปได้ดังนี้ คือ

๑. ผู้ฟังจะต้องแน่ใจว่าตนเข้าใจเรื่อง
ที่ผู้พูดกำลังพูดอยู่อย่างแท้จริง กล่าวคือ
สามารถที่จะสรุปได้ว่าผู้พูดพูดว่าอย่างไร
และหมายความว่าอย่างไร

๒. ผู้ฟังจะต้องเอาใจใส่ต่อการแสดง
ออกซึ่งกริยาท่าทาง สีหน้า น้ำเสียง ตลอดจน
จนลักษณะอาการอื่นๆ ของผู้พูดในขณะที่พูด
ซึ่งจะเป็นการ ช่วยให้เข้าใจคำพูด นั้นได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

๓. ผู้ฟังไม่จำเป็นจะต้องจำให้ได้ทั้ง
หมดว่าผู้พูดพูดว่าอย่างไรบ้าง แต่จะต้อง
จับใจความหรือประเด็นสำคัญๆ ของคำพูด
ให้ได้ และในขณะที่ฟังนั้น ผู้ฟังก็ควรคิด
ทำความเข้าใจ กับ ความหมาย ที่แท้จริงของ
เรื่องที่กำลังฟังอยู่นั้นด้วย

อันที่จริง วิธีการทั้ง ๓ ข้อนั้น เป็น
เรื่องที่พอจะมองเห็นกันอยู่ และทำได้ไม่ยาก
นัก แต่ข้อเท็จจริงก็มีอยู่ว่าเราไม่ค่อยจะได้
ฝึกฝนตัวเราเองบ่อยนัก

ถ้าหากว่าในการติดต่อสื่อสารระหว่าง
กันนั้น ต่างฝ่ายต่างก็สามารถที่จะทำให้อีก
ฝ่ายหนึ่งเห็นว่า ตนเข้าใจในสิ่งที่เขาพูดอย่าง
ถูกต้อง และรู้ว่าเขามองความรู้สึกต่อเหตุการณ์
ที่เป็นอยู่อย่างไรแล้ว ปัญหาในการติดต่อ
สื่อสารก็จะลดลง เรื่องยากก็จะกลายเป็น
เรื่องง่าย ความจำเป็นที่จะต้องขอความช่วยเหลือ
หรือซักเฝ้าทางหากก็อาจจะหมดไป และใน
ที่สุด ทั้งสอง ฝ่ายต่าง ก็ไม่มีความจำเป็นที่จะ
ต้องยืนยันทัศนคติ ของตนที่มีต่ออีก ฝ่ายหนึ่ง
อย่างเด็ดเดี่ยวอีกต่อไปว่า “คุณนะผิดร้อย-
เปอร์เซ็นต์ แต่ผมซ้ครับถูกร้อยเปอร์เซ็นต์”

ข้อสรุปประการสุดท้าย สำหรับเรื่อง
นี้ก็คือการติดต่อทำความเข้าใจกันนั้น ควร
จะเป็น การ ติด ต่อ สอง ทาง (Two-way
communication) กล่าวคือมีทั้งการส่งข่าว
สารและการสนองตอบต่อข่าวสาร มิใช่ว่า
ฝ่ายส่งก็มุ่งแต่จะ ส่งอย่าง เดี่ยวโดย ไม่ยอมรับ
หรือฝ่ายรับก็มุ่งแต่จะรับอย่างเดี่ยวโดยไม่ยอม
ย้อนกลับไปให้ผู้ส่งบ้าง

ที่สำคัญที่สุดก็คือว่า การติดต่อกันควรเปิดให้
เป็นทางสะดวก ไม่ถูกขังคั้นหรือถูกบังคับให้จำต้อง
เลื่องออกไปในทางนอกทางเบี่ยง หรือต้องสะดุดหยุด
ลง ณ จุดใดจุดหนึ่ง หากทำได้ ก็คงไม่ต้องมานั่ง
บ่น (หรือนั่งฟังใครบ่น) ให้เป็นที่รำคาญอารมณ์
อีกต่อไป ว่า “คนอาไร พูดกันไม่รู้เรื่อง”

ผู้เขียนและผู้เขียน

สมาน รังสีโยกฤษฎ์ นักวิเคราะห์งานบุคคลแห่งกองวิชาการ ใช้เวลานานค้นหาตัวเลขและข้อมูลเกี่ยวกับความต้องการกำลังคนจากสาขาวิชาชีพต่างๆ ก่อนบรรจุวิจัยข้อมูลเหล่านั้นออกมาเป็นงานเขียนที่น่าสนใจ ความต้องการกำลังคนในราชการพลเรือนของเขา บ่งแสดงให้เห็นได้ชัดว่า อาจมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงแนวโน้มในการเลือกสาขาวิชาชีพของใคร ๆ ได้ไม่น้อยทีเดียว

ศักรินทร์ สุวรรณโรจน์ เป็นนักเขียนมือเก่าที่ทำงานได้อย่างประณีตและพิถีพิถัน เราเชื่อมือเขาและเว้นหน้ากระดาษรอการเดินทางจากความคิดของเขาไปสู่แผ่นกระดาษ และรอคอยแผ่นกระดาษนั้นที่จะเดินทางไปสู่มือช่างเรียง เสมอมา และเสมอมา

ประจักษ์ บุญทิ เรียบเรียงเรื่องราวเกี่ยวกับวิทยาลัยเอกชนที่ ก.พ. รับรอง แล้วเขียนมาให้วารสารข้าราชการเล่มนี้ เป็นประโยชน์อย่างยิ่งสำหรับสามหมื่นแปดร้อยยี่สิบแปดคนที่สอบเข้ามหาวิทยาลัยในปีนั้นไม่ได้ และเป็นประโยชน์ต่อเจ้าของสถาบันวิทยาลัยเอกชนเหล่านั้น แต่แง่คิดเกี่ยวกับมาตรฐานการศึกษาในวิทยาลัยเอกชน ก็คงทำให้เกิดความลังเลในหัวใจขึ้นได้บ้างมิใช่หรือ

น.ช.ส. เป็นนักเขียนชั้นสูง เขียนเรื่องหนึ่งก็เปลี่ยนนามปากกาที่หนึ่ง คอนันต์เจ้าตัวขังจำไม่ได้ว่ามีนามปากกาอะไรบ้าง

กาญจนา ธัญญาโชโต เป็นหัวหน้าฝ่ายวิจัย กองวิชาการ เขียนเรื่องราวเกี่ยวกับการจัดสรรทุนรัฐบาลอย่างมีนัยอันมั่นใจว่า จะมีผู้ได้รับประโยชน์จากเรื่องนี้มากพอสมควร เขียนไปแก้ไปก่อนขึ้นแท่นขงวังมาขอแก้อีก นัยว่าเพื่อให้ข้อมูลที่ละเอียด ถูกต้องและแน่นอน

ธีรยุทธ หล่อเลิศรัตน์ เป็นคนที่พูดกันรู้เรื่อง ถึงถ้าเขียนเรื่องราวเกี่ยวกับคนที่พูดกันไม่รู้เรื่อง นัยว่าเพราะอยากให้บรรดาคนที่พูดกันไม่รู้เรื่อง อ่านเรื่องพวกกันไม่รู้เรื่องนี้แล้ว คงจะพูดกันรู้เรื่องขึ้นบ้าง ที่เขียนมานี้ หากไม่รู้เรื่อง ก็ขอให้พยายามทำความเข้าใจให้รู้เรื่อง เพราะเมื่อถึงบรรทัดนี้ ผู้เขียนหน้านี้ก็จะไม่คุยรู้เรื่องเหมือนกัน

หลังจากวารสารข้าราชการฉบับพักร้อน เดือนเมษายนถึงมือท่านผู้อ่าน เราได้รับจดหมายมากมายหลายฉบับ

บางฉบับแสดงความเคลือบแคลงคือเป้าหมายการทำหนังสือของเรา

และบางฉบับอยากให้เราเดินบนเส้นทางตามแบบฉบับพักร้อน

ขอขอบคุณท่านที่ให้ความสนใจคือผลงานของเรา-ไม่ว่าจะเป็นการตีหรือชม

เราขออุทิศความเห็นแย้งและสนับสนุน เพราะจะเปิดองหน้าต่างกระดาษเกินไป เวลา

จะเป็นเครื่องพิสูจน์ผลงานของเรา โดยเราขอยืนยันว่าการทำหนังสือแต่ละฉบับ

เรามีเป้าหมายที่สรรแล้วอย่างแน่นอน

กำลังคน-ทรัพยากรทรงคุณค่าที่สุดที่โลกพึงมี

จะเป็นสิ่งเสริมสร้าง หากผู้รับผิดชอบจัดสัดส่วนให้อย่างเหมาะสม และเป็น

สิ่งทำลาย หากผู้รับผิดชอบละเลยความสำคัญ

บัณฑิตบางสาขาปริมาณการเสนอมากกว่าการสนองอย่างน่าวิตก บางสาขา

ปริมาณการสนองไม่เพียงพอ และบางสาขาที่เป็นจุดผลักดันกลไกการพัฒนา

ประเทศ เช่น กำลังคนในระดับกลางถูกละเลย อาจเรียกได้ว่า เรากำลังเดิน

ไปสู่จุดวิกฤตของปัญหากำลังคน

วารสารข้าราชการฉบับนี้ได้เสนอตัวเลข ข้อเท็จจริงและความคิดเห็นบาง-

ประการเกี่ยวกับปัญหากำลังคน

ก็หวังเพียงแต่ว่า จะช่วยกระตุ้นบุคคลผู้รับผิดชอบให้สนใจปัญหาอันยิ่งขึ้น

อุดมการณ์ ทศนคติของข้าราชการ เป็นสิ่งเสริมสร้างตัวข้าราชการให้รับผิดชอบ

ต่อความก้าวหน้าของระบบซึ่งจะวิวัฒน์ไปสู่ทางที่ดี

นี้เป็นเป้าหมาย ของวารสารข้าราชการฉบับต่อไป

พบกันใหม่ต้นเดือนหน้า

